TRITONIC

Edgar Wallace

Seria: The Four Just Men #4

Legea celor patru justițiari

Traducerea de George Arion jr.

Crime Scene Publishing
București, 2010

EDGAR WALLACE – 1921

CRIME SCENE PUBLISHING 2010 pentru prezenta ediție
CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor
FLACĂRA şi
TRITONIC
Comanda nr. 13 din 20.10.2010
Bun de tipar: octombrie 2010
Tipărit în România

Editor – coordonator: GEORGE ARION
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WALLACE, EDGAR
Legea celor patru justiţiari / Edgar Wallace; Traducerea de George Arion jr.
– Bucureşti: Crime Scene Publishing, 2010
ISBN 978-606-8139-64-7

Edgar Wallace e o legendă. Pe numele său complet Richard Horatio Edgar Wallace s-a născut pe 1 aprilie 1875 la Greenwich, lângă Londra şi a plecat din lumea noastră pe 10 februarie 1932, unde în alt loc decât în Hollywood, California.

Wallace este unul dintre cei mai prolifici autori britanici – scriitor de romane de suspans (thriller sau crime novel – după cum se vorbeşte sau se scrie despre el pe unul sau celălalt dintre malurile Atlanticului!), dramaturg şi jurnalist. A scris 160 de romane, 24 de piese de teatru şi un număr imposibil de numărat de articole de presă. După romanele sale au fost realizate 160 de ecranizări, mai multe decât după orice alt autor din lume.

În anii ’20 unul dintre editorii lui Wallace pretindea că un sfert dintre cărţile citite în Marea Britanie sunt semnate de el. Este foarte celebru şi astăzi pentru faptul că este co-creatorul lui King Kong – el a conceput primul decupaj şi acţiunea filmului, precum şi nuvela „King Kong” (1933) atribuită lui Wallace împreună cu Draycott Dell. De asemenea, este celebru pentru povestirile detectivului J.G. Reader, pentru seria „Cei patru justiţiari” şi pentru personajul său nemuritor Green Archer.

Are o viaţă personală extrem de agitată. Fiu rezultat din legătura nelegitimă a doi artişti londonezi este adoptat de un

negustor de peşte. Trăieşte în sărăcie şi nu reuşeşte să-şi termine studiile. Cu tenacitate, obține să fie trimis în Africa de Sud de unde transmite corespondențe de război.

În 1905 îşi fondează propria editură la care publică „Cei patru justițiari”. Romanul este apreciat de public, dar financiar este un dezastru.

Seria „Cei patru justițiari” a fost gândită pentru trei romane, dar până la sfârşitul vieții sale, Wallace a scris 5 cărți având aceste personaje. În România, primul volum din serie, „Dreptate fără lege” a apărut la Crime Scene Publishing, având numărul 13, la începutul anului 2009. Cea de-a doua, „Consiliul Justiției” (Crime Scene nr. 20) în octombrie 2009. Cea de-a treia, „Justițiarii din Cordoba” în iulie 2010. Coperta cărților este gândită unitar folosindu-se simbolul grafic al metroului londonez, cu titlul fiecărui roman tipărit în locul în care ar fi trebuit să se afle numele stației.

Omul din Capham

— Juriul nu poate accepta ipoteza nefondată – nefondată chiar prin neprezentarea prizonierului în boxa martorilor – cum că domnul Noah Stediand ar fi vinovat de şantaj şi că ar fi obținut astfel o sumă mare de bani de la prizonier. Aceasta este o apărare bazată mai curând pe interogatoriul încrucişat decât pe dovezi clare. Apărarea nu menționează nici natura amenințării de care Stediand s-ar fi folosit...

Restul încheierii fu demn de cele mai înalte tradiții ale baroului iar juriul, fără să se retragă, formulă verdictul:

„Vinovat”.

În tribunal, lumea începu să se foiască şi se stârni un murmur general în timp ce judecătorul îşi potrivi pincenez-ul şi se apucă să scrie.

Omul din boxa mare de stejar privi la chipul palid, tras, al unei fete din mulțime, întoarsă spre el şi îi zâmbi încurajator. Nu se albi la față, iar ochii lui gravi reveniră asupra siluetei care scria cu sârguință. „Oare ce scrie un judecător în astfel de împrejurări?” – se întreba. Cu siguranță nu un rezumat al delictului. Era nerăbdător, vroia să scape odată de sala de tribunal, de şirurile nedesluşite de chipuri rozalii din obscuritatea rândurilor pentru public, de procurorul indiferent şi, în mod deosebit, de cei doi bărbați care stătuseră în apropierea locurilor avocaților, privindu-l intens.

Se întreba cine erau, ce interes aveau legat de rezultatul procesului. Poate erau jurnalişti străini, dornici de impresii la prima-mână? Arătau ca nişte străini. Unul era foarte înalt (îl văzuse o dată ridicându-se în picioare), celălalt era scund, zvelt şi lăsa impresia de băiețandru, deşi părul îi încărunțise. Amândoi erau raşi perfect, amândoi erau

îmbrăcați în negru şi amândoi legănau pe genunchi câte o pălărie neagră din fetru, cu boruri largi.

Tusea judecătorului îl făcu să-şi îndrepte atenția înapoi spre Curte.

— Jeffrey Storr, spuse acesta, sunt întru totul de acord cu sentința pronunțată de membrii juriului.

Povestea dumneavoastră cum că domnul Stediand vă furase toate economiile şi că ați intrat prin efracție în casa domniei sale având ca scop recuperarea banilor precum şi a unui document al cărui caracter nu îl pomeniți, dar susțineți că ar dovedi vina domnului Stediand, este o apărare care nu ar fi luată în serios de către niciun tribunal. Parcă ați fi citit despre acel grup faimos, sau mai degrabă notoriu, numit Cei Patru Justițiari, care a existat acum câțiva ani, dar care, din fericire, s-a risipit. Acei indivizi îşi propuseseră să pedepsească acolo unde legea dăduse greş. Monstruoasă este însăşi ipoteza că legea ar putea da greş! Ați comis o infracțiune foarte gravă, iar faptul că, la momentul arestării dumneavoastră, erați în posesia unui revolver încărcat – nu face decât să agraveze situația. Vă veți petrece următorii şapte ani în închisoare.

Jeffrey Storr se înclină şi, fără să arunce măcar o privire spre fata din public, se întoarse şi coborî scările ce duceau către celule.

Cei doi străini în aparență care stârniseră interesul şi indignarea prizonierului ieşiră primii din sală.

Ajunşi în stradă, cel mai înalt dintre ei se opri.

— Cred că ar trebui s-o aşteptăm pe fată.

— Soția? întrebă cel scund.

— S-au căsătorit exact în săptămâna în care a făcut nefericita investiție, răspunse cel înalt. Ce coincidență stranie să pomenească judecătorul de Cei Patru Justițiari, continuă el.

Celălalt zâmbi.

— Chiar în acest Tribunal ai fost condamnat la moarte, Manfred, spuse, iar bărbatul pe nume Manfred aprobă din cap.

— Mă întrebam dacă bătrânul aprod mă va recunoaşte – replică el. Are faima de a nu uita niciodată un chip. Se pare că renunțarea la barbă a mers de minune, chiar am şi vorbit cu el. Uite-o că vine.

Din fericire, fata era singură. „Un chip frumos”, îşi zise Gonsalez, cel mai tânăr dintre cei doi. Ea îşi ținea bărbia ridicată şi nu părea să fi plâns. O urmară spre Newgate Street. Traversară strada în Hatton Garden, iar atunci Manfred vorbi.

— Mă scuzați, doamnă Storr, spuse el, iar ea se întoarse şi privi cu suspiciune la străinul din fața ei.

— Dacă sunteți reporter... începu ea.

— Nu sunt, zâmbi Manfred, nici nu sunt un prieten al soțului dumneavoastră, deşi m-am gândit să nu fiu sincer în această privință, ca să am un pretext de a sta de vorbă cu dumneavoastră.

Francheța lui îi stârni interesul.

— Nu doresc să discut despre necazul bietului Jeffrey, spuse ea. Vreau doar să fiu singură.

Manfred aprobă din cap.

— Înțeleg asta, spuse el împăciuitor, dar mi-aş fi dorit să fiu un prieten al soțului dumneavoastră; probabil, pot să-l ajut. Povestea pe care a spus-o din boxă a fost adevărată, nu-i aşa, Leon?

Gonsalez încuviință.

— E limpede că a fost adevărată, spuse el, i-am urmărit în mod deosebit pleoapele. Când un om minte, clipeşte la fiecare repetare a minciunii. Ai observat, dragă George, că bărbații nu pot minți când au mâinile împreunate, iar femeile, dimpotrivă, când mint îşi lipesc mâinile una de alta?

Ea îl privi pe Gonsalez, nedumerită. Nu avea starea potrivită pentru o lecție de limbaj al trupului şi, nici chiar dacă ar fi ştiut că Leon Gonsalez era autorul a trei cărți groase, care puteau sta în rând cu cele mai bune ale lui Lombroso sau Mantegazza, nu ar fi fost mai dornică să asculte.

— Adevărul este, doamnă Storr, spuse Manfred, ghicindu-i gândurile, că noi credem că îl putem elibera pe soțul dumneavoastră şi că îi putem dovedi nevinovăția. Dar, pentru asta, avem nevoie de cât mai multe detalii despre caz.

Ea ezită doar o clipă.

— Am o reşedință mobilată pe Gray's Inn Road, zise.

Dacă aveți amabilitatea să mă însoțiți... Avocatul meu crede că un apel împotriva sentinței este inutil, continuă ea în timp ce bărbații o încadrară.

Manfred dădu din cap.

— Curtea de Apel va susține sentința, spuse el; cu dovezile pe care le aveți, este imposibil să vă eliberați soțul.

Ea îl privi cu groază în ochi, iar acum se putea vedea că era pe cale să izbucnească în plâns.

— Credeam că... doar ați zis că... începu ea cu glas tremurat.

Manfred încuviință.

— Îl cunoaştem pe Stediand şi...

— Ce e curios la şantajişti, osul occipital nu este deloc pronunțat, întrerupse Gonsalez gânditor. Am examinat şaizeci şi două de capete în închisorile spaniole şi, în fiecare caz, protuberanța occipitală nu era altceva decât o creastă osoasă. La capetele ucigaşilor, osul occipital iese în afară ca un ou de porumbel.

— Prietenul meu este o autoritate în ceea ce priveşte structura craniilor, zâmbi Manfred. Da, îl cunoaştem pe

Stediand. Am obținut informații despre operațiunile lui din când în când. Mai ții minte cazul Wellingford, Leon?

Gonsalez aprobă.

— Aşadar, sunteți detectivi? întrebă fata.

Manfred râse uşor.

— Nu, nu suntem detectivi, suntem interesați de infracționalitate. Cred că avem cea mai bună şi mai completă arhivă a infractorilor nepedepsiți din întreaga lume.

Merseră în tăcere câtva timp.

— Stediand este un om rău, zise Gonsalez de parcă tocmai ar fi avut revelația acestui lucru. I-ai observat urechile? Sunt neobişnuit de alungite, iar marginile exterioare sunt ascuțite – tuberculul darwinian, Manfred. Şi ai remarcat, dragă prietene, că rădăcina helixului împarte concha în două cavități distincte şi că lobul era lipit? O adevărată ureche de răufăcător. Omul a ucis chiar. E imposibil să ai o asemenea ureche şi să nu ucizi.

Apartamentul despre care le spusese era mic şi modest. Aruncând o privire în sufrageria minusculă, Manfred observă că ea conținea doar strictul necesar tipic unei „camere mobilate" – de închiriat.

Fata, care se făcuse nevăzută în camera ei ca să-şi lase haina, se întoarse acum şi luă loc la masă. La invitația ei, cei doi se aşezaseră deja.

— Cred că ar trebui să fiu mai discretă, spuse ea cu o urmă de zâmbet, dar simt că vreți cu adevărat să mă ajutați şi am sentimentul ciudat că, într-adevăr, puteți! Poliția a fost amabilă şi corectă cu mine şi cu bietul Jeff. Mai mult, au fost chiar săritori. Cred că l-au bănuit pe domnul Stediand de şantaj şi sperau că putem aduce şi dovezi care să arate asta. Când dovezile s-au arătat a fi şubrede, nu au putut face altceva decât să formuleze acuzația. Deci, ce pot să vă spun?

— Povestea care nu a fost spusă la tribunal, răspunse Manfred.

Ea tăcu câteva clipe.

— Vă voi spune, zise ea. Numai avocatul soţului meu mai ştie şi sunt destul de sigură că a fost sceptic în ceea ce priveşte adevărul celor ce urmează. Iar dacă el e sceptic, continuă ea cu disperare, cum să mă aştept că o să vă conving pe dumneavoastră?

Răspunse Gonsalez, care avea o privire înflăcărată.

— Deja suntem convinşi, doamnă Storr.

Manfred încuviinţă. Urmă o pauză. Nu era dornică să înceapă o istorisire care, ghici Manfred, ar fi putut s-o discrediteze, ceea ce se dovedi a fi adevărat.

— Când eram adolescentă, începu ea simplu, făceam şcoala în Sussex – o şcoală mare de fete, cred că erau peste două sute de eleve. Nu am de gând să încerc să mă scuz pentru nimic din ce am făcut, adăugă repede.

M-am îndrăgostit de un băiat – de fapt, era un băiat de măcelar! Sună groaznic, nu? Dar trebuie să înţelegeţi că eram un copil, un copil foarte impresionabil – oh, sună cumplit, ştiu... Obişnuiam să ne întâlnim, după rugăciuni, în grădina în care dădea clasa mea; el sărea zidul ca să vină acolo şi ne plimbam şi vorbeam, uneori şi câte-o oră. Nu era altceva decât o idilă între un băiat şi o fată şi nu pot explica de ce am făcut o asemenea nebunie.

— Mantegazza explică foarte limpede în al său „Studiu asupra atracţiei", murmură Leon Gonsalez. Dar iertaţi-mă, v-am întrerupt.

— Cum spuneam, era o prietenie între un băiat şi o fată, un soi de adulaţie din partea mea; îl credeam minunat. Trebuie să fi fost cel mai drăguţ dintre băieţii de măcelar, zâmbi ea, pentru că nu m-a jignit vreodată nici măcar cu un cuvânt. Relaţia s-a sfârşit într-o lună sau două şi întreaga

poveste s-ar fi putut termina tot atunci, dar scrisesem, din inconştienţă, şi nişte scrisori.

Erau obişnuitele scrisori de dragoste prosteşti şi absolut nevinovate – cel puţin aşa le văzusem eu atunci. Acum, citindu-le mai luminată la minte, îmi taie răsuflarea.

— Aşadar, le aveţi? spuse Manfred.

Ea dădu din cap.

— Când am zis că „le am” m-am referit la una singură, şi aceea – doar o copie, dată de către domnul Stediand. Singura scrisoare rămasă a ajuns pe mâinile mamei băiatului, care a dus-o la directoare; a urmat o ceartă cruntă. A ameninţat că le scrie părinţilor mei, care erau în India, dar, în urma promisiunii mele solemne că relaţia se va termina, totul a încetat. Cum a ajuns scrisoarea în mâinile lui Stediand, nu ştiu; de fapt, nici nu am aflat despre dumnealui decât cu o săptămână înainte de căsătoria cu Jeff. Jeff economisise aproape două mii de lire şi ne făceam deja planuri de nuntă când a venit lovitura asta. O scrisoare de la un necunoscut, cerându-mi să mă întâlnesc cu el la biroul lui, m-a adus faţă în faţă cu acest ticălos. Am luat scrisoarea cu mine şi m-am dus, foarte curioasă, întrebându-mă de ce fusesem chemată. Nelămurirea nu avea să dureze mult. Avea un birou mic pe Regent Street şi, după ce luase înapoi cu multă dibăcie scrisoarea pe care mi-o trimisese, mi-a explicat, în detaliu şi foarte deschis, ce însemna invitaţia.

Manfred încuviinţă din cap.

— Dorea să vă vândă scrisoarea, zise, pentru cât?

— Două mii de lire. Tocmai asta era ticăloşia fără margini, răspunse fata cu vehemenţă. Ştia, aproape până la ultima centimă, cât economisise Jeff.

— V-a arătat scrisoarea?

Ea dădu din cap.

— Nu, mi-a arătat o reproducere fotografică a ei şi, pe măsură ce o citeam şi îmi aminteam ce tevatură se iscase de la hârtia aceea inocentă, îmi îngheța sângele în vine. Nu avem altceva de făcut decât să-i spun lui Jeff, pentru că individul amenințase că trimite copii tuturor prietenilor noştri şi unchiului lui Jeffrey, care îl desemnase pe acesta unic moştenitor. Îi spusesem deja viitorului meu soț despre ce se întâmplase la şcoală, slavă Domnului, aşa că nu aveam de ce să mă tem de suspiciuni din partea lui. Jeffrey l-a vizitat pe domnul Stediand şi cred că a urmat o scenă violentă; dar Stediand e un om mare, puternic în ciuda vârstei şi, în încăierarea care a avut loc, bietul Jeffrey a încasat-o cel mai rău. Partea şi mai proastă e că el a fost de acord să cumpere scrisoarea pentru două mii de lire, cu condiția ca Stediand să semneze un fel de bon, scris chiar pe o pagină albă a scrisorii. Asta însemna pierderea economiilor de-o viață, însemna posibila amânare a nunții, dar Jeffrey nu ar fi acționat altfel.

Domnul Stediand locuieşte într-o casă mare lângă Clapham Common...

— Park View West, nr. 184, întrerupse Manfred.

— Ştiați? spuse ea surprinsă. Ei bine, la uşa aceea a trebuit să sune Jeffrey ca să încheie târgul. În casă nu mai locuieşte nimeni în afară de domnul Stediand şi un servitor. A deschis chiar Stediand şi l-a condus pe Jeffrey la primul etaj, în birou. Soțul meu, dându-şi seama că argumentele sunt inutile, a plătit banii conform indicațiilor, în bancnote americane...

— Care sunt mai greu de urmărit, bineînțeles, zise Manfred.

— După ce a fost plătit, Stediand a scos scrisoarea, a scris bonul pe pagina goală, a împăturit-o şi a pus-o într-un plic pe care i l-a dat soțului meu. Când Jeffrey s-a întors

acasă şi a deschis plicul, a descoperit că nu conținea altceva decât o foaie velină.

— Le schimbase între ele!

— Expresia asta a folosit-o şi Jeffrey, replică fata. Şi aşa s-a hotărât să comită nebunia pe care o ştiți. Ați auzit de Cei Patru Justițiari?

— Am auzit de ei, răspunse Manfred, grav.

— Soțul meu crede cu tărie în metodele lor şi îi şi admiră. Cred că a citit tot ce s-a scris vreodată despre ei. Într-o noapte, la două zile după ce ne căsătorisem – am insistat să ne căsătorim, de îndată ce am descoperit în ce situație eram – a venit la mine.

— Grace, mi-a zis, am de gând să aplic metodele Celor Patru pe acest Stediand.

Şi-a schițat planul. Se pare că supraveghease casa şi ştia că individul dormea singur; găsise o metodă de a intra. Dragul de el, era un hoț mediocru... dar ați auzit astăzi cum a ajuns în camera lui Stediand. Cred că spera să-l sperie cu revolverul...

Manfred scutură din cap.

— Stediand a terminat armata ca puşcaş, în Africa de Sud, zise el încet. E cel mai iute pistolar pe care-l ştiu, şi un țintaş excelent. Evident, soțul dumneavoastră era țintit încă înainte să ducă mâna la buzunar.

Ea încuviință.

— Aceasta e povestea, spuse încet. Dacă îl puteți ajuta pe Jeff, m-aş ruga pentru dumneavoastră toată viața.

Manfred se ridică încet.

— A fost o încercare nebunească, zise. În primul rând, Stediand nu ar ține un document compromițător ca acela acasă, de unde lipseşte şase ore pe zi. Ar putea chiar să-l fi distrus, deşi nu cred. Ar păstra scrisoarea pentru o ocazie viitoare. Şantajiştii studiază îndeaproape omul, iar el ştie că se mai pot obține bani de pe urma ei. Dar dacă mai există...

— Dacă mai există... repetă ea, iar acum buzele îi tremurau.

— O să v-o aduc într-o săptămână, continuă Manfred, şi, cu această promisiune, plecară.

★ ★ ★

Domnul Noah Stediand părăsise Tribunalul în după-amiaza aceea fără vreo satisfacție deosebită, în afară de aceea că plecase pe la intrarea publică. Nu era un om căruia să i se facă frică repede, dar era foarte sensibil la nuanțe şi i se păruse că vorbele alese cu grijă ale judecătorului conținuseră, mai puțin prin nuanță cât mai degrabă prin ton, o mustrare la adresa lui. Mai mult de atât, simțurile nu-i spuseseră nimic. Era deținătorul unei averi care-i asigura un confort financiar, avere clădită pe bucăți, uneori deosebit de mari, prin exercitarea calităților sale, fără a se împiedica de regrete sau mustrări de conştiință. Viața pentru acest bărbat înalt, lat în umeri, cu fața cenuşie, era un joc, iar Jeffrey Storr, față de care nu avea niciun resentiment, era un ratat.

Putea să se gândească liniştit la Storr în hainele de deținut, petrecându-şi anii în agonie într-o închisoare, iar tabloul mental nu-i stârnea nicio emoție în afară de aceea pe care o simte un cartofor de succes privind ruinarea adversarilor.

Intră în casa cu fațadă îngustă, închise şi încuie de două ori uşa în urma lui şi urcă pe treptele acoperite de un covor uzat, până în birou. Fantomele celor pe care îi distrusese ar fi trebuit să umple camera; dar domnul Stediand nu credea în fantome. Puse degetul pe o masă de mahon şi observă că era prăfuită, ceea ce făcu să i se contureze, în minte, imaginea menajerei bine plătite.

Cufundat într-un fotoliu, cu o țigară mare de foi între dinții pătați, încercă să analizeze senzația ciudată pe care o avusese la tribunal. Era tulburat. Nu din cauza

judecătorului, nu din cauza atitudinii avocatului apărării, nici măcar a posibilității ca lumea să-l condamne. Cu siguranță nu din cauza prizonierului şi a sorții ce l-ar putea aştepta, nici din cauza soției cu fața palidă. Şi totuşi, fusese ceva sau cineva care îl făcuse să privească neliniştit peste umăr.

Fumă, aşezat, timp de jumătate de oră, apoi auzi soneria şi coborî ca să deschidă uşa din față. Omul care îl aştepta cu un zâmbet prin care parcă îşi cerea scuze – un acolit de-al lui – era majordom, spion şi factotum al bărbatului cu fața dură.

— Intră, Jope, zise el, închizând uşa în urma musafirului. Te duci până jos să aduci o sticlă de whisky?

— Cum a fost declarația mea, şefule? întrebă lingăul, rânjind plin de speranță.

— Mizerabilă, mârâi Stediand. Ce-a fost în mintea ta când ai zis că m-ai auzit strigând după ajutor?

— Păi, şefule, am crezut că îl mai înfund nițel, zise Jope cu modestie.

— Ajutor! zise Stediand pe acelaşi ton. Tu chiar crezi că i-aş cere ajutor unuia ca tine? Mi-ai fi de al dracului de mult folos într-o încăierare! Du-te după whisky-ul ăla!

Când bărbatul reveni cu sticla şi cu un pahar, Stediand privea gânditor pe fereastră la o grădină mică şi neîngrijită, ce se termina cu un zid înalt. Dincolo de el se întindea un teren pe care fusese în curs de construcție o clădire, înainte ca armistițiul să stopeze lucrarea Guvernului. Proiectată ca o fabrică mică de fitile, era o privelişte neplăcută domnului Stediand, de când deținea pământul respectiv.

— Jope, spuse el, întorcându-se brusc, la Tribunal era cineva cunoscut?

— Nu, dom'le Stediand, răspunse celălalt şi făcu o pauză, surprins. Din câte ştiu io nu, în afară de inspector...

— Lasă-l pe inspector, făcu Stediand nerăbdător. Îi ştiu pe toţi turnătorii care au fost acolo. Mai era altcineva – cineva care să aibă ceva cu noi?

— Nu, dom'le Stediand. Da' dacă erau, ce contează?

Întrebă neprețuitul Jope. Cre' că suntem pe măsura oricui.

— De cât timp suntem parteneri? întrebă Stediand pe un ton neplăcut, turnându-şi un pahar de whisky.

Chipul celuilalt se schimonosi într-un rânjet îndatoritor.

— Păi, e ceva timp de când lucrăm împreună, dom'le Stediand, răspunse.

Stediand plescăi şi se uită pe fereastră.

— Da, spuse el după câteva clipe, suntem împreună de ceva timp. De fapt, cam pe acum aproape că ţi-ai fi terminat de ispăşit pedeapsa, dacă le-aş fi spus poliţiştilor, acum şapte ani, tot ce ştiam despre tine...

Bărbatul tresări şi schimbă subiectul. Ar fi realizat, dacă ar fi gândit, că o pedeapsă de şapte ani fusese transformată de Stediand într-una pe viaţă, ca slugă.

Dar Jope nu gândea.

— Ceva pentru la bancă, azi, dom'le? întrebă el.

— Nu fi prost. Banca închide la trei. Iar de acum, Jope, continuă Stediand întorcându-se, pe viitor, vei dormi în bucătărie.

— În bucătărie, dom'le? veni replica servitorului uluit, iar Stediand aprobă din cap.

— Nu mai risc să mă trezesc în casă cu oaspeţi nocturni. Individul ăla sărise pe mine înainte să îmi dau seama unde sunt, iar dacă n-aveam la îndemână un pistol, m-ar fi snopit. Bucătăria e singurul loc prin care se poate intra dinafară şi mi-e să nu se întâmple ceva.

— Da' l-au băgat la răcoare!

— Nu mă refer la el, mârâi Stediand. Ai priceput? I-aţi patul în bucătărie.

— E cam friguț... începu Jope.

— Cară-ți patul în bucătărie! zbieră Stediand cu o privire cruntă.

— Să trăiți, domnule, zise Jope din fugă.

După plecarea servitorului, Stediand își scoase haina și îmbrăcă una din alpaca vopsită, descuie seiful și scoase un carnet, un extras de cont de la banca lui.

Răsfoindu-l, se simți cu adevărat mulțumit. domnul Stediand visa la o fermă în America de Sud și la o viață ușoară și tihnită. Doisprezece ani de muncă asiduă la Londra îl făcuseră un om relativ bogat. Lucrase cu atenție și răbdare și transformase șantajul într-un soi de afacere. Conturile îi erau administrate de către una dintre cele mai bune bănci – Sir William Molbury & Co., Ltd. Molbury's Bank era renumită în oraș pentru discreția și chiar misterul care învăluiau afacerile clienților – ceea ce i se potrivea domnului Stediand ca o mănușă. Era, de asemenea, una dintre acele bănci de modă veche, care păstrează mereu o sumă uriașă de bani cash în seifuri; din nou un aspect în favoarea domnului Stediand, care și-ar fi putut dori la un moment dat să-și strângă toate lichiditățile într-un timp cât mai scurt.

Seara și noaptea trecură fără incidente, cu excepția unei răceli și a unei insomnii, după cum avea să afle domnul Jope când îi aduse stăpânului său ceaiul de dimineață.

— Mai adu niște cearșafuri, spuse Stediand cu o voce răgușită.

După micul dejun, plecă la biroul său din oraș, lăsându-l pe domnul Jope să supravegheze mișcările menajerei și să-i reamintească anumite aspecte, printre care salariul gras, concurența mare pe piață în domeniul ei de activitate și consecințele pe care le-ar suporta în cazul în care biroul domnului Stediand ar rămâne prăfuit.

La orele 11 ale acelei dimineți sosi un bărbat respectabil, uşor în vârstă, cu o pălărie de mătase, cu care domnul Jope discută în fața intrării.

— Am venit în legătură cu depozitul bancar, spuse vizitatorul.

— Care depozit? întrebă Jope, suspicios.

— Depozitul Fetter Lane. Vrem să ştim dacă v-ați uitat cumva cheile ultima dată când ați fost acolo?

Jope scutură din cap.

— N-avem niciun depozit, răspunse cu siguranță, iar patronu' n-are cum să şi le fi uitat pe undeva.

— Atunci este evident că am greşit adresa, zise gentleman-ul zâmbind. Aici locuieşte domnul Smithson?

— Nu, făcu Jope cel bădăran şi îi trânti uşa în nas.

★ ★ ★

Vizitatorul coborî treptele care duceau în stradă şi se apropie de un alt bărbat, care aştepta la colț.

— Nu ştiu nimic despre niciun depozit, Manfred.

— Nici nu prea îmi închipuiam că o să fie într-un seif.

De fapt, eram destul de sigur că îşi ține toate hârtiile la bancă. L-ai cunoscut pe Jope, bănuiesc?

— Da, spuse Gonsalez visător. O față interesantă.

Bărbie lipsită de fermitate, dar urechi normale. Oasele frontale sunt curbate neregulat spre înăuntru, iar capul, din câte am putut vedea, e clar oxycephalic.

— Săracul Jope! zise Manfred fără să zâmbească. Iar acum, Leon, ne vom îndrepta atenția asupra vremii. Un anticiclon vine dinspre Golful Biscaya, iar efectele sale binefăcătoare se simt deja în Eastbourne. Dacă se extinde în nord, spre Londra, în următoarele trei zile vom avea veşti bune pentru d-na Storr.

— Bănuiesc, spuse Gonsalez în timp ce mergeau înapoi la camerele lor din Jermyn Street, bănuiesc că tipul nu poate fi zorit.

Manfred clătină din cap.

— Nu vreau să mor, răspunse, iar ăsta e cam singurul lucru care s-ar întâmpla. Noah Stediand e neplăcut de iute cu pistolul.

Profeția lui Manfred se împlini două zile mai târziu, când influența anticiclonului se răspândi până la Londra, iar o ceață subțire şi gălbuie coborî asupra oraşului. Se ridică după-amiază, observă Manfred, mulțumit, dar nu dispăru complet până la căderea nopții.

★ ★ ★

Biroul domnului Stediand din Regent Street era mic dar confortabil. Pe uşa de sticlă, sub numele lui, era inscripționat cuvântul fermecat: Finanțist, şi e adevărat că Stediand apărea în acte drept cămătar şi găsea meseria foarte profitabilă. Ceea ce descoperea Stediand – cămătarul, exploata Stediand – şantajistul şi nu era neobişnuit ca domnul Stediand să împrumute, cu o dobândă uriaşă, bani destinați propriului buzunar. Aşa prindea victima ca într-un cleşte.

La două şi jumătate după-amiază, secretarul lui îi anunță un vizitator.

— Bărbat sau femeie?

— Un bărbat, răspunse secretarul, cred că e de la Molbury's Bank.

— Îl cunoşti? întrebă Stediand.

— Nu, domnule, dar a venit ieri, cât timp erați plecat, şi vroia să ştie dacă ați primit chitanța de la bancă.

Stediand scoase o țigară dintr-o cutie de pe birou şi o aprinse.

— Condu-l înăuntru, spuse, neaşteptându-se la altceva decât la un cec neonorat de la unul dintre clienții săi.

Omul care intră era, evident, agitat. Închise uşa în urma lui şi rămase în picioare, frământându-şi cu nervozitate pălăria.

— Luați loc, spuse Stediand. Doriți o țigară, domnule...?

— Curtis, domnule, răspunse celălalt, sec. Vă mulțumesc, nu fumez.

— Aşadar, ce doriți?

— Să discut câteva minute cu dumneavoastră despre o chestiune privată. Privi cu subînțeles la panoul de sticlă ce separa biroul domnului Stediand de restul spațiului, în care lucrau funcționarii.

— Nu vă faceți griji, zise Stediand cu o notă de umor în glas. Vă garantez că suntem izolați fonic. Cu ce vă pot ajuta?

Simțise o anumită stinghereală din partea noului venit, iar un astfel de funcționar de bancă ar putea fi un instrument de exploatat, pe viitor.

— Pentru început, de-abia vă cunosc, domnule Stediand, zise bărbatul, aşezându-se pe marginea unui scaun, cu fața zvâcnindu-i nervos. E o poveste cumplită, cumplită.

Stediand mai auzise poveşti cumplite care, uneori, nu erau altceva decât amenințări cu judecata, pe care vizitatorul dorea să le țină departe de urechile angajaților. Uneori, mărturisirea era mai gravă – bani pierduți la cărți şi o tentativă disperată de a remedia un deficit bugetar în al doisprezecelea ceas.

— Continuați. Nu o să mă şocați.

Lauda se dovedi a fi prematură.

— Nu e vorba despre mine ci despre fratele meu, John Curtis, care a fost casier la bancă timp de douăzeci de ani, spuse bărbatul, nelinişt it. Nu aveam nici cea mai mică idee că avea probleme, dar se pare că juca la Bursă şi de-abia astăzi mi-a dat vestea. Sunt foarte îngrijorat pentru el, domnule. Mă tem de suicid.

Are nervii terminați.

— Ce a făcut? întrebă Stediand nerăbdător.

— A jefuit banca, domnule, răspunse omul în şoaptă.

N-ar fi fost de prea mare importanță dacă s-ar fi întâmplat acum doi ani, dar acum, când lucrurile au mers atât de prost că a trebuit să-l facem pe dracu'-n patru ca să ne iasă cât de cât plauzibilă declarația de venituri, mă cutremur când îmi închipui ce poate să se întâmple.

— Cât a luat? se interesă imediat Stediand.

— O sută cincizeci de mii de lire, veni răspunsul zguduitor, iar Stediand sări în picioare.

— O sută cincizeci de mii?! izbucni el neîncrezător.

— Da, domnule. Mă întrebam dacă ați putea pune o vorbă bună pentru el. Sunteți unul dintre cei mai respectați clienți ai băncii!

— Să pun o vorbă pentru el! strigă Stediand, apoi deodată redeveni calm. Mintea lui iute analiză situația, calculând fiecare variantă. Se uită la ceas. Era trei fără un sfert.

— La bancă se ştie?

— Încă nu, domnule, dar simt că este datoria mea față de directorul general să-i istorisesc teribila întâmplare. După ce banca se închide, în după-amiaza aceasta, mă voi duce personal la el şi...

— Vă întoarceți acum la bancă? întrebă Stediand.

— Da, răspunse bărbatul, surprins.

— Ascultă-mă, prietene...

Chipul cenuşiu al lui Stediand era încordat. Scoase un portofel din buzunar şi luă din el nişte bancnote.

— Aici sunt două bancnote de cincizeci. Ia-le şi du-te acasă.

— Dar trebuie să mă duc la bancă, domnule! O să se întrebe...

— Lasă-i să se întrebe. O să ai o explicație foarte bună când va ieşi adevărul la iveală. Vei face aşa?

Omul luă banii, nehotărât.

— Nu prea ştiu ce vreți să...

— Nu contează ce vreau să fac! — izbucni Stediand.

Ăştia sunt ca să-ți ții gura şi să te mişti acasă! Înțelegi ce-ți spun?

— Da, domnule, răspunse Curtis, tremurând.

Cinci minute mai târziu, Stediand intră pe uşa de sticlă a băncii Molbury şi merse direct la ghişeu. O atmosferă calmă domnea în incintă iar casierul îl întâmpină cu un zâmbet.

„Nebănuind a lor soartă / Joacă victimele-odată" spuse Stediand pentru sine. Era un citat preferat, pe care îl folosise în multe ocazii corespunzătoare. Îi strecură o hârtie casierului, care se uită la ea şi ridică din sprâncene.

— Dar aici aveți aproape tot soldul contului dumneavoastră, domnule Stediand.

Acesta încuviință.

— Da, trebuie să plec urgent în străinătate. O să mă întorc peste doi ani, dar las cât îmi trebuie ca să țin deschis contul.

Cei de la Molbury se lăudau că nu se ceartă cu clienții în astfel de situații.

— O să doriți să vă luați şi cutia? întrebă politicos casierul.

— Vă rog.

Dacă banca urma să cadă în mâinile portăreilor, nu avea de gând să lase nişte străini să cerceteze conținutul cutiei de tablă pe care o depozitase acolo, conținut la care mai adăuga din când în când câte ceva.

Zece minute mai târziu, cu aproape o sută de mii de lire în buzunar, o cutie de tablă într-o mână, cealaltă apăsând pe buzunarul de la şold – fără să îşi asume niciun risc – domnul Stediand ieşi din nou în stradă şi urcă în taxiul care îl aştepta. Ceața se risipise, iar soarele strălucea la Clapham, când ajunse acolo.

Urcă direct în birou, încuie uşa şi deschise micul seif.

Introduse în el cutia şi două teancuri groase de bani, îl încuie, după care îl chemă pe credinciosul Jope.

— Mai avem vreun pat în casă?

— Da, domnule, răspunse Jope.

— Ei bine, adu-l aici. O să dorm în birou la noapte.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— Nu pune întrebări tâmpite! Fă ce-ți zic!

Mâine, îşi zise, va căuta o ascunzătoare mai sigură pentru comorile lui.

Petrecu seara în birou şi se întinse, dar nu ca să doarmă, având un revolver la îndemână pe un scaun de lângă patul de campanie. Domnul Stediand era un om prudent. În ciuda intenției de a renunța la somn, moțăia atunci când îl trezi un zgomot care venea din stradă.

Era un sunet cunoscut – sirena pompierilor – şi se părea că maşinile lor chiar treceau pe acolo; putea auzi vaietul motoarelor şi mai multe voci. Adulmecă. Se simțea un puternic miros de ars. Privind în sus, văzu o licărire reflectată pe tavan. Sări din pat ca să găsească pricina; aceasta era lesne de găsit, căci un foc vioi cuprinsese fabrica de fitile. Apucă să vadă nişte pompieri la lucru, cu un furtun. Domnul Stediand îşi îngădui să zâmbească. Pentru el, incendiul însemna bani şi, în niciun caz, pericol.

Apoi auzi un sunet în holul de la intrare. O voce groasă tună un ordin, prinse bolboroselile lui Jope şi descuie uşa. Lumina era aprinsă atât jos cât şi pe scară. Privind peste balustradă, îl văzu pe Jope tremurând, cu un palton peste pijama, certându-se cu un pompier cu cască.

— N-am ce face, spunea cel din urmă, trebuie să trec un furtun printr-una dintre casele astea, şi poate foarte bine să fie a dumneavoastră.

Domnul Stediand nu-şi dorea ca un furtun să-i treacă prin casă şi credea că are un argument care ar fi putut lăsa neplăcerea aceasta pe capul vecinilor.

— Veniți puțin, zise el. Vreau să vă vorbesc.

Pompierul urcă scara, tropăind cu cizmele lui grele; o siluetă solidă de bărbat, îmbrăcată în costumul de protecție, cu luciri de aramă.

— Îmi cer scuze, spuse el, dar trebuie să trec furtunul...

— Stai o clipă, prietene, făcu domnul Stediand cu un zâmbet, cred că mă vei înțelege în câteva clipe. Mai sunt suficiente case pe drum, iar o bancnotă de zece lire face minuni, nu? Intră.

Se întoarse în birou, urmat de pompier, care îl privi cum descuie seiful. Apoi spuse:

— Nu credeam că va fi atât de uşor.

Stediand înghiți în sec.

— Mâinile sus, spuse pompierul, şi fără scandal – altfel te-ai ars. Mai curând te-aş omorî decât să stau de vorbă cu tine.

Apoi Noah Stediand văzu că, în umbra căştii, fața bărbatului era acoperită de o mască neagră.

— Cine... cine eşti? întrebă el, răguşit.

— Sunt unul dintre Cei Patru Justițiari – mult înjurat şi jelit prea devreme. Moartea e leacul meu preferat pentru orice boală...

La nouă dimineața, domnul Noah Stediand încă îşi rodea unghiile, cu un mic-dejun rece, neatins, pe masa din fața lui. Domnul Jope veni la el, tânguindu-se în legătură cu noutățile despre dezastru, fiind întrerupt de către inspectorul-şef Holloway şi un subaltern solid, care îl urmaseră în birou.

— Vii cu mine la o plimbare, Stediand? întrebă voios inspectorul.

Cu greu, Stediand se ridică.

— Care-i acuzația?

— Şantaj, răspunse ofițerul. Avem destule dovezi cât să te spânzurăm, toate livrate de către un mesager deosebit. Aranjaseşi şi cazul lui Storr! Nu-i frumos!

— Cine te-a dat de gol? întrebă inspectorul în timp ce Stediand îşi punea haina.

Domnul Stediand nu răspunse. Ultimele cuvinte ale lui Manfred, înainte de a dispărea pe strada acoperită de ceaţă, fuseseră convingătoare.

— Dacă ar fi vrut să te ucidă, omul pe nume Curtis te-ar fi ucis în după-amiaza asta, când am mizat pe şiretenia ta. Te-am fi putut ucide de îndată ce am incendiat fabrica. Iar dacă le vorbeşti poliţiştilor despre Cei Patru Justiţiari, te vom ucide, chiar de-ai fi în Pentonville, în mijlocul unui regiment de soldaţi.

Şi, cumva, domnul Stediand ştia că duşmanul său spunea adevărul. Aşa că nu răspunse, nici acolo, nici în boxa acuzaţilor, la Old Bailey, şi merse să-şi ispăşească pedeapsa fără să scoată o vorbă.

Omul cu canini

— Crima, dragul meu Manfred, este cea mai accidentală infracţiune, spuse Leon Gonsalez, scoţându-şi de pe nas ochelarii mari şi privind pe deasupra micului dejun cu gravitatea aceea bizară care îi venea atât de bine chipeşului geniu, coordonator al acţiunilor Celor Patru Justiţiari.

— Poiccart spunea că este expresia tangibilă a isteriei – zâmbi – dar de ce această temă morbidă la micul-dejun?

Gonsalez îşi puse din nou ochelarii şi se cufundă la loc în citirea ziarului de dimineaţă. Nu ignora voit întrebarea, dar mintea lui, după cum George Manfred bine ştia, era atât de preocupată cu propriile gânduri încât nici nu auzise întrebarea. De fapt, nici măcar nu citea ziarul. Imediat vorbi din nou:

— Optzeci la sută dintre bărbaţii acuzaţi de crimă se înfăţişează înaintea tribunalului pentru prima dată – deci criminalii, ca şi clasă, nu sunt infractori. Mă refer, evident,

la criminalii anglo-saxoni. Infractorii latini şi teutoni reprezintă şaizeci la sută dintre criminalii din Franța, Italia şi statele germanice. Sunt nişte oameni fascinanți, George, fascinanți!

Chipul i se lumină de entuziasm, iar George Manfred îl privi cu amuzament.

— Niciodată nu am putut să-i privesc pe indivizii aceia cu atâta sânge rece, spuse el. Pentru mine, sunt pur şi simplu oribili – căci nu e crima apoteoza ilegalității?

— Bănuiesc că da, răspunse Gonsalez absent.

— De la ce a pornit gândul ăsta? întrebă Manfred, împăturind un şervețel.

— Am întâlnit un adevărat prototip de criminal aseară, replică Leon cu calm. Mi-a cerut un foc şi a zâmbit când i l-am oferit. Un set perfect de dinți, dragă George, perfect – în afară de...

— În afară de...?

— Caninii erau neobişnuit de mari şi lungi, ochii îi avea adânciți în orbite şi uimitor de aplatizați, fața anamorfică lucru care nu denotă neapărat infracționalitatea.

— Sună mai curând ca descrierea unui căpcăun, zise Manfred.

— Dimpotrivă, se grăbi Gonsalez să îl corecteze, era chiar destul de arătos. Doar un savant i-ar fi observat neregularitățile de pe chip. Nu, era chiar foarte prezentabil.

Îi povesti contextul întâlnirii. Fusese la un concert cu o seară înainte – nu pentru că îi plăcea muzica, ci pentru că dorea să studieze efectul muzicii asupra anumitor tipuri de oameni. Se întorsese cu hieroglife mâzgălite pe tot programul şi petrecuse jumătate din noapte elaborându-şi notițele.

— Este fiul profesorului Tableman. Nu se înțelege bine cu tatăl lui, care nu pare a fi încântat de logodnica pe care a ales-o; şi îşi urăşte vărul, completă Gonsalez.

Manfred râse zgomotos.

— Circarule! Şi ţi-a spus toate astea de bună voie, sau l-ai hipnotizat? Nu m-ai întrebat ce am făcut eu aseară.

Gonsalez îşi aprinse o ţigară, încet, gânditor.

— E înalt de aproape doi metri – ca să fiu mai exact 1,92 – robust, cu umeri uite-atât de laţi!

Ţinu într-o mână ţigara şi în cealaltă chibritul, ca să arate dimensiunea.

— Are mâini mari, puternice şi joacă fotbal la United Hospitals. Îmi cer scuze, Manfred; unde ai fost aseară?

— La Scotland Yard, veni răspunsul; dar dacă se aştepta să îi provoace celuilalt vreo reacţie, avea să fie dezamăgit. Probabil, cunoscându-l pe Leon, nici nu-şi închipuise altceva.

— O clădire interesantă, zise Gonsalez. Arhitectul ar fi trebuit să pună faţada vestică spre sud – deşi intrările sunt minuscule, asemenea caracterului. Ţi-ai făcut repede prieteni?

— Nu. Se pare că timpul petrecut lucrând pe la Codul penal spaniol şi la monografia despre Dactilologie mi-a asigurat drumul direct la şef.

Manfred era cunoscut la Londra sub numele de „señor Fuentes”, un eminent criminolog, iar în rolul lor de savanţi spanioli, ambii bărbaţi erau în posesia unor atestări prestigioase din partea Ministerului spaniol de Justiţie. Manfred se stabilise în Spania de mai mulţi ani.

Gonsalez era nativ, iar al treilea din faimosul cvartet (de douăzeci de ani nu mai apăruse un al patrulea), Poiccart, inimos şi fin, rareori îşi părăsea grădina din Cordoba.

Despre el vorbi Leon Gonsalez.

— Trebuie să-i scrii dragului nostru prieten Poiccart.

Sunt sigur că va fi interesat. Am primit o scrisoare de la el azi dimineaţă. A fost binecuvântat cu încă doi purceluşi, iar portocalii au înflorit.

Chicoti, apoi redeveni, brusc, serios.

— Poliţiştii te-au luat sub aripa lor?

Manfred încuviinţă din cap.

— Au fost foarte amabili. Vom lua mâine prânzul cu unul dintre comisarii-adjuncţi, domnul Reginald Fare.

Metodele poliţiei britanice s-au îmbunătăţit considerabil faţă de ultima dată când am fost la Londra, Leon.

Departamentul de amprente este un model de eficienţă, iar noii angajaţi sunt remarcabil de inteligenţi.

— Tot ne spânzură dacă ne prind, zise Leon binedispus.

— Nu cred! răspunse tovarăşul său.

★ ★ ★

Prânzul la Ritz-Cariton era, în special pentru Gonsalez, o activitate foarte plăcută. Domnul Fare, comisarul de vârstă mijlocie, pe lângă calitatea de gentleman desăvârşit o avea şi pe aceea de a fi un cercetător abil.

Părerile şi observaţiile lui Marro, Lombroso, Fere, Mantegazza şi Ellis erau pasate dintr-o parte în alta a mesei.

— Pentru infractorul de rând, lumea este o închisoare imensă cu o beţie fără de margini, spuse Fare. Nu e opinia mea, ci una veche de sute de ani. Cu infractorul de rând e uşor să te descurci. Când ajungi la clasele non-infracţionale, criminalii, delapidatorii accidentali...

— Exact! zise Gonsalez. Întrebarea mea e...

Nu avea să-şi termine fraza; un valet îi aduse comisarului un plic, iar acesta îi ceru scuze lui Gonsalez şi îl întrerupse pentru a citi conţinutul scrisorii.

— Hm! spuse. Ce coincidenţă stranie...

Îl privi gânditor pe Manfred.

— Spuneaţi aseară că v-ar plăcea să vedeţi îndeaproape cum se lucrează la Scotland Yard şi v-am promis că, la prima ocazie ivită, sunteţi invitatul nostru.

Ei bine – ocazia a sosit!

Îl chemă pe chelner şi plăti nota înainte să vorbească din nou.

— Nu mă voi feri să apelez la vasta dumneavoastră experienţă, căci e posibil să avem nevoie de tot ajutorul disponibil pentru cazul acesta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Manfred, în timp ce maşina comisarului îşi croia drum prin traficul de la Hyde Park Corner.

— Un bărbat a fost găsit ucis într-un cadru bizar, spuse comisarul. Deţine o poziţie destul de importantă în lumea ştiinţifică – profesorul Tableman. Probabil cunoaşteţi numele.

— Tableman? sări Gonsalez cu ochii mari. Fantastic!

Vorbeaţi de coincidenţe, domnule Fare. Să vă mai spun despre una.

Relată întâlnirea cu fiul profesorului, din seara precedentă.

— Personal, continuă Gonsalez, văd coincidenţele ca făcând parte din cursul normal al lucrurilor. E o coincidenţă ca, primind o factură, să mai primeşti încă două sau mai multe în aceeaşi zi, iar dacă primeşti un cec în primul plic, poţi fi sigur că în al doilea sau al treilea vei găsi tot un cec. Într-o zi îmi voi dedica atenţia studierii acestui fenomen.

— Profesorul Tableman locuia în Chelsea. A cumpărat casa acum câţiva ani de la un artist şi a transformat studioul într-un laborator. Era lector la catedrele de fizică şi chimie ale Universităţii Bloomsbury, explică Fare – deşi ar fi putut să nu o facă căci Manfred îşi minţise deja numele. Şi era şi un om înstărit. L-am cunoscut şi am luat cina împreună cam cu o lună în urmă. Avea nişte probleme cu fiul lui. Tableman era un bătrân capricios, despotic şi de neînduplecat, genul creştinilor care venerează figurile Vechiului Testament dar, cumva, nu reuşesc să treacă şi la cel de-al doilea.

Ajunseră în faţa casei, o clădire arătoasă, modernă, pe una dintre străzile care dădeau în King's Road, iar veştile despre tragedie se părea că nu ieşiseră la iveală – omniprezentul cârd de privitori morbizi nu făcea încă parte din peisaj. Un detectiv îi aştepta şi îi conduse printr-un pasaj de-a lungul lateralei casei, apoi, pe câteva trepte, direct în studio. Nu era nimic neobişnuit în cameră cu excepţia faptului că era foarte luminată, asta pentru că unul dintre pereţi era, de fapt, o fereastră uriaşă, iar tavanul înclinat era tot din sticlă. Bănci late se găseau de-a lungul a doi pereţi, iar centrul încăperii era ocupat de o masă mare, toate acestea ticsite cu ustensile ştiinţifice; alte două rafturi lungi, deasupra băncilor, conţineau, din belşug, sticluţe şi borcane cu chimicale.

Un tânăr arătos dar cu un chip mohorât, se ridică de pe un scaun când intrară.

— Eu sunt John Munsey, nepotul profesorului. Vă amintiţi de mine, domnule Fare? Îl ajutam pe unchiul meu la experimente.

Fare încuviinţă. Privea cu atenţie silueta care zăcea pe jos, între masă şi bancă.

— Nu m-am atins de profesor, spuse tânărul cu o voce joasă. Detectivii care au venit l-au mişcat foarte puţin ca să îl ajute pe doctor la examinare, dar practic îl vedeţi aşa cum a căzut.

Trupul era al unui bărbat vârstnic, înalt şi uscăţiv, iar pe chipul cenuşiu se ghiceau agonia şi groaza.

— Arată ca o strangulare, spuse Fare. S-a găsit vreo funie sau vreun ştreang?

— Nu, domnule, răspunse tânărul. Şi detectivii au ajuns la concluzia asta aşa că am cercetat amănunţit laboratorul.

Gonsalez îngenunchease lângă cadavru, uitându-se cu calm şi interes la gâtul subţire. De-a lungul lui era o dungă albastră, lată de vreo zece centimetri, iar Leon crezu la

început că era un bandaj dintr-un material străveziu, dar, privind mai atent, observă că era vorba despre decolorarea pielii. Apoi ochii îi căzură pe masa lângă care fusese găsit profesorul.

— Ce-i aceea?

Arăta spre o sticluță verde lângă care era un pahar gol.

— Creme de menthe, răspunse tânărul. Unchiul meu obişnuia să bea un pahar înainte de culcare.

— Se poate? întrebă Leon, iar Fare dădu din cap.

Gonsalez ridică paharul, îl mirosi, apoi îl ținu în lumină.

— În acest pahar nu s-a turnat lichior aseară, deci a fost ucis înainte să bea, spuse comisarul. Aş vrea să vă ascult povestea, domnule Munsey. Dormiți pe domeniu, bănuiesc?

Dându-le câteva instrucțiuni detectivilor, comisarul îl urmă pe tânăr în camera ce îi servea profesorului drept bibliotecă.

— Am fost asistentul şi secretarul unchiului meu timp de trei ani, şi am fost mereu în relații cordiale. Unchiul obişnuia să îşi petreacă dimineața în bibliotecă, după-amiaza fie în laborator, fie în biroul de la Universitate, iar perioada dintre cină şi culcare o petrecea lucrând la experimente.

— Mânca acasă? întrebă Fare.

— Întotdeauna. Mai puțin când avea cursuri seara sau întâlnire cu una dintre societățile cu care colabora, cazuri în care cina la Royal Society's Club de pe St. James Street. Unchiul meu, după cum probabil ştiți, a avut o altercație serioasă cu fiul lui, Stephen Tableman, vărul şi prietenul meu. Mi-am dat toată silința să-i împac, iar când, acum 12 luni, unchiul a trimis după mine chiar în camera aceasta şi mi-a mărturisit că modificase testamentul şi că îl tăiase pe fiul său de pe lista moştenitorilor, lăsându-mi mie toată averea, m-am alarmat foarte tare. Am mers imediat la

Stephen şi l-am implorat să nu piardă timp şi să se împace cu bătrânul.

Stephen a râs şi a zis că nu îi pasă de banii profesorului şi că, decât să renunțe la domnişoara Faber (cearta era legată de logodnă), mai bine trăieşte din suma mică de bani pe care i-o lăsase mama lui. M-am întors la profesor şi l-am rugat să îl pună din nou pe Stephen în testament. Recunosc (zâmbi cu jumătate de gură) că mă aşteptam şi chiar îmi doream o parte mică din moştenire. Urmez acelaşi drum ştiințific ca şi profesorul în tinerețe, şi vreau să-i duc mai departe munca. Dar profesorul n-a vrut să mă asculte. A tunat şi a fulgerat şi mi s-a părut mai înțelept să las deoparte subiectul, ceea ce am şi făcut. Totuşi, nu am ratat nicio ocazie de a pune o vorbă bună pentru Stephen, iar săptămâna trecută, când profesorul era într-o dispoziție deosebită, am ridicat din nou problema şi a fost de acord să se întâlnească cu Stephen. S-au întâlnit în laborator; n-am fost de față, dar cred că a avut loc o ceartă cumplită. Când am intrat, Stephen plecase, iar domnul Tableman era livid. Insistase din nou ca Stephen să renunțe la logodnă, dar fusese refuzat din scurt.

— Cum a ajuns Stephen în laborator? Întrebă Gonsalez. Pot să pun această întrebare, domnule Fare?

Comisarul încuviință.

— A intrat prin pasaj. Foarte puțini vizitatori care vin cu scop pur ştiințific intră prin casă.

— Aşadar, se poate intra în laborator la orice oră?

— Până la miezul nopții, când poarta se încuie. Ştiți, unchiul mai lua câte un păhărel înainte de culcare şi prefera să folosească intrarea aceea.

— Aseară, poarta a fost încuiată?

John Munsey scutură din cap.

— Nu, răspunse încet. A fost unul dintre primele lucruri la care m-am uitat. Poarta era descuiată şi întredeschisă. De

fapt, e mai mult un gărduleț de fier decât o poartă, cum bine ați observat.

— Continuați, spuse domnul Fare.

— Ei bine, profesorul s-a calmat treptat; două-trei zile după aceea a fost cufundat în gânduri, mi s-a părut chiar puțin amărât. Luni – ce e azi? Marți? — da, luni a fost, mi-a spus: „John, hai să discutăm despre Steve.

Crezi că m-am purtat urât cu el?" „Cred că n-ai fost corect cu el", i-am răspuns. „Poate că da. Trebuie că e o fată extraordinară dacă Stephen riscă să rămână sărac din cauza ei." Era ocazia pentru care mă rugasem şi cred că i-am susținut cauza lui Stephen cu o elocvență pe care ar fi lăudat-o chiar şi el. Rezultatul a fost că bătrânul a cedat şi i-a dat telefon lui Stephen, rugându-l să se întâlnească aseară. Probabil că în profesor s-a dat o luptă cumplită ca să renunțe la obiecția față de domnişoara Faber. Era fanatic în privința eredității...

— Ereditate? întrerupse Manfred. Era ceva în neregulă cu domnişoara Faber?

— Nu ştiu, dădu din umeri celălalt, dar la urechile profesorului ajunseseră zvonuri cum că tatăl ei ar fi murit într-un centru de dezalcoolizare. Eu cred că zvonurile erau vorbe în vânt.

— Ce s-a întâmplat aseară? întrebă Fare.

— Înțeleg că a sosit Stephen, spuse Munsey. L-am evitat cu prudență; de fapt, am stat în camera mea, scriind corespondența cu care rămăsesem în urmă. Am coborât pe la unsprezece şi jumătate, dar profesorul nu se întorsese. De la fereastră se vede peretele laboratorului şi, cum luminile erau încă aprinse, am crezut că discuția lor se prelungise. Punându-mi speranțe în rezultatul întrevederii, m-am dus la culcare, ce-i drept mai devreme decât de obicei, dar obişnuiam să mă retrag chiar şi fără să-i spun „noapte bună" profesorului.

La ora opt dimineața m-a trezit menajera, care mi-a spus că profesorul nu era în camera lui. Din nou, nu era un caz excepțional. Uneori lucra foarte târziu în laborator şi se trântea într-un fotoliu ca să adoarmă. Un obicei împotriva căruia protestam cât de deschis îndrăzneam dar profesorul nu era genul de om care să accepte criticile cu uşurință. Mi-am pus halatul şi papucii şi m-am îndreptat spre laborator pe acelaşi drum pe care am venit şi astăzi. L-am găsit pe podea; era mort.

— Uşa laboratorului era deschisă? întrebă Gonsalez.

— Întredeschisă.

— Şi poarta era la fel?

Munsey încuviință.

— Nu ați auzit sunete de ceartă?

— Niciunul.

Cineva bătu la uşă, iar Munsey se grăbi să deschidă.

— E Stephen, spuse el, iar o clipă mai târziu Stephen Tableman, însoțit de doi detectivi, intră în încăpere. Fața lui mare era palidă, iar când îşi salută vărul cu un zâmbet, Manfred văzu caninii ieşiți din comun, mari şi amenințători. Ceilalți dinți aveau dimensiuni normale, dar aceşti colți ascuțiți – nu.

Stephen Tableman era un tânăr uriaş şi, privindu-i mâinile mari, Manfred îşi muşcă buza, gânditor.

— Ați aflat veştile, domnule Tableman?

— Da, domnule, răspunse Stephen cu voce tremurândă. Îl pot vedea pe tatăl meu?

— Imediat, spuse Fare cu un glas dur. Vreau să ştiu când l-ați văzut ultima dată pe tatăl dumneavoastră.

— L-am văzut în viață aseară, răspunse Stephen. M-a chemat la laborator şi am avut o discuție lungă.

— Cât timp ați fost înăuntru?

— Două ore, cam aşa ceva.

— Conversația a fost prietenească?

— Foarte, spuse Stephen emfatic. Pentru prima dată în mai bine de un an – ezită – am discutat raţional despre ceva.

— Despre logodnica dumneavoastră, domnişoara Faber?

Stephen îl fixă pe comisar.

— Acesta a fost, într-adevăr, subiectul discuţiei, spuse el cu voce joasă.

— Aţi vorbit şi despre alte lucruri?

Stephen ezită.

— Am mai vorbit despre bani. Tatăl meu încetase să-mi mai trimită alocaţia şi am fost destul de strâmtorat în ultima vreme. De fapt, mi-am depăşit contul din bancă. El a promis să îndrepte situaţia şi mi-a vorbit şi despre... viitor.

— Testamentul?

— Da, mi-a vorbit despre modificările din testament.

Privi la Munsey şi zâmbi din nou.

— Vărul meu a fost un susţinător insistent şi nu-i pot mulţumi nici pe jumătate din cât ar trebui pentru loialitatea faţă de mine în vremurile acestea tulburi.

— Când aţi părăsit laboratorul, aţi ieşit prin lateral?

Stephen încuviinţă.

— Şi aţi închis uşa?

— Tata a închis. Îmi amintesc clar declicul lacătului în timp ce mergeam pe alee.

— Uşa poate fi deschisă pe dinafară?

— Da, spuse Stephen, există o broască la care se potrivea o singură cheie, aceea aflându-se mereu asupra tatălui meu – am dreptate, John?

John Munsey încuviinţă.

— Aşadar, dacă a închis uşa după dumneavoastră, putea fi deschisă doar de către cineva din laborator – de dumnealui, de exemplu?

Stephen păru încurcat.

— Nu prea înţeleg întrebarea. Detectivul mi-a spus că tata a fost găsit mort. Care a fost cauza?

— Cred că a fost strangulat, răspunse Fare încet, iar tânărul sări un pas înapoi.

— Strangulat! Dar n-avea niciun duşman pe lume!

— O să aflăm dacă aşa stau lucrurile. Puteți pleca, domnule Tableman.

Vocea lui Fare era seacă şi rece.

După un moment de ezitare, uriaşul se repezi spre laborator. Reveni după un sfert de oră, cu fața albă.

— Groaznic, groaznic! murmură el. Bietul tata!

— Vă pregătiți să deveniți doctor, domnule Tableman?

Cred că lucrați la Middlesex Hospital, spuse Fare. Sunteți de acord cu mine că tatăl dumneavoastră a fost strangulat?

Celălalt încuviință.

— Aşa se pare, spuse el cu greutate. Nu pot să-l examinez ca şi cum ar fi... un străin, dar aşa pare.

★ ★ ★

Cei doi bărbați se întoarseră pe jos acasă. Manfred gândea cel mai bine când avea muşchii activi. Plimbarea se desfăşură în tăcere, fiecare cufundat în gândurile sale.

— Ai remarcat caninii? întrebă Leon, victorios, după ceva timp.

— I-am remarcat şi suferința, răspunse Manfred, iar Leon chicoti.

— E limpede că n-ai citit monografia lui Mantegazza despre fiziologia durerii, zise el, superior – Leon făcea asta din când în când –, nici n-ai studiat tabelul lui despre expresii faciale sinonime, altfel ai şti că expresia de suferință se confundă cu expresia de remuşcare.

Manfred îşi coborî privirea spre prietenul lui, zâmbind.

— Cineva care nu te-ar cunoaşte, Leon, ar spune că eşti convins că profesorul Tableman a fost strangulat de către fiul său.

— După o ceartă aprinsă, completă Gonsalez mulțumit.

— După plecarea tânărului Tableman ai cercetat laboratorul. Ai descoperit ceva?

— Doar ce mă aşteptam să găsesc. Obişnuita butelie cu oxigen, sticluța cu aer lichefiat, creuzetele electrice.

Inspecția a fost superficială, recunosc, pentru că am ştiut cum a fost comisă crima – căci crimă a fost – de îndată ce am intrat în laborator şi am văzut termosul şi tamponul de vată.

Deodată se încruntă şi se opri ca trăsnit.

— Santa Miranda! izbucni. Gonsalez mereu înjura cu numele acestei sfinte inexistente. Uitasem!

Privi în susul şi în josul străzii.

— Există un loc de unde putem telefona, spuse. Vii cu mine sau te las aici?

— Sunt frământat de curiozitate, spuse Manfred.

Intrară într-un magazin iar Gonsalez formă un număr.

Manfred nu îl întrebă de unde îl ştia, căci şi el citise numărul scris pe telefonul de pe masa profesorului.

— Alo, domnul Munsey? întrebă Gonsalez. Eu sunt. Vă amintiți că tocmai am plecat de la dumneavoastră? Da, îmi închipuiam că o să îmi recunoaşteți vocea. Vroiam să vă întreb unde sunt ochelarii profesorului.

Un moment de tăcere.

— Ochelarii profesorului? făcu Munsey. Sunt la el, nu?

— Nu erau asupra cadavrului sau lângă el, spuse Gonsalez. Puteți verifica dacă sunt în camera lui? Vă aştept la telefon.

Aşteptă, fredonând o arie din El Perro Chico, o operetă în vogă la Madrid cu cincisprezece ani în urmă.

Apoi, îşi îndreptă atenția, din nou, asupra aparatului.

— În dormitor deci? Vă mulțumesc mult.

Puse receptorul în furcă. Nu îi dădu lui Manfred nicio explicație (acesta nici nu se aştepta, Leon Gonsalez adora misterul). Spuse doar atât:

— Canini!

Păru foarte amuzat.

★ ★ ★

Când Gonsalez veni la micul-dejun a doua zi, chelnerul îi spuse că Manfred plecase devreme. George sosi la zece minute după ce Leon începuse să mănânce, iar acesta îşi ridică privirea.

— Mă nedumereşti când ai faţa aşa inexpresivă, George. Nu ştiu niciodată dacă eşti amuzat sau amărât.

— Câte puţin din fiecare, răspunse Manfred, luând loc.

Am fost până pe Fleet Street ca să cercetez gazetele sportive.

— Gazetele sportive? întrebă Gonsalez cu ochii mari, iar Manfred dădu aprobator din cap.

— Întâmplător, m-am întâlnit cu Fare. Nu s-a găsit nicio urmă de otravă în cadavru şi nici o altă urmă de violenţă. Îl arestează pe Stephen Tableman astăzi.

— Mi-era teamă de asta, zise Gonsalez cu gravitate.

Dar de ce presa sportivă, George?

Manfred nu răspunse şi continuă:

— Fare e convins că Tableman e criminalul. Teoria lui e că a avut loc o ceartă, tânărul s-a înfuriat şi şi-a sufocat tatăl. Examinarea cadavrului a arătat că violenţa a fost incredibilă. Fiecare vas de sânge din gât este congestionat. Fare mi-a mai spus şi că, iniţial, doctorul bănuia otrava, dar nu există nicio urmă de medicament, iar substanţa care ar ucide cu aceste simptome nu este cunoscută. Asta nu face decât să-i înrăutăţească situaţia lui Tableman care, în ultimele luni, s-a dedicat studiului otrăvurilor obscure.

Gonsalez se lipi de spătar, cu mâinile în buzunare.

— Ei bine, fie că a comis sau nu crima asta, cu siguranţă va comite una mai devreme sau mai târziu.

Îmi amintesc de un doctor din Barcelona, cu dinţi ca aceia. Era un creştin convins, un om cunoscut, burlac, avea

destui bani, nu părea să aibă vreun motiv să omoare pe cineva, şi totuşi a făcut-o. A ucis un alt doctor, care îl ameninţase că divulgă o eroare pe care o făcuse la o operaţie. Îţi spun eu, George, cu dinţi din ăia...

Tăcu şi se încruntă, gânditor.

— Dragă George, îl voi ruga pe Fare să îmi acorde privilegiul de a petrece câteva ore singur în laboratorul profesorului Tableman.

— De ce naiba... începu Manfred, apoi se controlă.

Evident, ai un motiv Leon. De obicei, rezolv cu uşurinţă enigme din acestea. Dar în acest caz sunt nedumerit, deşi sunt convins că tu deja ai găsit soluţia. Există câteva aspecte ale poveştii ăsteia de-a dreptul imposibile.

De ce ar purta bătrânul mănuşi...

Gonsalez sări de pe scaun cu ochii lucindu-i.

— Ce prost! Ce prost! aproape că strigă. Nu le-am văzut! Eşti sigur, George? întrebă cu speranţă. Purta mănuşi groase? Eşti sigur?

Manfred încuviinţă, zâmbind la vederea agitaţiei care-l cuprinsese pe celălalt.

— Asta e! zise Gonsalez pocnind din degete. Ştiam că există o greşeală în varianta mea! Mănuşi groase de lână, nu?

Brusc deveni gânditor.

— Acum mă întreb cum naiba l-a convins pe bătrân să le poarte, îşi spuse.

Domnul Fare fu de acord cu cererea lui Gonsalez, iar cei doi bărbaţi merseră împreună la laborator. John Munsey îi aştepta.

— Am găsit ochelarii aceia lângă patul unchiului meu, le spuse de îndată ce îi văzu.

— Ah, ochelarii... zise Leon absent. Pot să-i văd?

Îi luă în mână.

— Unchiul dumneavoastră era miop. Cum de nu îi avea asupra lui? mă întreb.

— Cred că a urcat în dormitor să se schimbe, explică domnul Munsey. Şi trebuie că i-a lăsat acolo. În general, mai ţinea o pereche de rezervă în laborator, dar se pare că nu a folosit-o. Vreţi să vă las singur în laborator? întrebă.

— Aş prefera, răspunse Leon. Poate vă ocupaţi de prietenul meu cât timp arunc o privire pe-aici?

Lăsat singur, încuie uşa dintre laborator şi casă şi începu să caute perechea de ochelari pe care bătrânul o purta la lucru. În stilu-i caracteristic, se îndreptă exact spre locul în care se găseau – o scrumieră cu picior din tablă galvanizată lângă treptele ce duceau spre laborator.

Îi găsi în bucăţi, rama de corn fiind ruptă în două locuri; strânse fragmentele, se întoarse în laborator şi, punându-i pe masă, ridică receptorul.

Laboratorul avea legătură directă cu centrala şi, după cinci minute, Gonsalez vorbea cu Stephen Tableman.

— Da, domnule, răspunse acesta surprins. Tata a purtat ochelarii pe toată durata întâlnirii noastre.

— Mulţumesc, asta e tot.

Apoi se îndreptă spre un aparat din colt unde meşteri o oră şi jumătate. Când termină, se duse din nou la telefon. Mai trecu o jumătate de oră, apoi scoase din buzunar o pereche de mănuşi de lână, groase, şi, descuind uşa către casă, îl chemă pe Manfred.

— Roagă-l pe domnul Munsey să vină, zise.

— Prietenul dumneavoastră e foarte absorbit de ştiinţă, spuse Munsey mergând alături de Manfred pe coridor.

— Cred că e unul dintre cei mai inteligenţi în domeniul lui, răspunse Manfred.

Intră în laborator înaintea lui Munsey şi, spre surprinderea lui, Gonsalez stătea lângă masă, ţinând în mână un pahar pentru lichior, umplut cu un lichid aproape

incolor. Aproape incolor, pentru că avea o nuanță albăstrie şi, spre uimirea lui Manfred, scotea un fuior subțire de aburi.

Manfred se holbă la el, apoi văzu că Leon purta mănuşi de lână, groase.

— Ați terminat? zâmbi Munsey, intrând după Manfred.

Apoi îl văzu pe Leon şi zâmbetul îi pieri. Se trase la față, ochii i se îngustară, iar Manfred îl auzi cum respiră cu greutate.

— Vrei să bei ceva, prietene? întrebă Leon primitor. O băutură nemaipomenită. Ai confunda-o cu creme de menthe sau cu orice alt lichior vechi – mai ales dacă ai fi un bătrân miop, neatent iar cineva ți-ar fi şterpelit ochelarii.

— Ce vreți să spuneți? zise Munsey cu gâtul uscat.

Nu... nu înțeleg...

— Îți promit că băutura e inofensivă, nu conține niciun strop de otravă, e pură ca aerul pe care îl respiri, continuă Gonsalez.

— Să vă ia dracu'! țipă Munsey, dar înainte de a sări asupra călăului său, Manfred îl înşfăcă şi îl trânti la pământ.

— L-am sunat pe ispravnicul domn Fare, care va veni în curând; la fel şi domnul Tableman. Ah, iată-i.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Vrei, te rog, să deschizi, George? Nu cred că tânărul nostru prieten va face vreo mişcare. Dacă face, îi arunc paharul în față.

Fare intră, urmat de Stephen, ambii însoțiți de un ofițer de la Scotland Yard.

— Acesta este prizonierul dumneavoastră, domnule Fare, spuse Gonsalez. Şi aici este arma crimei, crimă pe care domnul John Munsey a pus-o la cale de îndată ce unchiul său s-a împăcat cu Stephen Tableman. După împăcare urma şi modificarea testamentului, pe care el îl manevrase

cu atâta dibăcie până atunci, dar care, în noile condiții ar fi redevenit în favoarea fiului profesorului.

— E o minciună! strigă Munsey. Am lucrat pentru tine – știi că am lucrat, Stephen. Am făcut tot ce-am putut pentru tine...

— Totul făcea parte din planul de disimulare – din nou fac doar presupuneri. Dacă greșesc, bea asta. Este exact ce a băut și unchiul dumitale în noaptea morții sale.

— Ce e? se interesă Fare.

— Întreabă-l, zâmbi Gonsalez, arătând cu capul înspre nepot.

John Munsey se întoarse pe călcâie și merse până la ușă, iar ofițerul care îl însoțise pe comisar îl urmă.

— Iar acum vă voi spune ce este, zise Gonsalez. Este aer lichefiat!

— Aer lichefiat! De ce, ce vrei să spui? Cum poate fi otrăvit un om cu aer?

— Profesorul Tableman nu a fost otrăvit. Aerul lichefiat este un lichid obținut prin reducerea temperaturii aerului la două sute șaptezeci de grade sub zero. Oamenii de știință folosesc lichidul pentru experimente. În general, este depozitat într-un termos a cărui gură este acoperită cu vată, pentru că, după cum știți, există pericol de explozie la presiuni mari.

— Dumnezeule mare! îngăimă Tableman. Înseamnă că semnele albastre de pe gâtul tatei...

— A fost înghețat. În orice caz, gâtul i-a înghețat bocnă în clipa în care a înghițit lichidul. Tatăl dumneavoastră avea obiceiul de a bea un pahar de lichior înainte de culcare și, fără îndoială că, după ce ați plecat, Munsey i-a dat profesorului un pahar de aer lichefiat după ce, printr-un șiretlic, l-a convins să poarte mănuși.

— De ce a făcut asta? A, bineînțeles, era rece, spuse Manfred.

Gonsalez încuviință.

— Fără mănuşi şi-ar fi dat imediat seama pe ce pune mâna. S-ar putea să nu dibuim niciodată trucul lui Munsey. E limpede că el însuşi purta mănuşi la momentul acela. După moartea tatălui dumneavoastră a început să aranjeze totul încât bănuiala să cadă asupra altcuiva. Profesorul îşi scosese ochelarii pregătindu-se pentru culcare iar criminalul, ca şi mine, a omis faptul că trupul încă mai purta mănuşi.

— Teoria mea, spuse Gonsalez mai târziu, este că Munsey a încercat de ani întregi să-şi scoată vărul din grațiile tatălui. Probabil că a inventat povestea cu tatăl alcoolic al domnişoarei Faber.

După o vreme tânărul Tableman veni la ei acasă, iar Gonsalez avu un şoc. Ceva ce spusese îl făcuse pe Stephen să râdă, iar Gonsalez făcuse ochii mari.

— Din... dinții tăi! reuşi să spună.

Stephen roşi.

— Dinții mei? repetă el confuz.

— Aveai doi canini enormi când te-am văzut ultima dată, spuse Gonsalez. Mai ții minte, Manfred? continuă el agitat. Ți-am zis...

Fu întrerupt de râsul tânărului.

— A, erau falşi. Mi i-am rupt la un meci de rugby iar Benson, un prieten de la secția Stomatologie, un tip foarte de treabă dar cam slab ca dentist, s-a angajat să-mi umple golurile. Arătau cumplit, nu-i aşa? Nici nu mă mir că i-ați remarcat. Mi-am pus alții, la un alt dentist.

— S-a întâmplat pe treisprezece septembrie anul trecut. Am citit în presa sportivă, zise Manfred, iar Gonsalez îl privi cu reproş.

— Vezi tu, dragul meu Leon – Manfred puse mâna pe umărul celuilalt – eu ştiam că erau falşi, aşa cum tu ştiai că erau canini.

Când rămaseră singuri, Manfred spuse:
— Că veni vorba de canini...
— Hai să schimbăm subiectul, sări Leon.

Omul care ura râmele

Domnul Falmouth, regretat superintendent al Departamentului criminalistic a decedat la Stains.

Domnul Falmouth va fi ținut minte cel mai bine pentru arestarea lui George Manfred, șeful bandei Celor Patru Justițiari. Evadarea extraordinară a acestui bărbat notoriu este, poate, cel mai remarcabil capitol din istoria criminalisticii. Cei Patru Justițiari erau o organizație având ca scop îndreptarea erorilor legii. Se crede că membrii erau bărbați putred de bogați care și-au pus viețile și averile în slujba acestui scop idealist dar total în afara legii. Nu se mai știe nimic despre bandă, de ceva timp.

Manfred citi paragraful din Morning Telegraph, iar Leon Gonsalez se încruntă.

— Am o obiecție absurdă legată de denumirea bandă, spuse, iar Manfred zâmbi.

— Săracul Falmouth, spuse el meditativ. A fost un tip simpatic!

— Mi-a plăcut Falmouth, încuviință Gonsalez. Era complet normal, cu excepția unui mic prognatism...

Manfred râse.

— Iartă-mă dacă par incult, dar nu am fost niciodată în stare să mă țin după tine în ceea ce privește latura asta a științei, zise el. Ce este prognatismul?

— Popular se numește bărbie proeminentă, explică Leon, și e interpretat greșit ca semn al puterii. E normal doar în Piemont, unde craniul brachicefalic este foarte des întâlnit. Cu un astfel de craniu, prognatismul este prezent ca o condiție naturală.

— Cu prognatism sau nu, a fost un tip de ispravă, insistă Manfred, iar Leon încuviință. Cu măsele de minte bine formate, adăugă el şiret, iar Gonsalez roşi, căci dinții reprezentau un subiect delicat pentru el. Cu toate acestea, zâmbi.

— Te va interesa să afli, dragă George, spuse el triumfal, că, atunci când vestitul dr. Carrara a examinat dinții a patru sute de infractori precum şi pe cei ai unui număr egal de non-infractori – vei descoperi povestea detaliată în Sullo sviluppo del terzo dente morale nei criminali –, a descoperit că măselele de minte apar mai frecvent la oamenii normali.

— Îți cedez măseaua de minte, zise Manfred. Priveşte golful! Ai văzut ceva mai sublim?

Stăteau pe o pajişte mică deasupra plajei Babbacombe. Soarele apunea şi astfel se contura sfârşitul unei zile perfecte. Mult deasupra mării albastre se ridicau dealurile stacojii şi câmpiile verzi ale Devon-ului.

Manfred se uită la ceas.

— Ne îmbrăcăm pentru cină? întrebă, sau colegul tău de breaslă are gusturi boeme?

— Face parte din şcoala nouă, răspunse Leon, puțin cam superior, puțin cam neprihănit, foarte Balliol{[1].

Sunt nerăbdător să îl întâlnim, are mâini fascinante.

Manfred, în înțelepciunea lui, nu întrebă de ce.

— L-am cunoscut la golf, continuă Gonsalez, unde s-au petrecut câteva lucruri care mi-au captat interesul.

De exemplu, de fiecare dată când vedea o râmă, o ucidea cu o furie care m-a uimit. Prejudecata nu-şi are locul în mintea unui om de ştiință. E deosebit de bogat.

La club mi s-a spus că unchiul lui i-a lăsat în jur de un milion de lire, iar proprietatea mătuşii sau vărului care i-a

[1] Unul dintre colegiile care au format Universitatea din Oxford.

murit anul trecut a fost estimată la încă un milion, iar el e unicul moştenitor. Evident, o afacere bună. Dacă şi domnişoara Moleneux este de aceeaşi părere, nu am avut ocazia să observ, adăugă el.

— Dumnezeule mare! strigă Manfred, consternat, sărind de pe scaun. Şi ea vine la cină, nu?

— Şi mama dumneaei, răspunse Leon, solemn. Mama dumneaei a învăţat spaniolă prin corespondenţă şi insistă să mă salute cu habla usted espanol?

Cei doi închiriaseră Cliff House pe durata primăverii.

Lui Manfred îi plăcea Devonshire în aprilie, când pantele dealurilor erau galbene, pline de primule, iar narcisele aşterneau o potecă aurie prin pajişti. „Señor Fuentes" luase casa după ce-o vizitase şi găsise acolo calmul şi liniştea pe care numai bogăţia de culori şi miresme a naturii i le putea aduce minţii sale active.

Manfred se îmbrăcase şi stătea în salon, lângă foc, când se auzi torcând motorul unei maşini, coborând cu grijă dealul. Se ridică în picioare şi ieşi. Leon Gonsalez îl urmă înainte ca limuzina să se oprească în faţa cerdacului.

Primul care coborî fu un bărbat, iar George îl observă cu atenţie. Era înalt şi uscăţiv. Nu arăta urât, deşi avea chipul tras, ochii adânciţi şi aproape plaţi. Îl salută pe Gonsalez cu o nuanţă de-abia perceptibilă de superioritate în glas.

— Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi, dar experimentele mele m-au reţinut. Nimic n-a mers bine astăzi în laborator. Le cunoaşteţi pe doamna şi domnişoara Moleneux?

Manfred fu prezentat şi strânse mâna unei fete cu ochi gravi, de o remarcabilă frumuseţe.

Manfred era sensibil, în general, la atmosferă şi era ceva la această fată care, pe moment, îl îngheţă.

Zâmbea des, dulce, căci era, fără îndoială, sinceră, dar o făcea mecanic. Leon, care judeca oamenii mai mult prin

raţiune decât prin instincte, ajunse la o concluzie sigură şi dădu formă şi expresie îngrijorării lui Manfred.

Fetei îi era teamă! „De ce?”, se întrebă Leon. Nu de femeia micuţă, solidă şi liniştită care îi era mamă, şi cu siguranţă nu de acest gentleman academician cu faţă lungă şi pince-nez.

Gonsalez îl prezentă pe dr. Viglow şi, în timp ce doamnele îşi scoteau paltoanele sus, în camera lui Manfred, el avu răgazul necesar ca să-şi facă o impresie. Nu era nevoie să-şi întreţină oaspetele. Dr.

Viglow vorbea fluent, incitant şi tot timpul.

— Prietenul nostru, aici de faţă, joacă foarte bine golf, spuse el arătând spre Gonsalez. Chiar foarte bine pentru un străin. Sunteţi spanioli, amândoi?

Manfred încuviinţă. Era mai englez decât doctorul, dar vizita Marea Britanie ca spaniol, înarmat cu un paşaport spaniol.

— Am înţeles despre cercetările dumneavoastră că au luat o turnură neaşteptată, domnule doctor, zise Leon, iar ochii dr. Viglow sclipiră.

— Da, spuse mulţumit, dar cine v-a spus? adăugă el repede.

— Chiar dumneavoastră mi-aţi spus la club, azi-dimineaţă.

Doctorul se încruntă.

— Eu? spuse şi îşi trecu mâna peste frunte. Nu-mi amintesc. Când anume?

— În dimineaţa aceasta, dar probabil că vă gândeaţi la lucruri mult mai importante.

Tânărul profesor îşi muşcă buza şi se încruntă gânditor.

— N-ar fi trebuit să uit ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, spuse el cu un ton nelinişti t.

Lui Manfred îi dădu impresia că o jumătate din el se lupta disperat să combată ceva din cealaltă jumătate.

Deodată râse.

— O turnură senzațională! zise. Într-adevăr, şi mă gândesc că în câteva luni voi fi faimos, chiar în propria-mi țară! Este, desigur, îngrozitor de costisitor. Azi am estimat că salariile dactilografelor vor ajunge până la 60 de lire pe săptămână.

Manfred făcu ochii mari.

— Salariile dactilografelor? repetă el încet. Pregătiți o carte?

— Iată şi doamnele, spuse dr. Felix.

Comportamentul lui devenise brusc grosolan, iar mai târziu, stând la masa din sufragerie, Manfred avu noi motive să se minuneze de mojicia acestui tânăr savant.

Se aşezase lângă domnişoara Moleneux şi, când cina era pe sfârşite, se întoarse pe neaşteptate spre fată şi spuse tare:

— Nu m-ai sărutat astăzi, Margaret!

Fata roşi, apoi păli, iar degetele care mototoleau fața de masă îi tremurau când îngăimă:

— Nu... nu te-am sărutat, Felix?

Ochii strălucitori ai lui Gonsalez nu-l părăsiră pe doctor. Fața bărbatului se învinețise de furie.

— Pentru Dumnezeu! Ce chestie! aproape că zbieră.

Suntem logodiți! Ți-am lăsat totul în testament şi îi trimit maică-tii o mie pe an şi tu nu m-ai sărutat azi!

— Doctore!

Fu vocea domoală dar insistentă a lui Gonsalez, care rupse tăcerea ce se lăsase.

— Mă întreb dacă mi-ați putea spune ce substanță are formula C12O5.

Doctorul îşi întorsese încet capul când auzise glasul lui Leon, iar acum îl privea fix. Treptat, expresia aceea ciudată îi dispăru de pe chip şi reveni la normal.

— C12O5 este un oxid de clor, spuse el cu o voce egală, iar de atunci încolo, discuția trecu de la reacții ale acizilor la o dizertație științifică.

Singura persoană de la masă care nu fusese deranjată de ieşirea lui Viglow fusese doamna plinuță din dreapta lui Manfred. Chicotise zgomotos când fusese pomenită alocația, iar când zumzetul discuției se generalizase, se înclinase spre Manfred.

— Dragul de Felix, e aşa excentric – spuse ea – dar este, de fapt, cel mai bun şi blând suflet. Trebuie să ai grijă pe mâna cui îți laşi fetele, nu-i aşa, señor?

Pusese această ultimă întrebare într-o spaniolă foarte proastă, iar Manfred dăduse aprobator din cap. O privi scurt pe fată. Tot palidă era.

— Şi sunt convinsă că va fi fericită, mult mai fericită decât ar fi fost cu persoana aia cumplită.

Nu a spus cine era „persoana aia cumplită”, dar Manfred simți că e vorba de o adevărată dramă. Nu era un romantic, dar o privire aruncată fetei îl convinse că era ceva în neregulă cu logodna aceea. Acum ajunse şi el la concluzia pe care Leon şi-o formulase deja cu un ceas mai devreme, că fata era dominată de teamă.

Şi ştia destul de bine de cine îi era frică.

Jumătate de oră mai târziu, când lumina stopurilor limuzinei dispăru după un colț, cei doi bărbați se întoarseră în salon, iar Manfred mai aruncă nişte vreascuri pe foc.

— Ei bine, ce părere ai? spuse Gonsalez, frecându-şi mâinile, vădit mulțumit.

— Cred că e cumplit, răspunse Manfred, aşezându-se în fotoliu. Credeam că zilele în care mamele haine îşi forțau fiicele la căsătorii nefericite au trecut de ceva vreme. Se vorbeşte atât de mult acum despre femeia modernă...

— Natura umană nu e modernă, zise Gonsalez repede, iar cele mai multe mame sunt neroade când vine vorba de fetele

lor. Ştiu că n-o să fii de acord, dar spusele mele au fundament. Mantegazza a strâns statistici privitoare la 843 de familii.

Manfred chicoti.

— Tu şi Mantegazza al tău! râse el. Omul acela diabolic chiar le ştia pe toate?

— Aproape pe toate. Cât despre fată...

Deveni grav.

— Bineînțeles, nu se va căsători cu el.

— Ce e cu el? întrebă Manfred. Pare să aibă un temperament incontrolabil.

— E nebun, răspunse Leon cu calm, iar Manfred îl privi.

— Nebun? repetă el sceptic. Vrei să spui că e nebun... clinic?

— Niciodată nu folosesc cuvântul într-un sens spectaculos sau chiar vulgar, zise Gonsalez, aprinzându-şi o țigară. Omul este, fără îndoială, nebun. Am crezut asta şi acum câteva zile, iar acum sunt convins. Cel mai tulburător test este acela al memoriei. Oamenii pe punctul de a înnebuni sau aflați, deja, la începutul nebuniei nu îşi amintesc ce au făcut cu puțin timp înainte. Ai observat ce îngrijorat a fost când i-am povestit despre discuția de azi-dimineață?

— Într-adevăr, mi s-a părut ciudat, îl aprobă Manfred.

— Se lupta, spuse Leon. Jumătatea normală a creierului cu jumătatea nebună. Doctorul împotriva animalului turbat. Doctorul îi spusese că, dacă uită întâmplări petrecute cu doar câteva ore înainte, e pe cale să-şi piardă mințile. Partea alienată a creierului i-a spus că este un individ foarte norocos – regulile aplicabile oamenilor normali nu i se aplică şi lui. Îl vom vizita mâine ca să-i vedem laboratorul şi să descoperim de ce plăteşte 60 de lire pentru dactilografe. Iar acum, dragă George, poți merge la culcare. Eu voi citi ce

scrie acest extraordinar, dar deseori distrat, Lombroso despre delincventul-bărbat.

Laboratorul doctorului Viglow era o clădire nouă, roşie, de la marginea Dartmoor-ului. Mai exact, era compusă din două clădiri, una dintre ele – o baracă militară uriaşă, recent ridicată pentru cazarea personalului.

— Nu am mai cunoscut un profesor de doi sau trei ani, spuse Manfred în timp ce traversau terenul mlăştinos în drum spre doctor, iar într-un laborator n-am mai intrat de cinci. Şi totuşi, în câteva săptămâni, am întâlnit doi profesori extraordinari, şi am şi vizitat două laboratoare.

Leon încuviinţă.

— Într-o zi voi face o cercetare completă în ceea ce priveşte fenomenul de coincidenţă, spuse el.

Când ajunseră la destinaţie, găsiră maşina poştei, cu spatele la intrarea principală, şi trei asistenţi în halate albe cărând saci de poştă şi punându-i în maşină.

— Are destul de multă corespondenţă, spuse Manfred, mirat.

Doctorul, într-un halat lung şi alb, stătea în uşă şi îi salută cordial când coborâră din maşină.

— Veniţi în biroul meu, le spuse, şi îi conduse într-o încăpere spaţioasă, lipsită de accesoriile pe care Gonsalez se aştepta să le vadă, considerându-le tipice pentru o cameră de lucru.

— Aveţi ceva corespondenţă, spuse Leon, iar doctorul râse încetişor.

— Sunt doar pentru oficiul poştal din Torquay. Am aranjat să fie trimise când – ezită – când voi fi sigur.

Vedeţi, continuă cu mare vervă, un om de ştiinţă trebuie să fie foarte precaut. În fiecare clipă după ce anunţă o descoperire este frământat de grija că a uitat ceva, un detaliu esenţial, sau că a ajuns la o concluzie pripită. Dar

cred că e corect totul, îşi zise. Sunt convins că e corect, însă trebuie să fiu şi mai sigur!

Le arătă laboratorul, cu puţine lucruri pe care Manfred să nu le fi văzut deja în cel al profesorului Tableman. Viglow îi primise cu amabilitate, chiar expansiv, şi totuşi, la cinci minute de la sosirea lor devenise taciturn, tăcut chiar, şi nu împărtăşi, decât întrebat, informaţii despre obiectele care îi stârniră interesul lui Leon.

Reveniră în birou iar starea lui se schimbă din nou, devenind chiar jovial.

— Vă voi spune, pe Jupiter, vă voi spune! Şi nici un alt suflet de pe Pământ nu ştie, realizează sau înţelege munca mea extraordinară în afară de mine!

Faţa i se aprinse, ochii îi scânteiau, iar lui Manfred i se părea că se înălţa pe măsură ce devenea tot mai exaltat. Deschizând un sertar al unei mese de lângă perete, scoase o farfurie lungă de porţelan şi o lăsă deoparte. Dintr-un dulăpior scoase două cutii de tablă şi, cu o expresie de dezgust pe care nu şi-o putu stăpâni, le goli pe farfurie. Conţineau pământ şi, spre amuzamentul lui, Leon văzu o formă mică şi roşiatică zvârcolindu-se neliniştită. Micuţul încerca să se ascundă şi se strecură în pământ.

— Blestemat să fii! Blestemat să fii!

Vocea doctorului ajunse un răget. Faţa i se contorsionă şi încreţi de furie.

— Doamne, cum te urăsc!

Dacă vreodată groaza şi furia se găsiseră în acelaşi timp în ochii unui om, aceia erau ai doctorului Felix Viglow. Manfred trase adânc aer în piept şi făcu un pas înapoi ca să-l privească mai bine. Apoi, bărbatul se calmă şi se înclină spre Leon.

— Când eram copil, spuse cu voce tremurândă, le uram. Pe atunci aveam o bonă pe nume Martha, o bestie de femeie,

o femeie rea pur şi simplu, care mi-a băgat o râmă pe gât. Închipuiţi-vă groaza!

Leon nu spuse nimic. Pentru el, râma era o specie a caetopodelor, sub-specia oligochaete şi purta denumirea ştiinţifică, oarecum pretenţioasă, de lumbricus terrestris.

Şi astfel ar fi trebuit să-l considere şi dr. Viglow, eminent naturalist şi om de ştiinţă, pe acest mititel de ispravă.

— Am o teorie, spuse doctorul. Era mai calm acum şi îşi ştergea sudoarea de pe frunte cu o batistă. În fiecare ciclu, fiecare fiinţă vie de pe Pământ devine specie dominantă. Într-un milion de ani, omul ar putea ajunge de dimensiunile unei furnici, iar râma, prin inteligenţa ei superioară, prin viclenie şi ferocitate, ar putea conduce lumea! Mereu m-am gândit la asta, continuă el, iar Leon şi Manfred nu ziseră nimic. Lucrul acesta îmi revine mereu în gând – ziua şi în vis – noaptea. Mi-am dedicat viaţa distrugerii acestei ameninţări!

Deocamdată, însă, râma nu e nici vicleană, nici inteligentă şi e cu desăvârşire lipsită de ambiţie.

Doctorul merse din nou la dulăpior şi scoase o sticlă cu gâtul larg, umplută cu un praf cenuşiu. I-o puse sub nas lui Leon.

— Ăsta este rezultatul muncii de 12 ani, spuse el simplu. Nu e greu să găseşti o substanţă care să omoare pacostea asta, dar aceasta face mai mult.

Luă un bisturiu şi, înclinând sticla, presără câteva granule de praf pe lamă. Le dizolvă într-o măsură de jumătate de litru de apă. Amestecă lichidul incolor cu o baghetă de sticlă apoi, ridicând bagheta, lăsă să cadă trei picături pe pământul în care mărunta creatură se ascunsese.

— E moartă, spuse victorios doctorul şi dădu la o parte pământul ca să-şi adeverească spusele. Şi nu numai că ea e moartă, dar zona e mortală pentru orice râmă care o atinge.

Sună dintr-un clopoțel, iar în cameră intră unul dintre asistenții săi.

— Curăță asta, spuse el cutremurându-se şi îndreptându-se, întunecat, spre birou.

Leon nu vorbi tot drumul spre casă. Stătea ghemuit într-un colț al maşinii, cu brațele încrucişate, cu bărbia în piept. În noaptea aceea părăsi casa fără nicio explicație, refuzând ca Manfred să-l însoțească.

Gonsalez merse pe faleză, traversă Babbacombe Downs şi ajunse la casa doctorului la ora nouă. Era o clădire mare şi găzduia o întreagă suită de servitori.

Printre alte excentricități ale savantului, se număra şi aceea că, mai nou, dormea în cabana grădinarului, o locuință izolată, departe de casă. Fusese fericit în casa veche şi mare a tatălui său până auzise voci care îi şopteau noaptea, scânduri care scârțâiau şi văzuse siluete dispărând de-a lungul coridoarelor lungi iar apoi, în nebunia lui, îi venise ideea că servitorii complotează împotriva sa şi că ar putea fi ucis oricând, în pat. Aşa că îl mutase pe grădinar din cabana lui, remobilase totul şi începuse să-şi petreacă acolo nopțile, citind, reflectând şi dormind. Gonsalez aflase acest amănunt şi se apropie de cabană cu grijă, căci un om înspăimântat e mai periculos decât un om rău. Bătu la uşă şi auzi zgomot de paşi pe podeaua din dale.

— Cine e?

— Eu sunt, spuse Gonsalez şi rosti numele sub care era cunoscut.

După ezitări, broasca se întoarse şi uşa se deschise.

— Intrați, intrați, spuse Viglow, iritat, şi încuie în urma lui. Ați venit să mă felicitați, sunt convins. Trebuie să veniți şi la nunta mea; dragă prietene. Va fi o nuntă minunată, căci voi ține un discurs şi voi spune povestea descoperirii. Beți ceva? Nu am nimic aici, dar pot să cer din casă. Am un telefon în dormitor.

Leon clătină din cap.

— Sunt destul de nedumerit de planul dumneavoastră, doctore, spuse el, acceptând ţigara pe care acesta i-o întinsese, şi am încercat să fac legătura dintre sacii de poştă pe care i-am văzut la intrarea în laborator şi ceea ce ne-aţi dezvăluit în această după-amiază.

Ochii înguşti ai lui dr. Viglow luceau de bucurie. Se lăsă pe spătarul fotoliului, puse picior peste picior, ca unul ce se pregătea de o relatare plăcută.

— Vă voi explica, spuse el. De luni de zile corespondez cu asociaţii de fermieri, atât de aici cât şi de pe continent. Am o oarecare reputaţie şi în Europa, spuse el, cu lipsa aceea extraordinară de modestie pe care Leon o observase şi mai înainte. De fapt, cred că remediul meu pentru phylloxera a eliminat plaga viilor europene mai bine decât oricare alt produs.

Leon încuviinţă. Ştia că aşa era.

— Vedeţi, aşadar, am un cuvânt greu de spus în ceea ce priveşte agricultura. Dar descopăr după una sau două discuţii cu propriii noştri ţărani proşti că există o neobişnuită prejudecată în ceea ce priveşte distrugerea... — nu rosti numele de care avea groază – şi, evident, a trebuit să depăşesc asta. Acum, că sunt mulţumit iar pregătirile sunt perfecte, pot da drumul pachetelor de la poştă. De fapt, chiar vroiam să-l sun pe şeful Poştei să le trimită – toate au timbru şi adrese precise – când aţi bătut la uşă.

— Cui sunt adresate? întrebă Leon ferm.

— Sunt pentru diverşi fermieri – cam paisprezece mii, prin mai multe părţi ale ţării şi prin Europa, iar fiecare pachet are instrucţiuni tipărite în engleză, franceză, germană şi spaniolă. A trebuit să le spun că e un nou tip de îngrăşământ, altfel n-ar fi fost atât de entuziaşti să-mi pună experimentul în practică.

— Şi ce vor face cu pachetele, când le primesc?

— O să dizolve praful şi vor stropi suprafeţe din pământul lor – am sugerat să fie pământ gata arat. Pot trata numai o parte din acesta, explică el. Cred că păcătoasele astea de creaturi vor purta infecţia mai departe destul de repede. Cred – se aplecă în faţă şi vorbi energic – că în şase ani nu va mai trăi niciuna în Europa şi Asia!

— Ei nu ştiu că otrava e menită să omoare râmele?

Întrebă Leon.

— Nu, v-am spus, sări celălalt. Staţi, îi telefonez şefului Poştei.

Se ridică iute în picioare, dar Leon fu mai rapid şi îl prinse de braţ.

— Dragă prietene, spuse, nu trebuie să faci asta.

Dr. Viglow încercă să se desprindă din strânsoare.

— Dă-mi drumul, mârâi el. Eşti unul dintre diavoli, trimis să mă tortureze?

În mod normal, Leon ar fi fost suficient de puternic, dar forţa lui Viglow era extraordinară iar Gonsalez se trezi aruncat înapoi în scaun. Înainte să se ridice, bărbatul ieşise pe uşă, o trântise şi o încuiase în urma lui.

Cabana avea un singur nivel şi era împărăţiţă în două camere printr-un paravan de lemn pe care îl ridicase Viglow. Deasupra uşii era o fereastră în formă de evantai şi, trăgând masa mai în faţă, Leon sări pe ea şi sparse cu cotul cadrul şubred.

— Nu pune mâna pe telefonul ăla, spuse el rece. M-ai auzit?

Doctorul se uită în jur, rânjind.

— Eşti prietenul dracilor ălora! spuse.

Avea încă mâna pe receptor când Leon îl împuşcă.

Manfred se întoarse a doua zi dimineaţă de la plimbare şi îl găsi pe Gonsalez mergând pe pajişte şi fumând o ţigară lungă.

— Dragă Leon, zise Manfred punându-şi braţul pe umerii celuilalt. Nu mi-ai spus.

— Am considerat că e mai bine să aştept, răspunse Leon.

— Am aflat din întâmplare, continuă Manfred. Se spune că un hoţ a intrat în cabană şi l-a împuşcat pe doctor în timp ce acesta suna după ajutoare. Argintăria din camera cealaltă a fost furată. Ceasul şi portofelul doctorului au dispărut şi ele.

— În clipa aceasta se află pe fundul golfului Babbacombe. Am fost la pescuit foarte devreme de dimineaţă, înainte să te trezeşti.

Merseră pe pajişte, în tăcere, câteva minute.

— Chiar era necesar? întrebă Manfred.

— Foarte necesar, răspunse Leon grav. Trebuie să înţelegi, înainte de toate, că, deşi omul era nebun, descoperise nu doar o otravă, ci un virus.

— Dar, dragul meu prieten, zâmbi Manfred, chiar merita să ucizi pentru o râmă?

— Merita mai mult decât moartea lui. Nu există om de ştiinţă care să nu fie de acord că, dacă râma ar dispărea, lumea ar deveni sterilă iar oamenii ar flămânzi după şapte ani.

Manfred se opri din mers şi se uită în jos la tovarăşul său.

— Vorbeşti serios?

Leon încuviinţă.

— Este o creatură absolut necesară din creaţia Domnului. Fertilizează pământul şi acoperă piatra stearpă cu pământ. Este cel mai de nădejde prieten al omului, iar acum mă duc la oficiul poştal cu o poveste, cred, suficient de plauzibilă încât să recuperez toată otrava aia pentru râme.

Manfred meditä câteva clipe, apoi spuse:

— Mă bucur în multe privinţe – în toate privinţele, se corectă el. Mi-a plăcut fata şi sunt convins că persoana aceea cumplită nu e atât de cumplită pe cât spune...

Omul care a murit de două ori

Pauza dintre actul al doilea şi al treilea a fost neobişnuit de lungă, iar între cei trei bărbaţi din lojă se instaurase o atmosferă de armonie care îi opri să discute între ei. Reprezentaţia era o piesă poliţistă convenţională; fiecare dintre cei trei rezolvase „misterul" crimei înainte de sfârşitul primului act. Ajunseseră la aceeaşi concluzie (cea corectă) fără un efort intelectual deosebit.

Fare, comisarul de poliţie, cinase cu George Manfred şi Leon Gonsalez (li se adresa cu „señor Fuentes" respectiv „señor Mandrelino" şi nu se îndoia că erau nativi spanioli, în ciuda englezei la impecabile), apoi grupul mersese la teatru.

Domnul Fare se încruntă, amintindu-şi parcă ceva neplăcut, şi auzi un râs uşor. Privind în sus, ochii i se întâlniră cu ai lui Leon.

— De ce râdeţi? întrebă el, zâmbind pe jumătate.

— De gândurile dumneavoastră, răspunse Gonsalez calm.

— De gândurile mele! repetă uimit celălalt.

— Da, vă gândeaţi la Cei Patru Justiţiari.

— Formidabil! exclamă Fare. Aşa este! Ce aţi folosit? Telepatia?

Gonsalez clătină din cap. Cât despre Manfred, acesta privea absent în spre rândurile de jos.

— Nu, n-a fost telepatie, spuse Leon, ci expresia feţei...

— Dar nu am adus vorba despre afurisiţii ăia...

— Expresia feţei, repetă Leon, desfătându-se în domeniul său preferat, mai ales exprimarea emoţiilor intră în categoria instinctelor primitive – nu sunt „voite". De exemplu, când un jucător de biliard loveşte o bilă, îşi mişcă trupul după minge – trebuie să fi observat jucători care se contorsionează când ratează milimetric o lovitură.

Un om care taie cu foarfeca îşi mişcă maxilarul, un luntraş îşi mişcă buzele o dată cu vâslele. Acestea sunt ceea ce numim „automatisme”. Animalele au aceste caracteristici. Un câine flămând apropiindu-se de hrană îşi îndreaptă urechile în direcţia ei...

— Există vreun automatism anume, declanşat de gândul la Cei Patru Justiţiari? întrebă zâmbind comisarul.

Leon încuviinţă.

— Durează mult să explic, dar nu vă voi minţi. Mai degrabă pot spune că v-am ghicit gândurile, urmărindu-le, decât să le citesc. Ultima replică din ultimul act pe care l-am văzut a fost rostită de către un popă caraghios; aceasta a fost: „Dreptate! Există dreptate fără de lege[2]!”. Şi v-am văzut încruntându-vă. Apoi v-aţi uitat printre rânduri şi aţi dat din cap înspre redactorul de la Megaphone. Mi-am amintit că scriseseraţi un articol despre Cei Patru Justiţiari pentru ziarul acela...

— O scurtă biografie a bietului Falmouth, care a murit acum câteva zile, îl corectă Fare. Da, da, înţeleg. Aveţi dreptate, bineînţeles. Mă gândeam la ei şi la pretenţia lor de a fi judecători şi călăi când legea nu reuşeşte să pedepsească vinovaţii; mai exact, când vinovaţii reuşesc să evite condamnarea.

Manfred se întoarse brusc.

— Leon, spuse el în spaniolă, limbă în care cei trei vorbiseră, din când în când, în seara aceea. Priveşte-l pe domnul acela cu diamant la cămaşă. Ce părere ai despre el?

Întrebarea fusese pusă în engleză.

Leon îşi puse ochelarii de operă şi îl cercetă pe bărbatul arătat de prietenul său.

---

[2] Aluzie la titlul primului roman din seria celor patru justiţiari.

— Mi-ar plăcea să-l aud vorbind, spuse el după câteva clipe. Vezi ce chip delicat are şi ce puternice îi sunt maxilarele – aproape prognatic, căci maxilla de sus este vizibil mai puțin dezvoltată. Priviți-l, señor, şi spuneți-mi dacă nu vi se pare că are ochii neobişnuit de strălucitori!

Manfred luă ochelarii şi îl privi pe bărbatul care nu bănuia nimic.

— Sunt injectați... da, văd că strălucesc.

— Ce altceva mai vezi?

— Buzele sunt mari şi puțin umflate la rândul lor, cred, răspunse Manfred.

Leon luă ochelarii şi se întoarse către comisar.

— Nu pun rămăşag, dar dacă aş face-o, aş paria o mie de pesetas că omul din față are o voce aspră şi spartă.

Fare îşi roti privirea de la tovarăşul său la obiectul interesului şi înapoi, la Leon.

— Aveți perfectă dreptate, spuse încet. Îl cheamă Ballam şi are o voce deosebit de aspră şi neplăcută. Ce e cu el?

— Malefic, răspunse Gonsalez. Dragul meu prieten, omul e malefic, e rău. Aveți grijă la ochii lui strălucitori şi la vocea spartă, señor! Sunt semne ale răutății!

Fare îşi frecă nasul, neliniştit – un tic de-al lui.

— Dacă ați fi oricine altcineva, aş fi nepoliticos şi aş spune că îl ştiați dinainte sau l-ați cunoscut, zise, dar, după demonstrația extraordinară de zilele trecute, înțeleg că trebuie să fie ceva din fizionomie care vă spune toate acestea.

Se referea la o vizită pe care Leon Gonsalez şi Manfred i-o făcuseră la Arhiva cazierelor de la Scotland Yard. Acolo, luând la rând patruzeci de fotografii ale unor criminali, împrăştiate pe masă în fața lui, Gonsalez enumerase delictele fiecăruia. Făcuse doar patru greşeli, şi acelea foarte scuzabile.

— Da, Gregory Ballam e soi rău, spuse comisarul gânditor. Niciodată nu ne-a căzut în mâini. Hazardul! E viclean ca dracul în persoană şi nu îmi place să-l văd cu o fată de ispravă aşa cum este Genee Maggiore.

— Fata de lângă el? se interesă Manfred.

— O actriță, şopti Gonsalez. Vezi, dragă George, cum îşi întoarce capul în stânga şi în dreapta din când în când, deşi nimic nu o atrage în vreuna dintre direcții.

Are obiceiul de a fi privită – nu e vanitate, e doar o consecință a profesiei.

— Care e viciul lui cel mai mare? întrebă Manfred, iar comisarul zâmbi.

— Îl ştiți pe Dickens al nostru, nu? spuse el, crezându-l pe Manfred spaniol. Ei bine, e greu de spus exact din ce surse îşi câştigă onorabilul venit. Cred că are de-a face cu cămătarii şi, colateral, conduce nişte afaceri clandestine, profitabile.

— Cum ar fi...

Domnul Fare nu părea dornic să împărtăşească ce ştia.

— Vă voi spune cât se poate de confidențial. Credem, şi avem motive întemeiate s-o facem, că are o speluncă în care vinde droguri, frecventată de bogătaşi. Ați citit săptămâna trecută despre John Bidworth, care a împuşcat o asistentă la Kensington Gardens şi apoi s-a împuşcat?

Manfred încuviință.

— Era o persoană cu legături destul de bune, nu?

Întrebă.

— Legături foarte bune, răspunse Fare emfatic. Atât de bune, că nu am vrut să-i implicăm deloc pe ceilalți în caz. A murit a doua zi la spital iar chirurgii au spus că era, fără îndoială, sub influența unui drog indian şi că, în puținele momente de conştiență, i-a repetat doctorului că fusese la o sindrofie cu o seară înainte, că ajunsese apoi într-o casă de opiu şi că nu îşi mai amintea nimic altceva în afară de faptul

că se trezise la spital. A murit fără să ştie de crima atroce pe care a comis-o. Fără îndoială că sub influenţa drogurilor a împuşcat prima persoană pe care a văzut-o.

— Se referea la localul cu opiu a domnului Ballam? se interesă Gonsalez.

Cortina se ridică în acel moment iar conversaţia continuă în şoaptă.

— Nu ştim; în starea de delir în care era, a menţionat numele lui Ballam de câteva ori. Am făcut tot posibilul să descoperim ceva. A fost supravegheat. Am fost în locuri în care a stat perioade îndelungate, dar nu am găsit nicio probă incriminatoare.

Leon Gonsalez avea o oră preferată şi o masă preferată, la care atingea apogeul inteligenţei sale. Ora era nouă dimineaţa, iar masa era micul-dejun.

A doua zi dimineaţa, puse ziarul jos şi întrebă:

— Ce este crima?

— Domnule profesor, răspunse Manfred solemn, vă voi răspunde. Este îndepărtarea de la un set de reguli care guvernează societatea umană.

— Eşti convenţional, spuse Gonsalez. Dragă George, mereu eşti convenţional la ora nouă! Dacă ţi-aş fi pus aceeaşi întrebare la miezul nopţii, mi-ai fi zis că reprezintă orice act conştient ce îl afectează sau ofensează pe cel de lângă tine. Dacă vroiam să-i dau o interpretare îngustă şi, cum se spune în ţara asta, legislativă, aş fi adăugat „împotriva legii". Trebuie că se comit zece mii de crime pentru fiecare una descoperită.

Oamenii asociază crima doar cu pagubele pricinuite de către un nebun (sau pe jumătate nebun) analfabet sau semi-analfabet, etichetat popular drept „criminal". Ei bine, aici avem de-a face cu o crimă ticăloasă, o crimă monumentală. Este un om care distruge sufletele tinerilor şi le frânge inimile în mod brutal! Un individ care îndepărtează

bărbaţii şi femeile de la un drum ascendent şi îi terfeleşte în propriii lor ochi, ucigând ambiţia şi frumuseţea sufletului şi a minţii pentru ca el să poată trăi fără griji, purtând o cămaşă imaculată în fiecare seară a vieţii sale şi bând vinuri scumpe şi inutile la o cină scumpă şi de nedigerat.

— Unde se află acest om? întrebă Manfred.

— Locuieşte pe Jermyn Street nr. 993; de fapt ne e vecin, spuse Leon.

— Te referi la domnul Ballam?

— Mă refer la domnul Ballam, veni răspunsul grav.

Diseară voi fi un artist străin în posesia unei sume mari de bani şi cu un apetit irezistibil de a mă distra. Nu mă îndoiesc că, mai devreme sau mai târziu, domnul Ballam şi cu mine ne vom atrage unul pe altul. Arăt a detectiv, George? întrebă el brusc.

— Arăţi mai curând a pianist de succes, zise George, iar Gonsalez trase adânc aer în piept.

— Poţi fi foarte înţepat la nouă dimineaţa, spuse.

Criminalii se confruntă cu două riscuri (din respect pentru opiniile lui Leon Gonsalez, cuvântul „criminal” este folosit de către povestitor) în goana lor după o îmbogăţire rapidă. Primul: descoperirea şi pedepsirea, aplicată atât delincventului mărunt cât şi celui mare. Al doilea: acela de a pierde sume mari de bani investite pentru obţinerea de sume şi mai mari.

Criminalul care investeşte în propria afacere este cel mai greu de descoperit. De aceea numai săracii şi proştii se împiedică pe treptele ce duc la Old Bailey şi de aceea oamenii importanţi, care s-ar indigna la gândul că se încadrează în categoria răufăcătorilor, se înclină doar rar sau niciodată în faţa judecătorului.

Domnul Gregory Ballam reprezenta anumite interese financiare în baza cărora fuseseră cumpărate la licitaţie trei case pe Montague Street, Portland Place, care ocupau un

teren ca o insulă. Prima dintre ele conținea birouri, parterul era ocupat de un avocat, etajul 1 – de un vânzător de vin şi spirtoase, al doilea – de un apartament simplu, dedicat orelor de muncă ale domnului Ballam. Gentlemanul închiriase şi pivnița care, cu puțin var şi vopsea, se transformase într-o magazie dacă nu plăcută, cel puțin ordonată şi curată. Din această pivniță se putea ajunge (printre altele) la un garaj nou-nouț, construit pentru unul dintre partenerii domnului Ballam, dar care nu îl interesa deloc pe acesta.

Nimeni în afară de muncitorii angajați la renovare nu ştia că se poate ajunge dintr-o casă în alta, fie prin uşa din pivniță (care să găsea acolo dinainte de a fi cumpărate casele), fie printr-o uşă nouă din biroul domnului Ballam.

A treia casă, de la capătul terenului, era ocupată de Internațional Artist's Club, iar poliția nu-l urmărise niciodată pe domnul Ballam până acolo pentru că el nu intrase deloc în acel spațiu, cel puțin nu prin uşa din față. Clubul avea o cameră de toaletă şi au fost câteva momente în care domnul Ballam apăruse, ca prin minune, în ea, se întâlnise cu un mic grup select şi îi condusese printr-o uşă bine ascunsă la parterul casei din mijloc.

Casa din mijloc era cea mai arătoasă dintre cele trei.

Avea perdele fine de muselină la fiecare fereastră şi era ocupată de un domn venerabil şi soția lui.

Acesta avea obiceiul să plece de acasă, pentru afaceri, în fiecare dimineață la ora 10, cu pălăria lui strălucitoare de mătase purtată la modă, pe o parte a capului, o umbrelă strânsă sub braț şi cu butonieră la haină. Poliția îl ştia din vedere, iar agenții din zonă îşi scoteau căştile în fața lui. În trecut, când domnul Raymond, cum îşi spunea, avea o barbă albă, bogată, şi avea un venit onorabil scriind scrisori şi intervievând fete credule şi influențabile, nu se bucura nici de numele, nici de reputația pe care le avea pe

Montague Street. Dar acum se răsese, avea aerul unui amiral în rezervă şi primea 4 lire pe săptămână pentru că ieşea din casă în fiecare dimineaţă la ora 10, cu pălăria de mătase pe o ureche, cu umbrela strânsă şi cu mica lui butonieră îngrijit executată.

Îşi petrecea cea mai mare parte a zilei în biblioteca Guildhall şi se întorcea la cinci după-amiază, vivace ca de obicei.

Şi, ziua de muncă fiind terminată, el şi soţia lui cu chip dur urcau în mica lor mansardă şi jucau tabinet; limbajul lor era elevat, dar nu respectabil.

La etajul întâi, în spatele a trei perdele negre de catifea, bărbaţi şi femei fumau zi şi noapte. Era un salon mare, compus din două camere pe care le unise şi decorase însuşi domnul Ballam. În salon nu se fuma decât opiu. Dacă preferai haşiş, te bucurai de el la subsol. Uneori, chiar domnul Ballam mai trăgea câte un fum, dar păstra aceste vizite pentru momentul când apărea un nou client de pe urma căruia putea profita.

Pipa nu avea niciun efect nociv asupra domnului Ballam. Aşa se lăuda. I se lăuda acum unui client nou, un artist spaniol bogat, adus la Club de către unul dintre lacheii lui.

— Nici asupra mea, spuse nou-venitul, făcându-i semn unui chinez cu faţa galbenă, care se ocupa de nevoile fumătorilor, să se îndepărteze. Mereu îmi aduc tutunul personal.

Ballam se aplecă înainte, curios, iar bărbatul scoase din buzunar o cutie de argint din care luă o pastilă verde şi lipicioasă.

— Ce este aceea? se interesă Ballam.

— Un amestec personal, cannabis indica, opiu şi tutun turcesc. E mai slab decât opiul, însă efectul e de o mie de ori mai plăcut.

— Nu ai voie să îl fumezi aici, zise Ballam scuturând din cap. Încearcă pipa, bătrâne.

Dar „bătrânul” – de altfel chiar tânăr, în ciuda părului grizonat – era hotărât.

— Nu face nimic, răspunse, pot fuma şi acasă. Am venit doar de curiozitate, şi se ridică să plece.

— Staţi puţin, sări Ballam. Avem la subsol pipe de canabis – celor de aici nu le place mirosul. Cobor şi fumez şi eu una cu dumneavoastră. Luaţi-vă cafeaua.

Subsolul era gol şi, alegând un divan confortabil, domnul Ballam îşi invită oaspetele să ia loc.

— Puteţi aprinde cu un chibrit, nu vă trebuie flacără cu spirt, spuse străinul.

Ballam sorbi din cafea şi se uită neîncrezător la pipa pe care i-o oferi Gonsalez.

— Vroiam să vă pun o întrebare, începu Leon.

Conducerea unui astfel de local vă ţine treaz noaptea?

— Fiţi serios, răspunse Ballam şi îşi aprinse încet pipa, pufăind cu o plăcere evidentă. Dar nu e rău deloc! Să mă ţină treaz noaptea? De ce?

— Ei bine, mulţi oameni o iau razna aici. Adică te distruge să fumezi aşa ceva.

— E problema lor, spuse Ballam liniştit. Se distrează pe cinste. Avem o singură viaţă şi, o dată şi-o dată, tot trebuie să murim.

— Unii mor de două ori, răspunse Leon grav. Cei care se află sub efectele unui drog puternic o iau razna şi se trezesc ucigaşi. În Orient există un drog pe care nativii îl numesc „bal”. Îi transformă pe oameni în nebuni sălbatici.

— Nu mă interesează, zise Ballam agitat. Să fumăm mai repede. Aştept o doamnă în vizită. Trebuie să onorez o întâlnire, bătrâne, râse el.

— Dimpotrivă, introducerea unui astfel de drog într-o pipă te interesează foarte mult şi, în ciuda vizitei domnişoarei Maggiore...

Celălalt tresări.

— Ce dracu' spui acolo?

— În ciuda acelei întâlniri, trebuie să te anunț că drogul care îi transformă pe oameni în bestii fără scrupule e mai puternic decât tot ce ai tu în bârlogul ăsta.

— Şi ce-are asta de-a face cu mine? mârâi Ballam.

— Te interesează chiar foarte mult, răspunse Leon rece, pentru că tocmai fumezi o doză dublă!

Cu un răget de furie, Ballam sări în picioare; ce s-a întâmplat pe urmă nu îşi mai aminti. Părea doar că, în capul lui, ceva s-a rupt în două şi o lumină orbitoare i-a izbucnit în fața ochilor iar apoi parcă trecu un secol întreg şi o eternitate de lumini orbitoare, de bubuituri, de şoapte, de agitație continuă. Uneori ştia că vorbeşte şi asculta cu interes ce spunea chiar el. Alteori oamenii îi vorbeau sau îl batjocoreau iar el avea senzația că e urmărit de cineva.

Nu şi-a dat seama cât a durat totul. Pe jumătate amețit, a încercat să măsoare timpul, dar nu a găsit vreun sistem de referință. Părea că, abia după ani buni, a deschis din nou ochii şi şi-a dus mâna la capul care îl durea. Zăcea în pat. Un pat tare, cu o pernă încă şi mai tare. Privi tavanul văruit şi se uită, în jur, la pereții vopsiți simplu. Apoi se aplecă peste marginea patului şi văzu că podeaua era din ciment. Ardeau două lumini, una deasupra mesei şi alta în colțul camerei, unde un om citea ziarul. Arăta ciudat, iar Ballam îl privi insistent.

— Visez... spuse el cu voce tare, iar bărbatul celălalt îşi ridică ochii din ziar.

— Salutare! Vrei să te ridici?

Ballam nu răspunse. Privea în continuare în gol, cu gura căscată. Bărbatul purta o uniformă închisă la culoare care îi

venea ca turnată. Avea un chipiu şi o insignă. La brâu – o centură neagră, strălucitoare; apoi Ballam citi literele de pe un epolet.

— A.T., repetă el ameţit. A.T.

De la ce venea A.T.? Apoi pricepu.

Asistent temnicer! Se uită prin încăpere. Avea o singură fereastră, cu un geam gros şi bare grele. Pe perete era lipită o coală de hârtie. Se împletici până acolo şi citi:

„Regulamentul închisorilor Majestăţii Sale".

Se privi. Adormise cu pantalonii şi şosetele pe el, iar pantalonii erau dintr-un material galben aspru şi însemnaţi cu săgeţi negre. Era la închisoare! De când fusese adus acolo?

— O să te porţi frumos azi? întrebă politicos temnicerul. Nu mai vrem scene ca şi cele de ieri!

— De când sunt aici? îngăimă Ballam.

— Ştii de când eşti aici. Ieri s-au împlinit trei săptămâni.

— Trei săptămâni! gâfâi Ballam. Care e acuzaţia?

— Nu începe jocul ăla cu mine, Ballam, spuse paznicul, deloc nepoliticos. Ştii că nu am voie să vorbesc cu tine. Culcă-te la loc. Uneori am senzaţia că eşti atât de nebun pe cât se spune.

— Am făcu ceva... rău?

— Rău?

Paznicul ridică fruntea.

— Nu am fost cu tine în sală, dar se spune că, în boxa acuzaţilor, te-ai comportat ca un nebun, iar când judecătorul te condamna la moarte...

— Dumnezeule! strigă Ballam şi căzu la loc în pat, palid şi tras la faţă. Condamnat la moarte! De-abia putu să rostească acest cuvânt. Ce-am făcut?

— Ai ucis o tânără, ştii foarte bine, veni răspunsul. Mă mir că îmi faci tărăboi după ce ţi-am fost un prieten aşa

bun, Ballam. De ce nu te aduni şi să-ţi primeşti pedeapsa ca un bărbat?

Deasupra locului în care stătea gardianul, era un calendar.

— Doisprezece aprilie, citi Ballam şi ar fi putut să ţipe din nou, căci în prima zi a lui martie îl întâlnise pe misteriosul necunoscut. Îşi amintea totul. Bal! Drogul care îi înnebunea pe oameni.

Sări în picioare.

— Vreau să-l văd pe judecător! Vreau să spun adevărul! Am fost drogat!

— Ei, hai, ne-ai mai zis-o pe-asta, răspunse temnicerul cu un aer resemnat. Când ai ucis-o pe tânără...

— Care tânără? izbucni Ballam. Nu Maggiore! Nu-mi spune că...

— Ştii foarte bine că ai omorât-o. La ce bun atâta scandal? Culcă-te la loc, Ballam. Nu rezolvi nimic făcând tărăboi, mai ales în noaptea asta.

— Vreau să-l văd pe judecător! Pot să-i scriu?

— Îi poţi scrie dacă vrei, iar paznicul arătă spre o masă.

Ballam se împletici până la masă şi se aşeză, tremurând, pe scaun. Erau vreo şase coli de hârtie albastră, cu un antet negru: H.M Frison, Wandsworth, S.W.1.

Se afla în închisoarea Wandsworth! Se uită prin celulă. Arăta şi nu arăta a celulă. Era neplăcut de goală, iar uşa părea grea. Nu mai fusese niciodată într-una şi era altfel decât se aştepta.

Îl lovi un gând.

— Când... când o să fiu pedepsit? reuşi să îngaime.

— Mâine!

Cuvântul sună ca o condamnare iar bărbatul îşi lăsă capul în mâini şi plânse isteric. Deodată, se opri şi începu să scrie febril, având faţa roşie de plâns.

Scrisoarea era incoerentă. Era despre un om care venise la club şi îi dăduse un drog, apoi petrecuse o eternitate în întuneric văzând luminiţe şi fugind de alţii şi auzind şoapte. Nu era vinovat. O iubea pe Genee Maggiore. Nu i-ar fi clintit niciun fir de păr din cap.

Se opri şi plânse din nou. Poate că visa? Poate că era sub influenţa drogului. Lovi cu pumnul peretele, iar durerea îl făcu să se încovoaie.

— Hei, potoleşte-te, spuse ferm gardianul. Du-te înapoi în pat!

Ballam îşi privi falangele sângerânde. Era adevărat! Nu era un vis! Era real, real!

Zăcu în pat şi îşi pierdu cunoştinţa; când se trezi, paznicul era tot acolo şi citea. I se părea că aţipeşte câte o oră, cu toate că de fapt erau câteva minute, iar de fiecare dată când se trezea, ceva în interior îi amintea: „În dimineaţa asta mori!”

La un moment dat sări din pat, urlând, şi fu nevoie să fie trântit la loc.

— Dacă îmi mai faci probleme, mai aduc un ofiţer şi te legăm. De ce nu accepţi ca un bărbat? Nu ţi-e mai rău decât i-a fost ei, zise cu sălbăticie gardianul.

După aceea se linişti şi fu pe punctul de a cădea într-un somn adânc când temnicerul îl atinse. Îşi zări propriile haine puse frumos pe un scaun de lângă pat; se îmbrăcă repede.

Câteva clipe căută ceva.

— Unde mi-e gulerul?

— N-ai nevoie de guler, răspunse paznicul cu un ton în care se găsea o urmă de cinism. Revino-ţi, continuă el dur. Şi alţii au trecut prin asta. Din câte am auzit, erai şeful unei cârciumi de opiu. Ne-au vizitat mulţi dintre clienţii tăi. Ei au trecut prin asta, acum trebuie să treci şi tu.

Aşteptă pe marginea patului, cu faţa în mâini; uşa se deschise şi intră un bărbat. Era zvelt, cu barbă roşcată şi un smoc de păr roşcat.

Paznicul îl întoarse pe prizonier.

— Mâinile la spate, îi zise, iar Ballam transpiră când simţi legătura din jurul încheieturilor.

Apoi îl învălui întunericul. Îi traseră un sac pe cap şi i se păru că aude voci în spatele lui. Nu era pregătit să moară şi ştia asta. În plus, în asemenea situaţii, întotdeauna trebuie să fie şi un popă. Îl prinseră de ambele braţe şi ieşi încet pe uşă, într-o curte, apoi intră pe o altă uşă. Fusese drum lung şi, la un moment dat, îi cedaseră genunchii, dar rămăsese în picioare. Se opriră.

— Stai pe loc, zise o voce şi simţi un laţ în jurul gâtului şi aşteptă; aşteptă în agonie câteva minute, care i se părură ore. Nu încercă să măsoare timpul şi nici nu avea cum s-o facă. Apoi auzi un pas greu şi cineva îl prinse de braţ.

— Ce faci aici, patroane? spuse o voce.

Sacul îi fu tras de pe cap. Era pe stradă. Era noapte şi stătea sub lumina unui felinar. Omul care îl privea plin de curiozitate era un poliţist.

— Ai o funie legată de gât, văd, şi cineva te-a legat la mâini. Ce-a fost – un jaf? întrebă poliţistul slăbind legăturile. Sau vreo farsă? Mă mir, aşa un gentleman în vârstă cu părul alb...

Părul lui Gregory Ballam fusese negru cu mai puţin de şapte ore înainte, când Leon Gonsalez îi pusese un drog în cafea şi îl dusese prin uşa subsolului în curtea mare din spatele clubului.

Aici era, după cum descoperise Leon când inspectase locul, un garaj nou şi frumos, în care putuseră juca scena din „închisoare”, cu celula, colile albastre de hârtie (care din întâmplare se găseau acolo) şi o copie a regulamentului

închisorilor, oferită, fără ştire, de către d-l Fare, comisarul poliţiei.

Omul care o ura pe Amelia Jones

Leon Gonsalez primise o scrisoare, iar timbrul avea imaginea şi înscrisul lui Alphonse XIII. Era din partea unui om liniştit, care o scrisese în ora sa de siestă, când Cordoba dormea, şi aşternuse pe hârtie tot ce îi trecuse prin minte stând aşezat într-un umbrar de portocali, deasupra aristocraticului Guadalquivir, scăldat în galben.

— E de la Poiccart, spuse Leon.

— Da? făcu George Manfred, pe jumătate adormit într-un fotoliu mare, lângă foc.

Numai focul şi o lampă de citit verzuie luminau apartamentul confortabil de pe Jermyn Street, în acel moment.

— Şi ce anume, întrebă George, întinzându-se, ne scrie bravul nostru prieten Poiccart?

— O molimă i-a distrus cepele, răspunse Leon solemn, iar Manfred chicoti, apoi redeveni serios.

Era o vreme când numele lor, împreună cu al celui de-al patrulea, care se odihnea acum în cimitirul Bordeaux, făceau ca teama să se nască în inimile răufăcătorilor.

Pe vremea aceea, Cei Patru Justiţiari erau o ameninţare pentru somnul liniştit al multor oameni vicleni care evitaseră legea, dar nu scăpaseră de această grupare omniprezentă care pedepsea cu sânge rece în numele Dreptăţii. Poiccart cultiva ceapă! Oftă şi repetă cuvintele cu voce tare.

— Şi de ce nu? întrebă Leon. Ai citit despre cei trei muschetari?

— Bineînţeles, răspunse Manfred zâmbind către foc.

— În ce carte, dacă-mi permiţi?

— În Cei trei muschetari, evident, răspunse Manfred mirat.

— Atunci ai greşit, replică Gonsalez. Ca să îi apreciezi pe cei trei muschetari, trebuie să citeşti despre ei în „Masca de fier". Când unul dintre ei s-a îngrăşat şi s-a dedicat exclusiv hainelor, altul e un simplu paj la curtea regelui Franței, iar celălalt este bătrân şi nefericit din cauza copilului său măcinat de dragoste. Atunci devin ei umani, dragul meu Manfred, exact aşa cum Poiccart devine uman când cultivă ceapă. Să îți citesc pasaje?

— Te rog, zise Manfred, vădit tulburat.

— Hmm, începu Gonsalez, „Ți-am spus despre ceapă, George. Am şi nişte trandafiri minunați. Lui Manfred i-ar plăcea... Nu-ți bate capul prea tare cu noua analiză de sânge, pe care doctorii americanii o laudă că ar detecta gradele de rudenie... Porcuşorii cei noi sunt tot mai bine.

Unul dintre ei e remarcabil de inteligent şi gânditor. L-am numit George".

George Manfred se foi în fotoliul de lângă foc şi chicoti.

— „Anul acesta va fi foarte bun pentru vin, am înțeles", continuă Leon, „dar portocalii nu sunt la fel de roditori ca anul trecut... Ştiai că amprentele gemenilor sunt identice? Curios, dar amprentele de gemeni ai maimuței antropoide sunt diferite. Mi-ar plăcea să te informezi asupra subiectului".

Citi mai departe, fragmente de noutăți domestice, dizertații trecătoare pe teme ştiințifice, câteva bârfe – toate acestea acopereau zece pagini scrise înghesuit.

Leon împături scrisoarea şi o puse în buzunar.

— Bineînțeles, n-are dreptate în ceea ce priveşte asemănarea perfectă dintre amprentele gemenilor. A fost una dintre „Iluziile" celebrului Lombroso. Oricum, sistemul bazat pe luarea de amprente e nesatisfăcător.

— N-am auzit niciodată până acum să fie pus sub semnul întrebării, zise George, surprins. De ce nu e mulțumitor?

Leon rulă îndemânatic o țigară, linse hârtia şi îi aprinse capătul zdrențuit înainte să răspundă.

— La Scotland Yard au, să zicem, o sută de mii de amprente. În Anglia există cincizeci de milioane de locuitori. O sută de mii este exact a cinci suta parte din cincizeci de milioane. Să presupunem că eşti polițist şi eşti chemat la Albert Hall, unde sunt adunați cinci sute de oameni, şi ți se spune că unul dintre ei are asupra lui bunuri furate iar tu vei avea permisiunea să faci o percheziție. Te-ai mulțumi să verifici un singur om şi să îi achiți pe toți ceilalți?

— Bineînțeles că nu, zise Manfred, dar nu prea înțeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun că până când toată țara şi toate țările din Europa nu adoptă un sistem prin care fiecare cetățean să-şi înregistreze amprentele şi până când toate țările nu au ocazia de a face schimb între fişele cu amprente şi de a le compara cu ale lor, e ridicol să considerăm că două amprente nu pot fi la fel...

— Şi cam asta a fost şi cu sistemul de amprentare, zise Manfred sotto-voce.

— Teoretic da, răspunse Leon mulțumit, dar, de fapt, nu rezolvă nimic.

A urmat o tăcere prelungă, timp în care Manfred se întinse la un raft de lângă şemineu şi luă o carte.

Auzi un scârțâit de scaun când Gonsalez se ridică şi închise uşa cu o atingere uşoară. Manfred se uită la ceas şi, după cum ştia deja, văzu că era opt şi jumătate.

În cinci minute Leon era înapoi. Se schimbase de haine şi, după cum spusese Manfred cu altă ocazie, deghizarea era fără cusur. Nu era deghizare în sensul comun al cuvântului, căci nu îşi atinsese fața, şi nici nu îşi schimbase culoarea părului.

Numai prin îndemânare reuşise să arate aşa cum îşi dorea să arate – un om foarte sărac. Avea gulerul curat, dar jerpelit. Ghetele perfect lustruite, dar vechi şi peticite.

Nu mersese până într-acolo încât să le poarte cu tocurile roase, dar fixase două tocuri circulare, din cauciuc, puțin mai mari decât era nevoie.

— Eşti un funcționar bătrân care se luptă cu sărăcia, străduindu-se din răsputeri să fie elegant, zise Manfred.

— Sunt un avocat care, acum douăzeci de ani, am fost dat afară şi ruinat pentru că ajutasem un om să scape de pedeapsa legii. Un rol demn de compasiune, George. Mai mult, îi face pe oameni să-mi ceară sfaturi.

Într-una din nopțile acestea trebuie să vii la crâşma Cow and Compasses şi să mă asculți vorbind despre actul de proprietate al femeii căsătorite.

— Nu te-am întrebat ce-ai fost înainte, Leon, spuse George. Succes şi salutările mele Ameliei Jones!

Gonsalez îşi muşcă buza gânditor, privind la foc, apoi dădu din cap.

— Sărmana Amelia Jones... zise el încetişor.

— Eşti un tip formidabil, zâmbi Manfred, numai tu i-ai putea conferi unei menajere de vârsta a doua o aură romantică.

Leon îmbrăcă un palton ros.

— Un poet englez – cred că Pope – a spus, cândva:

„romantic e oricine admiră un lucru frumos sau produce unul". Cred că Amelia Jones le-a făcut pe ambele.

Cow and Compasses este un local pe Treet Road, Deptford. Strada întunecată era pustie, căci era o noapte cenuşie şi rece când Leon intră în bar. Vremea neîmbietoare trebuie să fi fost de vină pentru puținii clienți din seara aceea – de-abia erau şase inşi în clădirea cu podele prăfuite când ajunse la tejghea şi ceru un Bordeaux şi apă minerală.

O persoană care îl aşteptase până atunci se ridică de pe scaunul pe care stătuse până atunci şi se aşeză la loc când el se apropie cu paharul în mână.

— Ei bine, domnişoară Jones, o salută el, cum vă simțiți astă-seară?

Era o femeie solidă cu un chip alb, istovit, şi cu mâini care tremurau spasmodic.

— Mă bucur că ați venit, domnule, spuse.

Ținea în mână un pahar mic cu vin de Porto, dar de-abia se atinsese de el.

Într-o noapte de disperare, această femeie, măcinată de durere şi teamă, fugise din casa ei singuratică înspre lumina şi confortul birtului unde o cunoscuse Leon. La momentul acela era în urmărirea unui craniu care îl fascina, purtat pe umeri de către un portar de la Covent Garden. Venise după „proprietar” până acasă la acesta, apoi la locul de recreere şi era pe cale să-şi îndeplinească obiectivul, anume realizarea măsurătorilor acestui exemplar deosebit, când îi apăruse în vizor gospodina cea solidă. Astă-seară era vădit frământată de ceva foarte important, căci încercă de trei ori să înceapă discuția despre subiectul care o neliniştea.

— Domnule Lucas (acesta era numele sub care era cunoscut Gonsalez de către obişnuiții localului Cow and Compasses) aş vrea să vă cer o favoare uriaşă. Ați fost foarte amabil cu mine, oferindu-mi sfaturi în legătură cu soțul meu şi tot restul. Dar acesta e un serviciu mare şi dumneavoastră sunteți un gentleman ocupat.

Îl privi rugător, aproape implorând.

— Am timp suficient acum, spuse Gonsalez.

— Puteți veni cu mine la țară mâine? întrebă ea. Aş vrea să... să... întâlnesc pe cineva.

— Desigur, domnişoară Jones, spuse Gonsalez.

— Atunci, ne vedem mâine dimineață la Paddington Station mâine la ora nouă? Vă plătesc drumul, continuă ea

înfierbântată. Bineînțeles, n-ar trebui să vă las să cheltuiți – am câțiva bănuți economisiți.

— Cât despre asta, zise Leon, şi eu am făcut rost azi de nişte bani, aşa că nu trebuie să vă deranjați. Ați primit veşti de la soțul dumneavoastră?

— Nu de la el, clătină ea din cap, ci de la un alt bărbat care tocmai a ieşit din închisoare.

Buzele îi tremurau şi avea lacrimi în ochi.

— O va face, ştiu că o va face, spuse ea, dar nu mă gândesc la mine.

Leon deschise ochii.

— Nu la dumneavoastră? repetă el.

Bănuise un al treilea factor, dar niciodată nu reuşise să înțeleagă exact planul acestei femei obişnuite.

— Nu, domnule, nu la mine, răspunse ea cu tristețe în glas. Ştiți că mă urăşte şi ştiți că o să mă omoare imediat ce scapă, dar nu v-am zis de ce.

— Acum unde e? întrebă Leon.

— La Devizes Gaol, e acolo pentru eliberare. O să iasă în două luni.

— Şi credeți că o să vină după dumneavoastră imediat?

Ea clătină din cap.

— Nu el, spuse ea cu amărăciune. Nu e felul lui. Nu-l cunoaşteți, domnule Lucas. Dar nimeni nu-l ştie cum îl ştiu eu. Dacă ar veni după mine ar fi bine, dar nu e aşa. O să mă omoare, vă spun sigur, şi nu-mi pasă cât de repede o s-o facă. Nu era poreclit Bash[3] Jones degeaba. O s-o încasez, clar! continuă ea posomorâtă.

O să intre în cameră şi o să mă zdrobească fără un cuvânt, şi ăsta o să fie sfârşitul Ameliei Jones. Dar nu-mi

[3] Lovitură (eng.)

pasă, nu-mi pasă, repetă ea. Cealaltă chestie îmi rupe inima, şi o face de mult timp.

Ştia că era inutil să încerce s-o convingă să-i spună problemele ei; la ora închiderii, părăsiră barul împreună.

— V-aş invita acasă, dar asta ar putea înrăutăţi lucrurile, şi nu vreau să vă fac necazuri, domnule Lucas.

El îi oferi mâna. Era prima dată când o făcuse, iar ea o luă în palma ei subţire şi o strânse slab.

Foarte puţini au dat mâna cu Amelia Jones, îşi zise Gonsalez şi se întoarse la apartamentul din Jermyn Street, găsindu-l pe Manfred adormit în faţa focului.

A doua zi dimineaţă, aştepta la Paddington Station îmbrăcat ceva mai curat şi, spre mirarea lui, d-na Jones apăru îmbrăcată mai cu bun gust decât îşi putea imagina că e posibil. Hainele erau simple, dar ascundeau perfect clasa din care provenea. Luă biletele pentru Swindon; pe drum nu vorbiră mult. Era evident că nu vroia să-şi descarce încă mintea.

Trenul staţionă la Newbury în timp ce impiegatul manevră ca să facă loc unei curse speciale de şcoală.

Era plină de băieţi şi fete care salutară veseli şi la grămadă.

— Bineînţeles! dădu din cap Leon. Începe vacanţa de Paşti. Uitasem.

La Swindon coborâră şi, pentru prima dată de când începuseră călătoria, femeia dădu câteva detalii despre scopul drumului.

— Trebuie să rămânem pe peronul ăsta, zise ea nelinişti tă. Aştept pe cineva şi aş vrea s-o cunoaşteţi şi dumneavoastră, domnule Lucas.

Încă o cursă specială intră în staţie; cei mai mulţi pasageri erau tot copii. Câţiva coborâră la nodul de cale ferată, parcă pentru a schimba direcţia către o altă destinaţie decât Londra. Leon discuta cu femeia, deşi ştia că

nu-l ascultă, când, deodată, fața ei se lumină. Îl părăsi gâfâind de emoție şi merse repede pe peron ca să întâmpine o fată înaltă, drăguță, purtând boneta alb-stacojie a unei şcoli vestite din vestul Angliei.

— Vai, doamnă Jones, ce amabilă sunteți că ați venit să mă vedeți. Nu trebuia să vă deranjați. Aş fi fost fericită să vin la Londra, râse ea. Acesta e un prieten al dumneavoastră?

Dădu mâna cu Leon, cu ochii sclipindu-i prieteneşte.

— Nu face nimic, domnişoară Grace, zise d-na Jones agitată. M-am gândit să trec pe-aici să te mai văd. Cum merge cu şcoala?

— Oh, excelent, spuse fata. Am câştigat o bursă.

— Minunat! replică doamna Jones cu vocea gâtuită de emoție. Mereu ai fost minunată, draga mea!

Fata se întoarse către Leon.

— Doamna Jones a fost dădaca mea, ştiți, cu ani şi ani în urmă, nu-i aşa, doamnă Jones?

Amelia Jones încuviință.

— Ce mai face soțul dumneavoastră? E tot aşa de neplăcut?

— Oh, nu e aşa de rău, domnişoară, răspunse doamna Jones sigură. E dificil, câteodată.

— Ştiți, mi-ar plăcea să-l cunosc.

— O, nu, nu v-ar plăcea domnişoară, răspunse repede Amelia. Vorbeşte inima dumitale caldă. Unde îți petreci vacanța, domnişoară? întrebă.

— Cu nişte prieteni, la Clifton. Molly Walker, fiica lui Sir George Walker.

Ochii Ameliei Jones o sorbeau din priviri pe fată iar Leon ştia că toată dragostea din viața ei stearpă era revărsată asupra acestei copile pe care o îngrijise.

Merseră în sus şi-n jos pe peron împreună, iar când îi sosi trenul, d-na Jones rămase la uşa vagonului până când

acesta ieşi din staţie iar apoi aşteptă nemişcată ca expresul să dispară în zare.

— N-o s-o mai văd niciodată! murmură deznădăjduită.

N-o s-o mai văd niciodată! Doamne!

Avea faţa trasă şi palidă ca de moarte, iar Leon o prinse de braţ.

— Trebuie să vă împrospătaţi puţin, doamnă Jones.

Ţineţi mult la fată, nu-i aşa?

— Dacă ţin la ea?

Se întoarse spre el.

— Dacă ţin la ea! E... e fiica mea!

Luară o trăsură, doar ei doi, pentru întoarcerea în oraş, iar d-na Jones îşi spuse povestea.

— Grace avea trei ani când tatăl ei a intrat în bucluc, începu ea. Dintotdeauna fusese o brută şi cred că fusese în atenţia poliţiei de când era mic. Nu ştiam asta când m-am măritat. Eram menajeră într-o casă pe care o jefuise, dar nu mi-au făcut nimic pentru că îi lăsasem uşa întredeschisă, neştiind că e hoţ. A stat mult la răcoare, iar când a ieşit, a jurat că nu mai ajunge acolo niciodată, iar următoarea dată când e pericol să se dea alarma, o să se lase cu sânge. El şi încă un bărbat au intrat în contact cu un agent de pariuri de pe Blackheath. Bash făcea treburile murdare, pentru acesta, dar s-au certat, iar Bash şi amicul lui au jefuit casa şi au fugit cu vreo nouă mii de lire. Era o zi cu o cursă importantă iar Bash ştia că fuseseră multe bancnote, încasate chiar pe pistă şi care nu puteau fi urmărite. La început am crezut că îl ucisese pe individ. Nu a fost vina lui că n-a făcut-o. A intrat în cameră şi l-a pocnit cât stătea în pat – aşa face Bash, aşa şi-a dobândit şi porecla. Credea că o să fie o anchetă serioasă şi mi-a dat mie să am grijă de bani. Am pus bancnotele într-un bidon de bere, i-am prins bine dopul şi am acoperit gâtul şi dopul cu ceară, ca să nu intre apa, iar apoi l-am pus în rezervorul din spatele casei la

care putea ajunge dintr-o cameră de sus. Eram înnebunită de frică, credeam că îl omorâse pe domnul acela, dar am făcut ce mi s-a zis şi am aruncat vasul în rezervor. În noaptea aceea, Bash şi tovarăşul lui se îndreptau spre nordul Angliei, dar au fost prinşi la Euston Station.

Prietenul lui Bash a murit, s-a aruncat în faţa unei locomotive, dar pe Bash l-au prins şi au întors casa cu susu-n jos. A primit o pedeapsă de cincisprezece ani şi ar fi ieşit acum doi ani dacă s-ar fi comportat bine acolo. Cât a fost la puşcărie am stat şi m-am gândit, domnule Lucas, iar primul meu gând a fost la copilul meu. Am văzut viaţa mizeră în care urma să crească, împrejurimile, mahalalele cumplite, teama de poliţie, căci ştiam că Bash ar cheltui şi un milion de lire într-o săptămână, dacă ar avea atâta. Ştiam că scăpasem de Bash cel puţin doisprezece ani. M-am tot gândit şi, în cele din urmă, m-am hotărât. Am îndrăznit să iau banii abia la un an după ce a intrat la închisoare, poliţia încă stătea cu ochii pe mine pentru că banii nu fuseseră recuperaţi. N-o să vă povestesc cum am cumpărat haine noi şi frumoase ca să nu bănuiască cineva că aş fi menajeră, şi nici cum am schimbat banii. I-am băgat pe toţi în acţiuni. Nu sunt educată, dar am citit ziarele timp de câteva luni – articolele despre bani. La început am fost nelămurită şi nu îi dădeam de capăt, dar după un timp am înţeles şi i-am investit într-o companie argentiniană, şi am pus un avocat din Bermondsey să facă un depozit. Ea primeşte dobânda la fiecare sfârşit de trimestru şi îşi plăteşte singură taxele – nu mă ating de nicio centimă. A doua problemă era s-o scot pe fetiţă din cartier, şi atunci am trimis-o într-o casă de copii mici – mi s-a rupt inima când m-am despărţit de ea – până când urma să fie suficient de mare ca să meargă la şcoală. O vedeam des iar când, după prima vizită, am descoperit că aproape uitase cine eram, m-am dat drept dădaca ei – şi asta e povestea.

Gonsalez era tăcut.

— Soțul dumneavoastră ştie?

— Ştie că am cheltuit banii, răspunse femeia privind în gol pe fereastră. Ştie că fata e la o şcoală bună... O să afle, zise ea aproape şoptit. O să afle!

Deci asta era tragedia! Leon rămase înmărmurit înaintea frumuseții acestui sacrificiu. Când îşi recăpătă vocea, întrebă:

— De ce credeți că o să vă omoare? Oameni ca el amenință.

— Bash nu amenință niciodată, îl întrerupse. A întrebat oameni care mă cunosc. Oameni din Deptford pe care i-a întâlnit la închisoare. I-a întrebat ce fac noaptea, la ce oră mă culc, ce fac în timpul zilei. Aşa lucrează Bash.

— Înțeleg, spuse Leon. A fost cineva care să-i dea detaliile trebuincioase?

Ea clătină din cap.

— Au făcut tot ce-au putut pentru mine. Sunt răi din fire şi criminali, dar sunt şi unii omenoşi printre ei. Nu i-au spus nimic.

— Sunteți sigură?

— Sigură. Dacă i-ar fi zis, nu ar mai întreba în continuare. Toby Brown a venit de la Devizes acum o lună şi mi-a spus că Bash era acolo şi încă întreba despre mine. I-a zis lui Toby că n-o să mai stea niciodată la răcoare şi că, dacă îl prind, şi-a socotit să mai fie în viață până de Sfântul Ioan.

În seara aceea, Leon urcă entuziasmat în apartament.

— Ce-ai mai făcut? întrebă Manfred. Eu am prânzit cu bravul domn Fare.

— Iar eu am fost acoperit de glorie! Nu a mea, nu a mea, Manfred, ci a Ameliei Jones. O femeie minunată, George. De dragul ei îmi voi lua o lună de vacanță, timp în care te poți

întoarce în Spania să-l vezi pe dragul de Poiccart şi să afli totul despre ceapă.

— Mi-ar plăcea să mă întorc la Madrid câteva zile, zise Manfred gânditor. Mie mi se pare că Londra e deosebit de atrăgătoare, dar tu, dacă doreşti într-adevăr să-ți iei o vacanță, unde vrei să ți-o petreci?

— Devizes Gaol, răspunse Gonsalez vesel, iar Manfred avea încredere în prietenul lui aşa că nu făcu niciun comentariu.

Leon Gonsalez plecă spre Devizes în după-amiaza următoare. Ajunse în oraş pe înserate şi se împletici pe dealul ce ducea în piața centrală. La ora zece, un agent de poliție îl găsi sprijinit de un zid în spatele hotelului Bear, fredonând cântece prosteşti, şi îi ordonă să plece de acolo. Atunci, Leon îi vorbi folosind un vocabular de care (fiind absolut treaz) îi fu ruşine. Aşadar, apăru în fața unor magistrați a doua zi, fu acuzat de folosirea unui limbaj agresiv, fiind în stare de ebrietate şi de obstrucționarea poliției.

— Nu e nici pe departe un caz care să se încheie doar cu o amendă, zise cumpătat preşedintele comisiei.

Avem de-a face cu un străin din Londra care vine la noi în oraş şi se comportă într-un mod absolut revoltător.

Se mai ştie ceva împotriva lui?

— Nimic, domnule, răspunse polițistul cu regret în glas.

— Vei plăti o amendă de douăzeci de şilingi sau ajungi în închisoare douăzeci şi unu de zile.

— Mai curând la puşcărie decât să plătesc, răspunse Leon sincer.

Aşa că îl întemnițară în închisoarea locală, după cum se aşteptase. Douăzeci şi unu de zile mai târziu, bronzat şi în formă, dădu buzna în apartament, iar Manfred se întoarse cu brațele larg deschise.

— Am auzit că te-ai întors, zise Leon bucuros. M-am distrat de minune! Mi-au cam stricat planurile lăsându-mă acolo trei săptămâni şi nu o lună, şi mi-era teamă să nu mă întorc înaintea ta.

— M-am întors ieri, zise George, cu ochii aţintiţi la bufet.

Şase cepe spaniole mari erau aliniate, iar Leon Gonsalez fu cuprins de un entuziasm de două ori mai mare. Doar după ce se schimbă în haine mai elegante îşi istorisi experienţa:

— Bash Jones avea, fără îndoială, planuri criminale, zise. Cel mai interesant caz de anamorfoză facială pe care l-am văzut. Am lucrat cu el la croitorie. Iese lunea viitoare.

— A fost deschis cu tine, bănuiesc, când a aflat că eşti din Deptford, spuse Manfred sec.

Leon încuviinţă.

— Doreşte să-şi omoare soţia în data de trei a lunii, adică o zi după ce este eliberat.

— De ce atâta exactitate? întrebă Manfred surprins.

— Pentru că e singura noapte în care doarme singură acasă. În general are doi chiriaşi tineri, feroviari amândoi, care lucrează până la trei noaptea în data de trei a fiecărei luni.

— Chiar aşa e sau inventezi? se interesă Manfred.

— Într-adevăr, am inventat, recunoscu Gonsalez. Dar asta i-am spus şi lui, iar el a înghiţit găluşca. Tinerii nu au cheie, aşa că intră pe uşa bucătăriei, lăsată descuiată. La uşa de la bucătărie ajungi printr-un pasaj îngust de-a lungul străzii Little Mill şi paralel cu casele. O, da, era flămând după informaţii sigure şi mi-a spus că nu se va mai întoarce la „răcoare” decât pentru o vizită scurtă. Un tip interesant. Cred că mai bine ar muri, continuă Leon grav. Gândeşte-te la drama posibilă, George. Fata asta nenorocită, fericită cu prietenii ei, bine-crescută...

— Zici tu asta, zâmbi Manfred, cu Bash ca tată?

— Repet, bine-crescută, spuse Gonsalez ferm. Asta e doar o calitate dobândită prin asocierea cu oameni cumsecade. Pune-l pe fiul ducelui în mahalale şi o să devină un copil de mahalale ceva mai deosebit, dar copil de mahalale. Gândeşte-te cât de îngrozitor e!

Readucerea copilei aceleia pe maidanele din Deptford, asta o să însemne toată povestea, în cazul în care domnul Bash Jones nu-şi omoară soția. Dacă o ucide, atunci, oricum, adevărul morbid iese la suprafață. Nu, cred că mai bine îl terminăm pe acest domn Bash Jones.

— De acord, zise Manfred pufăind gânditor din țigară, iar Leon Gonsalez se aşează la masă cu poeziile lui Browning în față şi începu să citească, oprindu-se din când în când şi privind gânditor în gol, pregătind planul morții lui Bash Jones.

În după amiaza zilei de trei, d-na Amelia Jones fu chemată cu o telegramă. Se întâlni cu Leon Gonsalez la Paddington Station.

— V-ați adus şi cheia, d-nă Jones?

— Da, răspunse femeia surprinsă. Ştiți că soțul meu a ieşit de la închisoare?

— Ştiu, ştiu, spuse Gonsalez, şi tocmai pentru că e liber vreau să plecați câteva nopți. Am nişte prieteni în Plymouth. O să vă întâmpine la gară, iar dacă nu o fac, trebuie să mergeți la această adresă.

Îi dădu adresa unei pensiuni, luată dintr-un ziar de Plymouth.

— Aici aveți nişte bani. Insist să-i acceptați. Prietenii mei sunt nerăbdători să vă ajute.

Ea plângea când o părăsi.

— Sigur v-ați încuiat casa? întrebă Leon la despărțire.

— Am cheia la mine, domnule.

Deschise geanta iar Leon observă că mâinile ei tremurau tot timpul.

— Permiteți-mi, spuse Gonsalez şi luă geanta, uitându-se înăuntru atât cât putea, fiindcă era miop. Da, aici e.

O luă în mâna pe care o scoase ca şi goală şi închise din nou poşeta.

— La revedere, d-nă Jones, zise el, şi nu vă pierdeți speranța.

La căderea întunericului, Leon Gonsalez ajunse pe strada Little Mill, cărând ceva voluminos într-un sac negru de pânză. Intră în casă fără să fie văzut, căci noaptea era umedă şi rece iar locuitorii se ghemuiseră lângă focurile firave.

Închise uşa în urma lui şi, cu ajutorul lanternei, găsi drumul spre un dormitor sărăcăcios din casa mică. Dădu la o parte cuvertura fredonând ceva, apoi scoase cu mare băgare de seamă conținutul sacului, din care cel mai important era un glob mare de sticlă.

Peste el potrivi cu grijă o perucă neagră şi căută prin cameră haine pe care să le poată mototoli. Când termină de lucrat, se dădu înapoi şi îşi admiră munca.

Apoi coborî, descuie uşa de la bucătărie şi, ca să se asigure, traversă curtea mică şi verifică poarta care dădea în pajişte. Lacătul părea scos din uz definitiv, aşa că se întoarse mulțumit.

Într-un colț al încăperii era un cuier, ascuns vederii de o bucată de creton ieftin. Eliberase de haine colțul pentru a putea face grămăjoara de pe pat. Apoi se aşeză pe un scaun şi aşteptă cu răbdarea ce este o caracteristică neobişnuită a omului de ştiință.

Clopoțele bisericii bătuseră două noaptea când auzi scârțâind poarta din spate şi, ridicându-se fără zgomot, scoase ceva din buzunar şi se ascunse în spatele perdelei de creton. Nu era o casă în care puteai să te mişti fără zgomot, căci scândurile din podea erau vechi şi scârțâiau; la fel şi treptele. Dar omul care se furişa era versat, iar Leon nu auzi

niciun sunet până când uşa nu se deschise şi o siluetă îşi făcu apariţia în cameră.

Merse în tăcere prin încăpere şi rămase câteva clipe lângă silueta voluminoasă de pe pat. Părea că ascultă şi era mulţumit. Apoi Leon văzu o bâtă cum se ridică şi coboară.

Bash Jones nu scoase o vorbă până când auzi sticla spărgându-se. Apoi murmură o înjurătură şi se căută în buzunar de chibrituri. Întârzierea îi fu fatală. Clorul, ţinut la o presiune de mai multe atmosfere, se ridică în jurul lui. Se înecă, se întoarse şi căzu, iar gazul galben se rostogoli peste el într-un nor gros şi mare.

Leon Gonsalez ieşi din ascunzătoare, iar muribundul care privea fix în sus putu vedea doi ochi enormi din sticlă şi botul unei măşti de gaze.

Muri îngrozit.

Leon culese cioburile şi le împachetă cu grijă în sac.

Puse la loc hainele cu cea mai mare atenţie, puse deoparte peruca şi făcu curat în cameră înainte să deschidă fereastra şi uşa. Apoi merse în partea din faţă a casei şi deschise şi acolo geamurile. Bătea un vânt din sud-vest aşa că gazul avea să dispară din casă până dimineaţă.

De-abia când ajunse în curtea din spate îşi scoase masca de gaze şi o puse şi pe ea în sac.

O oră mai târziu, se găsea în patul lui, pradă unui somn adânc, netulburat.

D-na Jones dormi bine în noaptea aceea, iar într-o cameră de cămin foarte îngrijită, de undeva din vestul Angliei, o siluetă subţire de fată, îmbrăcată în pijama, se cufundă în perna ei şi oftă fericită.

Dar Bash Jones dormi cel mai profund dintre toţi.

Omul care era fericit

Într-o seară plăcută de început de vară, Leon Gonsalez coborî dintr-un omnibus la Piccadilly Circus şi, mergând grăbit pe Haymarket, intră pe Jermyn Street, aparent inconştient de faptul că era urmărit.

Manfred ridică ochii din ce scria când prietenul lui intră, şi dădu din cap, zâmbind, când Leon îşi scoase pardesiul uşor şi se îndreptă spre fereastra care dădea în stradă.

— Ce cauţi aşa agitat, Leon?

— Jean Prothero, Barside Buildings nr. 75, Lambeth, răspunse Leon fără să-şi mute privirea de la strada de dedesubt. A, acolo e, harnicul de el!

— Cine e Jean Prothero?

Gonsalez chicoti.

— Un om foarte îndrăzneţ, se feri Leon să răspundă, dacă se plimbă pe lângă West End la ora asta.

Se uită la ceas.

— Ba nu, nu chiar atât de îndrăzneţ, zise el, oricine se pregăteşte de cină acum.

— Hoţ cu scară? încercă Manfred, iar Leon chicoti din nou.

— Nu aşa vulgar. Prin „hoţ cu scară" bănuiesc că te referi la genul de hoţ meschin care propteşte scara de fereastra dormitorului cât timp familia cinează la parter şi fuge cu toate mărunţişurile pe care le poate găsi?

Manfred încuviinţă.

— Asta e descrierea oficială a acestui gen de infractor.

Leon clătină din cap.

— Nu, domnul Prothero e interesant, spuse el.

Interesant dintr-un cu totul alt motiv. În primul rând, e un infractor chel, sau potenţial infractor şi, după cum ştii, dragă George, infractorii sunt rareori chei. Au părul aspru sau au părul subţire; au excentricităţi precum îndreptarea părului în partea greşită, dar sunt rareori chei. Creştetul domnului Prothero este lipsit de absolut orice fir de păr. E

secund pe un cargobot cu aburi implicat în comerț cu fructe între Insulele Canare şi Southampton. Are ca soție o fată foarte drăguță şi, curios, un „hoț cu scară" drept cumnat, iar eu i-am trezit suspiciuni fără să vreau. Întâmplător, adăugă el de parcă ar fi fost un gând aiurea, ştie că sunt unul dintre Cei Patru Justițiari.

Manfred tăcu. Apoi:

— Cum a aflat asta? întrebă încet.

Leon îşi scosese haina şi îmbrăcase o jachetă de alpaca decolorată; nu răspunse până când nu-şi rulă şi aprinse o țigară spaniolă cam stângace.

— Acum mai mulți ani, când a fost toată tevatura cu prinderea şi pedepsirea organizației pe care am numit-o adineauri, organizație care, în felul ei modest, a îndrăznit să corecteze nedreptățile lumii şi să le aplice răufăcătorilor pedepse pe care mâna greoaie a Legii nu a fost în stare să le aplice, ai fost arestat, dragă George, şi întemnițat la Chemsford Gaol. De acolo ți-ai făcut miraculoasa evadare şi, ajungând la coastă, eu cu tine şi cu Poiccart ne-am îmbarcat pe yahtul prietenului nostru, bravul Prinț de Asturia, care ne-a onorat cu preluarea rolului de al patrulea membru.

Manfred încuviință.

— Pe vapor mai era şi domnul Jean Prothero, continuă Leon. Cum a ajuns pe yahtul Alteței Sate, voi explica mai târziu, dar cert este că se afla acolo. Nu uit niciodată chipuri, George, dar, din păcate, nu sunt singurul cu această calitate. Domnul Prothero m-a recunoscut şi, văzându-mă în Barside Buildings...

— Ce căutai tu în Barside Buildings? întrebă Manfred cu o urmă de zâmbet.

— În Barside Buildings, răspunse Leon energic, trăiesc doi oameni, care nu se cunosc între ei, amândoi infractori şi amândoi daltonişti!

Manfred lăsă jos stiloul şi se întoarse, gata de un curs despre trăsăturile infractorilor, căci sesizase entuziasmul din vocea lui Leon.

— Prin intermediul acestor bărbaţi, continuă Leon voios, sunt capabil să resping teoriile pur şi simplu absurde pe care atât Mantegazza, cât şi Scheml le-au emis, anume că infractorii nu sunt niciodată daltonişti.

Adevărul este, dragă George, că amândoi sunt de partea cealaltă a legii de la o vârstă fragedă. Ambii au stat la închisoare şi, ce e cel mai important, şi taţii lor au fost daltonişti şi infractori!

— Deci, cum e cu domnul Prothero? întrebă Manfred, întrerupând elegant ceea ce se contura ca fiind o dizertaţie exhaustivă despre defecte corelate la infracţionalitatea congenitală.

— Unul dintre subiecţi este cumnatul domnului Prothero sau, mai bine zis, frate vitreg al doamnei Prothero, propriul ei tată fiind un tâmplar fără cusur, care locuieşte în apartamentul de sus. Aceste apartamente sunt spaţii mici, formate din două camere şi o bucătărie. Arhitecţii locuinţelor Lambeth nu au permis luxul băilor. Aşa am ajuns s-o întâlnesc pe d-na Prothero, depăşind reticenţa fratelui ei de a vorbi despre sine.

— Şi l-ai întâlnit şi pe Prothero, bănuiesc, răspunse Manfred răbdător.

— Nu, nu l-am întâlnit decât din greşeală. Trecea pe scări şi am văzut cum mi-a aruncat o privire rapidă.

Avea faţa în umbră şi nu l-am recunoscut decât la a doua întâlnire, cea de azi. M-a urmărit până acasă. De fapt, adăugă el, cred că m-a urmărit şi ieri, iar azi a venit doar ca să se asigure că aici locuiesc.

— Eşti foarte ciudat, spuse Manfred.

— Poate o să fiu şi mai ciudat, zâmbi Leon. Contează acum, spuse el gânditor, dacă Prothero crede că m-a

recunoscut. Dacă da... Leon dădu din umeri. N-ar fi prima dată când mă joc cu focul şi nu mă ard, zise el încet.

Pe Manfred nu îl păcăli tonul uşuratic al prietenului său.

— Chiar aşa rău e? întrebă el. Cu atât mai periculos pentru el, cred, adăugă încet. Nu-mi place ideea de a omorî un om doar pentru că ne-a recunoscut – o faptă ca asta nu se potriveşte cu ideea mea de dreptate.

— Exact, se repezi Leon, şi cred că nici nu va fi nevoie. Decât, evident, dacă nu cumva...

Se opri.

— Dacă nu cumva ce?

— Dacă nu cumva Prothero chiar îşi iubeşte soția, caz în care totul ar deveni foarte grav.

A doua zi dimineață se plimba prin dormitorul lui Manfred cu ceaşca de ceai pe care o aducea în general valetul, iar George îl privea cu uimire.

— Ce-i cu tine, Leon, n-ai dormit?

Leon Gonsalez era îmbrăcat cu ceea ce el numea pijamaua lui: o flanelă cenuşie şi pantaloni, o centură la brâu, o cămaşă de mătase deschisă la gât şi o pereche de papuci uşori. Manfred, care asocia acest costum cu studiile nocturne, nu fu surprins când Leon clătină din cap.

— Am stat în sufragerie, fumând pipa păcii, spuse.

— Toată noaptea? zise Manfred uimit. M-am trezit în timpul nopții şi nu am văzut nicio lumină aprinsă.

— Am stat pe întuneric, recunoscu Leon. Vroiam să aud lucruri.

Manfred amestecă gânditor în ceai.

— Chiar aşa de rău e? Te aşteptai...

— M-aş fi aşteptat să descopăr ce am descoperit. Îmi poți face o favoare, dragă George?

— Ce anume?

— Nu vreau să vorbeşti despre domnul Prothero tot restul zilei de azi. Mai curând mi-aş dori să vorbeşti despre

subiecte pur ştiinţifice sau din agricultură, după cum i se potriveşte unui fermier andaluz cinstit şi, pe deasupra, să vorbeşti în spaniolă.

Manfred se încruntă.

— De ce? apoi urmă: îmi pare rău, încă nu pot să mă obişnuiesc să fiu înconjurat de mister, Leon. Spaniolă şi agricultură să fie, fără vreo referire la Prothero.

Leon era însă foarte serios, iar Manfred dădu din cap şi se ridică din pat.

— Pot să vorbesc despre baie? întrebă ironic.

În ziua aceea nu se întâmplă nimic deosebit de interesant. O singură dată Manfred fu pe punctul de a vorbi despre întâmplarea lui Leon dar, ghicindu-i cursul gândurilor, Gonsalez ridică un deget de avertizare.

Leon putea să vorbească despre infracţiune şi o făcea. Vorbi despre aspectele ei mai ştiinţifice şi insistă mult pe descoperirea daltonistului criminal. Dar nu spuse nimic despre domnul Prothero.

După cină, Leon ieşi din apartament, întorcându-se mai târziu.

— Slavă Cerului că acum putem vorbi fără să gândim, spuse el.

Trase un scaun lângă perete şi se urcă pe el graţios.

Deasupra se găsea un ventilator mic, prins de perete cu nişte şuruburi. Fredonând o melodie, desfăcu grilajul şi îl scoase de la locul lui, Manfred privindu-l de jos cu seriozitate.

— Uite-l, zise Leon. Ia şi tu un scaun, George.

Obiectul de interes se dovedi a fi o cutie mică, maro, de zece centimetri pe zece, în mijlocul căreia era o adâncitură din cauciuc.

— Îl recunoşti? întrebă Leon. E un dictafon, cu alte cuvinte un receptor de care e prins un microfon.

— Cineva a ascultat tot ce am vorbit?

Leon încuviință.

— Domnul de sus a avut o zi tristă şi mohorâtă.

Presupunând că ar şti spaniolă, şi că eu nu am spus nimic care să nu fi luminat ramura ştiinței care este hobby-ul meu, adăugă el modest, trebuie să se fi plictisit de moarte.

— Dar... începu Manfred.

— Acum a ieşit, zise Gonsalez. Dar ca să fim siguri...

Cu degete dibace, rupse unul dintre firele care țineau cutia suspendată în aerisire.

— Domnul Prothero a venit aseară, explică el. S-a cazat în camera de sus, solicitând-o în mod special pe aceasta. Am aflat asta de la chelnerul şef – mă adoră pentru că îi dau exact de trei ori mai mult bacşiş decât primeşte de la ceilalți locatari şi de trei ori mai des. Nu ştiam exact ce joc joacă Prothero, asta până când am auzit foşnetul microfonului în aerisire.

După ce fixă la loc grilajul, coborî de pe scaun.

— Vrei să vii la Lambeth azi? Nu cred că sunt prea multe şanse să-l întâlnim pe domnul Prothero. Pe de altă parte, însă, o vom vedea pe doamna Prothero făcând cumpărături la ora unsprezece pe London Road, căci este o doamnă metodică.

— De ce vrei s-o văd şi eu? întrebă Manfred.

În general nu pricepea planurile lui Leon decât atunci când se apropia finalul dramatic, o mare plăcere pentru el.

— Vreau ca tu, cu vastele tale cunoştințe despre natura umană, să-mi spui dacă este genul de femeie pentru care un om chel ar ucide, răspunse el simplu, iar Manfred făcu ochii mari.

— Victima fiind?

— Eu! replică Gonsalez, şi râse în sinea lui văzându-l pe Manfred cum se uita prostit.

La exact unsprezece fără patru minute, Manfred o văzu pe d-na Prothero. Simți strânsoarea lui Leon şi privi.

— Acolo e, zise Leon.

O fată trecea strada. Era îmbrăcată drăguț, chiar bine, pentru cineva din clasa ei. Ținea o sacoşă de piață într-o mână înmănuşată, iar în cealaltă o poşetă.

— E destul de drăguță, zise Manfred.

Fata se opri în fața vitrinei unui magazin de bijuterii iar Manfred avut timp s-o observe cu atenție. Avea fața rotundă, feminină, cu ochii mari şi negri, cu bărbia mică, puternică şi rotunjită.

— Ce părere ai? întrebă Leon.

— Cred că e un exemplar perfect de feminitate, răspunse Manfred.

— Hai s-o cunoşti, zise celălalt şi îl apucă de braț.

Fata privi în jur întâi surprinsă, apoi zâmbi. Manfred văzu pentru o clipă un şir de dinți sclipitor de albi sub două buze stacojii, amuzate. Nu avea vocea unei doamne, ci o voce uşoară şi muzicală.

— Bună dimineața, Doctore, îi zise ea lui Leon. Ce vânt v-aduce prin această parte de lume atât de dimineață?

— Doctor... remarcă Manfred.

Adaptabilul Gonsalez îşi asuma multe profesii în scopul de a face rost de informații.

— Tocmai ne întorceam de la Guy's Hospital. Acesta e dr. Selbert, îl prezentă el pe Manfred. Faceți cumpărăturile, bănuiesc?

Ea încuviință.

— Adevărul e că nu era nevoie să ies, domnul Prothero fiind plecat în port de trei zile, răspunse.

— L-ați văzut pe fratele dumneavoastră în dimineața aceasta?

O umbră căzu pe chipul fetei.

— Nu, răspunse ea scurt.

Era evident, îşi zise Manfred, că nu era mândră de rubedenia ei. Poate că îi bănuia ocupaţia ilicită dar, în orice caz, nu îi plăcea să discute despre el, căci schimbă repede subiectul. Mai stătură de vorbă ceva timp, apoi, scuzându-se, ea îi părăsi şi o văzură intrând pe uşa lată a unei băcănii.

— Deci, ce părere ai despre ea?

— E o fată foarte frumoasă, răspunse Manfred încet.

— Genul de fată pentru care ar ucide un infractor chel? întrebă Leon, iar Manfred râse.

— Nu e imposibil, dar de ce te-ar ucide?

— Nous verrons[4], răspunse Leon.

Când se întoarseră în apartamentul lor în după-amiaza aceea, poştaşul trecuse deja şi lăsase vreo şase scrisori. Una dintre ele având o stemă grea pe plic, îi atrase atenţia lui Manfred.

— Lordul Pertham, zise el, privind semnătura. Cine e lordul Pertham?

— Nu am un Who's Who la îndemână, dar îmi pare că ştiu numele, zise Leon. Ce doreşte lordul Pertham?

— Îţi citesc, spuse Manfred. „Dragă Domnule, cunoştinţa noastră comună, domnul Fare de la Scotland Yard, cinează cu noi diseară la Connaught Gardens şi mă întrebam dacă nu vreţi să ne însoţiţi. Domnul Fare mi-a spus că sunteţi unul dintre cei mai inteligenţi criminologi ai secolului şi, cum este o ramură care mă interesează, voi fi încântat să vă cunosc".

Era semnată „Pertham", iar dedesubt era un post-scriptum: „Bineînţeles, invitaţia îi este adresată şi prietenului dumneavoastră."

Manfred îşi frecă bărbia.

---

[4] Vom vedea, în limba franceză în original.

— Chiar nu vreau să cinez de gală deseară, zise el.

— Dar eu vreau, sări Leon. A început să-mi placă bucătăria englezească şi parcă îmi amintesc că lordul Pertham este un epicurian convins.

★ ★ ★

Ajunseră imediat după ora opt în faţa clădirii mari de la colţul Connaught Gardens şi fură invitaţi înăuntru de către un portar care le luă pălăriile şi paltoanele şi îi conduse într-un salon mare şi întunecos.

Un bărbat stătea cu spatele la foc – un bărbat înalt cu o coamă de păr cenuşiu care îi conferea o înfăţişare leonină. Îi întâmpină repede.

— Care dintre dumneavoastră este domnul Fuentes?

Întrebă el în engleză.

— Eu sunt señor Fuentes, răspunse Manfred zâmbind, dar prietenul meu este criminologul.

— Încântat să vă cunosc pe amândoi, dar trebuie să mă scuz, spuse el, vorbind repede. Dintr-o greşeală – prostia vreunuia dintre oamenii mei – scrisoarea adresată lui Fare nu a ajuns la poştă. Am descoperit-o abia acum jumătate de oră. Sper că nu vă supăraţi.

Manfred zise ceva convenţional, apoi uşa se deschise şi intră o doamnă.

— Vreau să v-o prezint pe soţia mea, zise lordul Pertham.

Femeia care intră era subţire şi acră; ochii spălăciţi, gura cu buze subţiri şi încruntarea nervoasă îi răpeau orice urmă de farmec pe care i-ar fi dat-o natura.

Leon Gonsalez, care analiza chipurile automat şi mecanic, îşi zise: „Răutate, suspiciune, lăcomie, vanitate”.

Încruntătura se adânci când întinse o mână subţire.

— Cina e gata, Pertham, zise ea, fără a încerca să se facă plăcută oaspeţilor.

Fu o masă ciudată. Lordul Pertham era agitat, iar nervozitatea lui i-ar fi putut afecta pe cei doi bărbați dacă ei ar fi fost altceva decât ceea ce erau de fapt.

Acest bărbat solid părea să fie terorizat de soție – era respectuos, chiar umil în prezența ei şi când, în sfârşit, chipul ei acru părăsi încăperea, nu se forță să ascundă un oftat de uşurare.

— Mă tem că nu v-am servit o mâncare prea grozavă, zise el. Domnia sa a avut o mică – hmm – neînțelegere cu bucătarul meu.

Se părea că Domnia sa îşi făcuse un obicei din a avea mici neînțelegeri cu bucătarul, căci în cadrul discuției ce urmă, menționă anumiți servitori din casă care nu mai erau angajații lui. Vorbea cel mai mult despre trăsăturile faciale, iar lui Manfred, care asculta la fel de interesat ca şi tovarăşul său, i se păru că lordul nu era o autoritate în domeniu. Vorbea cu întreruperi, scăpă câteva greşeli evidente, dar Leon nu îl corectă.

Recunoscu faptul că interesul sporit pentru criminali i-l stârniseră şi câteva încercări ale altora de a-i lua viața.

— Să urcăm să o însoțim pe doamna mea, zise el după o expunere lungă şi presărată cu greşeli despre o temă din criminologie pe care Manfred putea să jure că o citise numai pentru ocazia aceea.

Urcară nişte trepte late şi ajunseră într-un salon mic de la primul etaj. Era gol. Lordul era vădit surprins.

— Mă întreb... începu el, dar uşa se deschise iar Lady Pertham dădu buzna înăuntru. Avea fața albă, iar buzele ei subțiri tremurau.

— Pertham, spuse ea repede, e un bărbat în camera mea de toaletă!

— În camera de toaletă? făcu lordul Pertham şi ieşi în fugă.

Ceilalți doi l-ar fi urmat, dar el se opri la jumătatea scărilor şi le făcu semn.

— Mai bine stați cu soția mea, zise el. Cheamă-l pe Thomas, draga mea.

De la baza treptelor, îl auziră mişcându-se. Apoi un strigăt şi sunete de încăierare. Manfred era la jumătatea scării când o uşă se trânti deasupra. Apoi se auziră voci şi o împuşcătură, urmată de o bufnitură grea. Manfred se năpusti pe uşa dinspre care venea zgomotul.

— E în ordine, spuse lordul Pertham.

O clipă mai târziu, descuie uşa şi o deschise.

— Mă tem că l-am omorât pe individ.

Ținea încă în mână revolverul fumegând. În mijlocul camerei zăcea cadavrul prost îmbrăcat al unui bărbat, iar covorul era pătat de sânge.

Gonsalez se apropie de trupul neînsuflețit şi îl întoarse. Ştiu de la prima vedere că bărbatul era mort.

Se uită lung şi compătimitor la chipul lui, iar lordul Pertham întrebă:

— Îl cunoaşteți?

— Aşa cred, răspunse Gonsalez încet. El e criminalul meu daltonist.

Îl recunoscuse pe fratele doamnei Prothero.

Se întoarseră în apartamentul lor în seara aceea, lăsându-l pe lordul Pertham într-o discuție cu un inspector de poliție iar pe lady Pertham – într-o criză de isterie.

Niciunul dintre ei nu vorbi până acasă, unde Leon, cu un oftat de mulțumire, se cufundă în fotoliul mare şi trase cu sete dintr-o țigară urât mirositoare.

— Leon!

Nu dădu atenție chemării.

— Leon!

Leon îşi întoarse capul şi îi întâlni privirea lui George.

— Ți s-a părut ceva ciudat în povestea cu împuşcăturile de astă seară?

— Mai multe lucruri, zise Leon.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi coincidența ca Slippery Bill – aşa îl chema pe tâlharul meu – să ajungă la casa lordului Pertham. Nu era ciudat să comită furtul, doar era un hoț cu scară, cum îi spui tu. Apropos, te-ai uitat la mâna cadavrului?

Întrebă el, întorcându-se cu totul şi aplecându-se spre Manfred, peste masă.

— Nu, nu m-am uitat, răspunse celălalt surprins.

— Mare păcat! Ai fi descoperit ceva încă şi mai ciudat.

La ce te gândeşti?

— Mă întrebam dacă lordul Pertham purtase revolver.

Trebuie că l-a ținut în buzunar, la cină.

— Asta se explică uşor, spuse Gonsalez. Mai ții minte când ne-a povestit că a primit mai multe scrisori de amenințare?

Manfred încuviință.

— Uitasem asta, spuse el. Dar cine a încuiat uşa?

— Hoțul, bineînțeles, zâmbi Leon, iar zâmbetul acela îi spunea lui Manfred că nu fusese tocmai cinstit. Şi pentru că veni vorba de uşi încuiate... şi se ridică.

Intră în camera lui şi reveni cu două instrumente mici care arătau ca două sonerii electrice, cu diferența că din fiecare se înălța câte o furcă.

Încuie uşa sufrageriei şi aşează unul dintre obiecte pe podea, înfigând țepuşa la baza uşii, astfel că era imposibil să o deschizi fără să apeşi pe sonerie. Încercă şi se auzi un clinchet ascuțit.

— E bine, spuse Gonsalez şi se întoarse să cerceteze fereastra.

— Aştepți hoți?

— Cam aşa ceva, zise Leon, şi nu îmi pot permite să-mi pierd somnul.

Nemulţumit de cât de fixată era fereastra, mai înfipse o pană; apoi repetă operaţiunea şi cu cea de-a doua fereastră, care dădea în stradă.

O altă uşă, care ducea din hol în camera lui Manfred, avu parte de acelaşi tratament.

La miezul nopţii se auzi un clinchet puternic. Manfred sări din pat şi aprinse lumina. Uşa lui era închisă şi se repezi în sufragerie, dar Gonsalez era deja acolo şi cerceta micul paznic de lângă uşă. Uşa fusese descuiată.

Dădu la o parte alarma cu piciorul încălţat cu un papuc.

— Intraţi, lord Pertham, zise el. Haideţi să discutăm toată povestea asta.

Urmă o clipă de linişte, apoi sunet de papuci şi un om intră în cameră. Era îmbrăcat complet, nu purta pălărie, iar Manfred, văzându-i craniul chel, scoase un sunet de uimire.

— Luaţi un loc şi simţiţi-vă ca acasă. Permiteţi-mi să vă uşurez de arma mortală pe care o ţineţi în buzunar, pentru că lucrurile se pot aranja foarte amiabil.

Era lordul Pertham fără îndoială, deşi claia bogată de păr dispăruse, iar Manfred nu putu decât să se uite când mâna stângă a lui Leon alunecă în buzunarul oaspetelui nocturn şi scoase un revolver pe care îl puse cu băgare de seamă pe policioară.

Lordul Pertham se cufundă într-un fotoliu şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Câteva clipe domni tăcerea.

— Poate ţi-l mai aminteşti pe deputatul George Fearnside, începu Leon, iar Manfred sări.

— Fearnside? Nu era pe yahtul prinţului...

— Era pe yahtul prinţului, îl aprobă Gonsalez, şi am crezut cu tărie că nu ne asociază cu nişte răufăcători evadaţi, dar se pare că ne cunoştea drept Cei Patru Justiţiari. Ai primit titlul acum şase ani, nu-i aşa, Pertham?

Silueta aplecată încuviință. Apoi se ridică – avea fața albă şi cearcăne negre în jurul ochilor.

— Ei bine, domnilor, spuse, se pare că, în loc să vă prind eu pe dumneavoastră, m-ați prins dumneavoastră pe mine. Acum ce veți face?

Gonsalez râse încet.

— Din partea mea, începu el, cu siguranță nu o să intru în boxa martorilor depunând mărturie că lordul Pertham este un bigam şi că, de mulți ani, duce o viață dublă. Pentru că asta ar însemna să recunosc anumite aspecte neplăcute despre mine însumi.

Bărbatul îşi umezi buzele, apoi zise cu un glas gros:

— Am venit să vă ucid.

— Ne-am dat seama, spuse Manfred. Care e istoria, Leon?

— Poate ne va lămuri chiar Domnia sa, răspunse Gonsalez.

Lordul Pertham căută ceva în jur.

— Aş vrea un pahar cu apă, spuse în cele din urmă, iar Leon i-l aduse.

— E perfect adevărat, spuse Pertham după ceva timp.

V-am recunoscut ca fiind doi dintre Cei Patru Justițiari.

Eram prieten bun cu Alteța Sa, dar mă aflam accidental pe yaht împreună cu voi. Alteța Sa mi-a povestit o aventură incredibilă, dar abia când am ajuns în Spania şi am citit în ziar despre evadare am fost sigur că ştiam cine sunteți. Probabil ştiți câte ceva despre tinerețea mea, cum am ajuns la cârmă ca un marinar de rând şi am călătorit în toată lumea. Era viața care mă mulțumea mai mult decât oricare alta, pentru că ajungeam să cunosc oameni şi locuri dintr-o perspectivă pe care nu aş fi înțeles-o altfel. Dacă vreți vreodată să vedeți lumea întreagă, călătoriți pe punte – zâmbi cu jumătate de gură. Am cunoscut-o pe Martha Grey într-o noapte, în East End, în Londra, la teatru. Când eram marinar, mă purtam ca un marinar. Tatăl meu şi cu mine

nu ne înțelegeam tocmai bine şi niciodată nu vroiam să mă duc acasă. A stat lângă mine în fosa de la teatru şi, pe cât de ridicol vi s-ar părea, m-am îndrăgostit de ea.

— V-ați căsătorit? întrebă Leon, dar bărbatul scutură din cap.

— Nu, spuse el repede. Ca un prost, m-am însurat cu Domnia sa trei luni mai târziu, după ce mă săturasem de mare şi mă întorsesem la oamenii mei.

Era moştenitoarea unui titlu de noblețe şi era o pereche potrivită pentru mine. Asta înainte ca tata să moştenească averea vărului meu. Viața cu Domnia sa era iadul pe pământ. Ați văzut-o astă-seară şi puteți ghici ce fel de femeie este. Am un respect prea mare pentru femei şi le admir prea mult pentru a încerca să-i controlez temperamentul. Dar traiul mohorât alături de ea a fost cel care m-a împins în brațele Marthei. Martha e o fată bună, continuă el, iar ochii îi sclipiră aşteptând să răspundă unei eventuale replici. Cea mai pură, mai dragă, mai dulce femeie care a trăit vreodată. Când am întâlnit-o pe ea, mi-am dat seama cât de îndrăgostit eram şi, cum cu o fată ca ea nu se poate altfel, ne-am căsătorit. Am făcut febră într-o călătorie spre Australia şi mi-am pierdut tot părul. Asta era cu mult înainte s-o cunosc pe Martha. Probabil că a fost un moft din partea mea, dar când m-am întors la viața mea şi la oamenii mei, mi-am comandat o perucă pentru a-mi servi în două feluri: să îmi ascundă infirmitatea şi să mă ascundă de foştii mei tovarăşi de vas. Pe măsură ce părul îmi încărunțea, mi-am încărunțit şi peruca, am mărit-o şi i-am dat o înfățişare poetică – zâmbi trist – ca să-mi fac deghizarea cât mai completă. Pe Martha n-o deranja că eram chel, fie binecuvântată! Viața mea alături de ea a fost o perioadă de fericire neştirbită.

Trebuia s-o mai părăsesc ca să rezolv nişte afaceri, iar atunci îi spuneam că sunt în larg, aşa cum îi explicam

Domniei sale absența de lângă ea prin treburi care mă chemau urgent în America.

— Omul pe care l-ai împuşcat este fratele vitreg al Marthei, bineînțeles, spuse Gonsalez, iar lordul Pertham încuviință.

— Doar piaza rea l-a adus în casa mea, piaza rea!

În timpul luptei mi-a căzut peruca, m-a recunoscut şi l-am împuşcat, povesti el simplu. L-am împuşcat voit şi cu sânge rece, nu doar pentru că amenința să-mi distrugă fericirea, ci pentru că ani întregi îşi terorizase sora şi trăise de pe urma puținului pe care îl câştiga ea.

Gonsalez dădu din cap.

— Am văzut fire cenuşii de păr în mâna lui şi am bănuit ce se întâmplase.

— Acum ce veți face? întrebă lordul Pertham.

Leon îşi aprinsese o țigară.

— Ce vei face tu? răspunse Leon printr-o întrebare.

Poate doreşti să-ți spun eu?

— Da, spuse bărbatul cu sinceritate.

— Vei pleca împreună cu soția ta în străinătate de îndată ce ancheta se va termina, vei aştepta o vreme după care o vei convinge să divorțați. După care te vei căsători cu d-na Prothero în numele tău, zise Gonsalez.

— Leon – începu Manfred după ce Fearnside se întorsese în camera de sus, camera pe care o luase în speranța de a afla câte ştie Gonsalez – cred că eşti o persoană complet imorală. Dacă Lady Pertham nu acceptă divorțul?

Leon râse.

— De fapt, nu e nevoie să divorțeze de lordul Pertham, înălțimea sa ne-a spus o mică minciună. S-a căsătorit cu Martha mai întâi, a părăsit-o, apoi s-a întors la ea. Ştiu asta pentru că am verificat deja ambele registre, şi ştiu că exista o doamnă Prothero înainte să existe o Lady Pertham.

— Eşti minunat, Leon, zise Manfred cu admirație.

— Aşa e, încuviinţă Leon Gonsalez.

Omul căruia îi plăcea muzica

Cele mai bătătoare la ochi însuşiri ale domnului Homer Lynne erau compasiunea lui profundă şi dragostea pentru Uvertura 1812 a lui Ceaikovski. Îi plăcea muzica în general, dar vecinii lui din Pennerthon Road, Hampstead, puteau depune mărturie vehement şi chiar cu severitate din cauza faimoasei bucăţi muzicale.

Totul pornise de la o simplă nemulţumire locală care se transformase într-o plângere la poliţie având ca scop suprimarea domnului Homer Lynne ca factor perturbator public şi se ajunsese, în final, la ameninţarea cu judecata.

Era ciudat şi totodată regretabil ca un gentleman înţelegător şi amabil să neglijeze cu desăvârşire doleanţele vecinilor, să aibă în dormitorul său cel mai mare gramofon cunoscut vreodată în Hampstead, gramofon dotat, pe deasupra, cu un braţ automat, astfel încât de îndată ce discul se termina, acul era fixat pe marginea lui exterioară şi o lua de la capăt, şi să îşi aleagă drept oră pentru audiţie miezul nopţii.

Domnul Lynne a explicat cu înflăcărare la poliţie că singurul mod pe care îl ştia de a-şi calma mintea şi pe sine însuşi pentru somn era să asculte bucata aceea răsunătoare.

Că domnul Lynne era plin de compasiune, puteau depune mărturie cel puţin trei părinţi alarmaţi. Era impresar de teatru interesat de America de Sud şi specializat în organizarea de turnee în vreo douăzeci de săli mai mici sau mai mari. Marii artişti care călătoriseră prin Argentina, Mexic, Chile sau Brazilia nu aveau decât cuvinte de laudă pentru primirea şi şederea excelente oferite din partea celor pe care îi reprezenta domnul Lynne. Se credea şi era, de

fapt, un adevăr, că era interesat financiar în mai multe astfel de locuri de divertisment, ceea ce ar putea sta la baza amabilității şi atenției cu care erau primiți interpreții.

Trimitea şi câțiva artişti mărunți – artişti minusculi chiar – ale căror nume nu figuraseră vreodată pe vreun afiş din Marea Britanie. Erau aleşi pentru frumusețe, pentru vioiciune şi pentru lipsa de rude.

— E o țară minunată, va spune domnul Homer Lynne.

Era un om grav, îngrijit, ras – cu excepția unui început de mustăți grizonate, iar oamenii care nu îl cunoşteau şi-l imaginau ca fiind un avocat de succes şi care se ținea foarte aproape de biserică.

— E o țară minunată, va spune, dar nu ştiu dacă aş vrea să trimit o tânără acolo. Bineînțeles, vei avea un salariu bun, vei trăi bine... Ai rude?

Dacă fata amintea un frate sau un tată, sau chiar şi o mamă, sau o mătuşă nemăritată, domnul Lynne clătina din cap şi îi promitea să îi scrie în ziua următoare, promisiune pe care o îndeplinea, spunându-i că-i pare rău dar aplicantul nu îi poate servi întru totul scopurilor – ceea ce era adevărat. Dar dacă nu avea astfel de legături, dacă nu exista vreo rudă căreia să-i scrie sau prieteni care, probabil, l-ar fi agasat cu întrebări, biletul de clasa întâi era pregătit – dar nu către vreun turneu împreună cu artiştii de succes, nici către sălile mari în care aceştia s-ar fi întâlnit. Destinația era sălile mici, mai mult cabarete decât teatre.

Din când în când, mai exact, se întâmplase de trei ori, aplicantul îl păcălea. Îi spunea că nu are rude şi hopa!, la uşă apărea un frate intrigat sau, ca în cazul de față, un tată.

Într-o dimineață luminoasă de iunie, domnul Lynne stătea în scaunul său confortabil, cu brațele încrucişate, privind grav un omuleț agitat care stătea de partea cealaltă a biroului de mahon, jucându-se cu melonul pe genunchi.

— Rosie Goldstein, zise domnul Lynne gânditor. Cred că îmi amintesc numele.

Sună de un clopoțel, iar un tânăr răspunse.

— Aduceți-mi condica, vă rog, domnule Mandez, zise domnul Lynne.

— Înțelegeți cum e, domnule Lynne, spuse emoționat vizitatorul – era evreu şi vădit nelinişt it. Nu aveam nici cea mai mică idee că Rosie pleacă în străinătate până când un prieten de-al ei mi-a povestit că a venit aici şi a primit un angajament.

— Înțeleg, zise domnul Lynne. Nu v-a spus unde merge.

— Nu, domnule.

Tânărul se întoarse cu agenda iar domnul Lynne întoarse paginile cu calm, cu degetul parcurgându-i listele de nume.

— Aici. Rosie Goldstein. Da, îmi amintesc de fată acum, dar mi-a spus că e orfană.

Goldstein încuviință.

— Probabil credea că o s-o opresc, zise el oftând uşurat. Dar, atâta timp cât ştiu unde este, nu sunt aşa îngrijorat. Îi ştiți adresa de acum?

Lynne închise cartea cu grijă şi îi zâmbi vizitatorului.

— Nu îi ştiu adresa, spuse el vesel, dar, dacă îi veți scrie o scrisoare şi mi-o veți adresa mie, mă voi îngriji să ajungă la agenții noştri din Buenos Aires. Ei, bineînțeles, vor da de ea. Vedeți, multe teatre fac parte din rețeaua noastră şi e foarte posibil ca ea să aibă reprezentații spre centrul țării. E imposibil să ținem evidența fiecărui artist.

— Înțeleg asta, domnule, zise evreul recunoscător.

— Ar fi trebuit să vă spună, zise înțelegător Lynne scuturând din cap.

Era chiar sincer.

— Totuşi, vom vedea ce putem face.

Îi întinse mâna subțire vizitatorului, iar tânărul tuciuriu îl conduse spre uşă.

Trei minute mai târziu, domnul Lynne intervieva o fată drăguță care avea avantajul experienței pe scenă – fusese membră a unui cor la un teatru ambulant. Iar când fata îi răspunsese înflăcărată la întrebările despre experiențele pe scenă, puține la număr, domnul Lynne ajunse la adevăratul punct culminant al întrevederii.

— Ce părere au părinții tăi despre angajarea în străinătate? întrebă el cu un zâmbet binevoitor.

— Nu am nici tată, nici mamă, răspunse fata; buzele îi tremurară o clipă, iar Lynne ghici că îşi pierduse unul dintre părinți recent.

— Frați, poate?

— Nici frați, răspunse ea, scuturând din cap. Nu am nicio rudă pe lume, domnule Lynne. O să mă lăsați să merg, nu-i aşa? îl imploră ea.

Domnul Lynne urma s-o lase. Adevărul era că artiştii „mici” pe care îi trimitea în America de Sud erau infinit mai profitabili decât marii actori ale căror nume erau deja consacrate la Londra.

— Vă voi scrie mâine, spuse el convențional.

— Mă lăsați să mă duc?

Zâmbi.

— Absolut, domnişoară Hacker. Fiți liniştită. O să vă scriu în legătură cu contractul... Nu, mai bine veniți aici şi îl semnați.

Fata coborî în goană străzile în Leicester Square, cu inima cântându-i de bucurie. O slujbă care era plătită de trei ori mai bine decât cel mai mare salariu pe care îl primise vreodată! Simțea nevoia să le spună tuturor, deşi nu-şi închipuia că în câteva clipe urma să-i împărtăşească motivul fericirii unui bărbat care, în momentul acela, îi era complet străin.

Nu părea a fi de prin părțile locului, era bine îmbrăcat şi arătos. Avea genul de chip care îi atrage pe copii – atracție pe care niciun psiholog nu a analizat-o.

Îl întâlni accidental. El stătea la baza scărilor când ea cobora şi, călcând greşit, îi ajunsese în brațe.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea zâmbind.

— Nu păreți prea afectată, zâmbi bărbatul. Arătați mai curând ca o persoană care tocmai a primit o slujbă foarte bună în străinătate.

Ea făcu ochii mari.

— Cum de ştiați?

— Ştiam pentru că... ei bine, ştiam, râse el şi, părând că renunță să mai urce scările, o conduse în stradă.

— Da, aveți dreptate, încuviință ea. Am avut o ocazie foarte bună. Lucrați în domeniu?

— Nu, nu sunt în branşă, zise Leon Gonsalez, asta dacă vă referiți la teatru, dar ştiu destul de bine țările în care mergeți. Vreți să vă povestesc câte ceva despre Argentina?

Ea îl privi bănuitoare.

— Mi-ar plăcea, ezită ea, dar...

— Eu vreau să-mi iau un ceai, urmați-mă, spuse Leon voios.

Deşi nu avea chef nici de ceai şi nici de întâlnire (deşi ardea de nerăbdare să-i povestească cuiva), personalitatea magnetică a bărbatului o atrăgea, aşa că merse alături de el. Exact în clipa ceea dl. Lynne îi spunea tuciuriului:

— Fonsio! E o frumusețe! şi îşi sărută buricele adunate ale degetelor.

Era a treia oară când Leon Gonsalez vizita sediul elegant al domnului Lynne de pe Panton Street.

Cu ceva vreme în urmă, exista o grupare numită Cei Patru Justițiari, formată pentru a face dreptate acolo unde legea dăduse greş sau trecuse cu vederea şi care îşi crease un nume în lumea întreagă. Erau patru, unul murise, iar

dintre cei trei rămaşi, Poiccart (care fusese numit şi creierul organizaţiei) trăia liniştit în Sevilla.

Acestuia îi sosise de curând o scrisoare de la un compatriot din Rio, compatriot care nu îl asociase cu Cei Patru Justiţiari, dar care îi scrisese vehement despre nişte fapte dezgustătoare pe care le cunoştea. Urmase o corespondenţă intensă, iar Poiccart descoperise că multe dintre tinerele englezoaice care apăruseră în sălile de dans din oraşe obscure fuseseră aduse acolo prin agenţia respectabilului domn Lynne, iar Poiccart le scrisese asta prietenilor din Londra.

— Da, e o ţară minunată, spuse Leon Gonsalez amestecând gânditor în ceai. Trebuie că sunteţi foarte mulţumită.

— O, e minunat, zise fata. Închipuiţi-vă, o să câştig 12 lire pe lună, plus masă şi casă. O să pot să economisesc aproape tot.

— Ştiţi unde o să aveţi spectacolele?

Fata zâmbi.

— Nu cunosc ţara; e o dovadă de ignoranţă din partea mea, dar nu ştiu niciun oraş din Argentina.

— Nu sunt foarte mulţi care o cunosc, zâmbi Leon, dar de Brazilia aţi auzit, presupun?

— Da, e o ţară mică în America de Sud, dădu ea din cap, ştiu asta.

— De unde vin arahidele, râse Leon. Nu, nu e o ţară mică din America de Sud. E o ţară lată de-aici până în inima Persiei şi lungă cât de la Brighton la Ecuator. V-aţi făcut o idee?

Ea îl privea fix.

Apoi el continuă, dar se limită la descrierea fizică a ţării. Nu vorbi niciodată despre contractul ei – nu acela era scopul lui. Scopul ieşi, însă, la iveală, deşi nu pentru ea, când zise:

— Trebuie să vă trimit o carte, domnişoară Hacker.

Vă va interesa dacă mergeți în Argentina. E plină de informații precise.

— O, vă mulțumesc! zise ea recunoscătoare. Să vă dau adresa mea?

Exact asta căutase Leon. Își puse în portofel bucățica de hârtie și plecă.

George Manfred, care achiziționase o mașină cu două locuri, îl luă din fața National Gallery și îl duse în Kensington Gardens, la o terasă liberă la ora aceea.

Ocupând una dintre mesele goale, Leon îi povesti rezultatul întâlnirii.

— A fost un noroc nesperat să găsesc chiar unul dintre mielușei.

— Ai dat cu ochii de Lynne?

Leon încuviință.

— După ce am lăsat-o pe fată, am urcat să dau un telefon. A fost destul de greu să trec de mexicanul acela – Mandez parcă îl cheamă – până în birou dar, până la urmă, Lynne m-a văzut.

Chicoti ușor.

— Nu cânt la banjo. Îți declar ție, dragă George, cu toată sinceritatea. Banjo-ul mi se pare un instrument neplăcut...

— Ceea ce înseamnă, zise Manfred zâmbind, că te-ai prezentat ca fiind cântăreț de banjo care caută de muncă în America de Sud?

— Întocmai, spuse Leon, și nu mai trebuie să-ți spun că nu am fost angajat. Omul acela e foarte interesant, George.

— Toți oamenii sunt interesanți pentru tine, Leon, râse Manfred, punând deoparte cafeaua pe care o comandase și aprinzându-și o țigară lungă și subțire.

— Mi-ar fi plăcut să-i fi spus că adevărata lui vocație era cea de piroman. Chiar are fața unui incendiator veritabil și îți spun, George, Lombroso nu a făcut nicicând o descriere mai exactă decât aceea a piromanului. Piele albă, delicată,

cu un chip durduliu, ca de bebeluş, păr deosebit de subțire; elemente care îți sar oricând în ochi.

Îşi mângâie bărbia şi se încruntă.

— Distrugerea lipsită de scrupule a fericirii cuiva în schimbul profitului material. Presupun că aceeaşi minte ar comite ambele crime. O paralelă interesantă. Mi-ar plăcea să-i ascult părerea scumpului nostru prieten Poiccart în legătură cu asta.

— Poate fi atins de lege? întrebă Manfred. Există vreun mod de a-l deconspira?

— Absolut niciunul, răspunse Leon scurt. Omul e un agent veritabil. Are în registre numele celor mai buni şi toți spun despre el numai de bine. Minciuna care e minciună pe jumătate e mai uşor de dibuit decât infractorul care e pe jumătate cinstit. Casierul-şef de la Bank of England, dacă ar deveni falsificator, ar fi cel mai de succes falsificator din lume. Individul ăsta s-a acoperit de fiecare dată. Am vorbit cu un domn evreu – un bătrânel pe nume Goldstein, a cărui fiică a plecat în străinătate acum şapte sau opt luni. Nu a mai auzit de ea şi mi-a spus că Lynne a fost foarte surprins să descopere că fata avea rude. Fetele fără legături de familie sunt investiția cea mai bună.

— Lynne i-a dat adresa?

Leon dădu din umeri.

— Argentina are 2,5 milioane km2

— Unde poate fi?

Cordoba, Tucuman, Mendoza, San Louis, Santa Fé, Rio Cuario – sunt doar câteva oraşe. Şi sunt alte sute în care ar putea dansa fata, oraşe fără Consulat britanic sau american. E oribil, George.

Manfred privi gânditor spațiile verzi din parc.

— Dacă am putea fi siguri, spuse încet Gonsalez.

Ne-ar trebui două luni, şi cred că ar merita toți banii.

Tânăra noastră prietenă va pleca în America de Sud cu următorul pachebot iar tu, acum ceva timp, vroiai să te întorci în Spania. Cred că voi lua şi eu vaporul.

George încuviinţă.

— Mă gândeam că aşa o să faci, spuse el. Chiar nu-mi dau seama cum altfel am putea să-i dăm de capăt dacă nu pleci.

D-ra Lilah Hacker fu uimită când, îmbarcându-se pe Braganza la Boulogne, descoperi că împărţea vaporul cu străinul amabil care îi povestise atât de plăcut despre geografia Americii de Sud.

Perspectiva i se părea fetei roză şi strălucitoare.

Privea spre o ţară a făgăduinţei, speranţele ei de viitor ajungeau la cer. Era uşor dezamăgită că amabilul Gonsalez nu îi ţinea companie pe durata călătoriei, părând foarte preocupat, dar asta nu îi strica buna dispoziţie.

La exact o lună de când pusese piciorul pe Braganza, speranţele ei şi o bună parte din încrederea în oameni îi fură spulberate de către un irlandez înfipt, pe nume Rafferty, născut în Argentina. Era proprietarul unui local de dans, La Plaza, într-un oraş de văcari din centrul ţării. Fusese trimisă acolo cu alte două fete, mai coapte ca ea, ca să-i distreze pe văcarii corciţi care hoinăreau prin oraş noaptea şi pentru care La Plaza era atracţia principală.

— Tre' să laşi fiţele astea ale tale, începu Rafferty, plimbându-şi ţigara dintr-o parte într-alta a gurii. Când señor Santiago ţi-a zis să-i stai în poale azi-noapte, am înţeles că ai făcut urât.

— Bineînţeles că am făcut, răspunse indignată fata. La naiba, e colorat!

— Ascultă aici, în ţărişoara asta nu există coloraţi.

Pricepi? Domnul Santiago e un gentleman şi are căruţe de bani, aşa că, data viitoare când te bagă-n seamă, faci ce zice, da?

— N-o să fac aşa ceva, se apără fata, palidă şi tremurând, şi o să mă întorc chiar astă-seară la Buenos Aires.

— Nu mai spune!

Rafferty zâmbi cu gura până la urechi.

— Poţi să-ţi iei gândul şi de la asta.

O prinse brusc de braţ.

— Te duci chiar acum în camera ta, spuse el, şi o să stai acolo până te scot eu ca să-ţi faci numărul, iar dacă îmi mai faci fiţe – o să-ţi pară rău!

O împinse prin uşa nevopsită a unei cămăruţe cu pretenţia de dormitor şi rămase în pragul uşii ca să îi mai dea nişte informaţii (printre care şi ameninţări) care o îngheţară.

Coborî în seara aceea şi îşi făcu numărul şi, spre surprinderea şi uşurarea ei, nu îi stârni interesul nici măcar bogatului Santiago, un spaniol corcit, cu gălbejit, care nici măcar nu o privi.

Domnul Rafferty fu, de asemenea, neobişnuit de amabil şi politicos.

Urcă în camera ei, în noaptea aceea simţindu-se mai bine. Apoi descoperi că îi dispăruse cheia şi rămase trează până la ora 1 aşteptând nici ea nu ştia ce. La ora aceea auzi un pas uşor pe coridor; cineva încercă să intre, dar ea pusese un scaun sub clanţă.

Necunoscutul apăsă, iar scaunul şubred scârţâi; urmă un zgomot ca de băţ lovind o pernă şi i se păru că aude cum cineva alunecă de-a lungul peretelui, apoi o bătaie în uşă.

— Domnişoară Hacker, spuse vocea. O recunoscu imediat. Deschideţi uşa, repede! Vreau să vă scot de-aici!

Cu mâna tremurândă, dădu scaunul deoparte, împreună cu alte piese de mobilier pe care le stivuise în faţa uşii, şi deschise. La lumina lumânării îl recunoscu pe omul care călătorise cu ea pe Braganza.

— Veniți repede, spuse el. E o scară în spatele clădirii. Aveți o pelerină? Luați-o, avem de mers şaizeci de mile cu maşina până la gară...

Când ieşi văzu un trup stând cu fața în sus, pe coridor, şi îşi dădu seama, cu un fior, ce însemnase bufnetul pe care îl auzise.

Ajunseră în curtea mare din spatele barului, ticsită cu maşinile prăfuite ale fermierilor şi ajutoarelor lor care veniseră seara în oraş, şi ieşiră pe poartă. O maşină mare îi aştepta în mijlocul drumului. Ea mai aruncă o privire înspre localul lui Rafferty. Ferestrele străluceau, sunetul orchestrei de-abia ajungea la ei prin întunericul nopții, apoi îşi luă fața în mâini şi începu să plângă.

Pe Leon Gonsalez îl încercă, o clipă, o mâhnire profundă, căci ar fi putut s-o ferească de toate astea.

La exact două luni de când părăsise Londra, urca în goană scările până la apartamentul de pe Jermyn Street şi dădea buzna peste Manfred.

— Arăți sănătos şi voios, Leon, spuse George, sărind de unde stătea şi strângându-i mâna. Nu mi-ai scris, deşi tot aşteptam s-o faci. M-am întors din Spania acum două zile.

Îi istorisi veştile din Sevilla, apoi spuse:

— Ai rezolvat cazul?

— Din partea noastră, da, răspunse Leon mohorât.

Deşi nu putem convinge justiția că Lynne e vinovat.

Totuşi, e un caz limpede. I-am vizitat agentul cât eram la Buenos Aires şi mi-am permis să-i scotocesc prin birou în absența lui. Am găsit câteva scrisori de la Lynne şi mi-am dat seama din tonul lor că implicarea lui, cu bună ştiință, în traficul ăsta e sigură.

Se uitară unul la altul.

— Restul e simplu, spuse Manfred, şi o să te las să lucrezi la amănunte, dragă Leon, cu toată convingerea că domnului Homer Lynne îi va părea rău că a părăsit calea cea dreaptă.

Nu exista om mai dedicat, riguros şi conştiincios decât Leon Gonsalez. Inventarea pedepselor era pentru el o pasiune. Niciun general nu a pus la punct un plan de luptă mai scrupulos şi mai atent la fiecare detaliu decât Leon. Înainte de apus, cercetase amănunţit cartierul în care locuia domnul Lynne, în vederea descoperirii oricărui amănunt important. Atunci află de pasiunea acestuia pentru muzică. Lui Leon i se păru că taxiul care îl duse înapoi pe Jermyn Street nu mergea destul de repede: ţâşni de-a dreptul în sufragerie, chiuind de bucurie.

— Imposibilul este posibil, dragă George, strigă el, ţopăind prin cameră ca un zănatec. Credeam că nu voi reuşi să-mi pun planul în aplicare, dar adoră muzica, George! Îşi iubeşte fonograful!

— Puţină gheaţă? sugeră Manfred calm.

— Nu, nu, spuse Leon. Nu m-am înfierbântat, sunt chiar cu picioarele pe pământ: sunt rece ca gheaţa!

Cine s-ar fi aşteptat la asemenea noroc? Deseară mergem la Hampstead şi îi ascultăm concertul.

Dură mult până când fu în stare să povestească, într-un mod coerent, ceea ce aflase. Domnul Lynne era extrem de nepopular în cartier, iar Leon explică de ce.

Manfred înţelese mai bine în noaptea aceea, când liniştea străzii pe care se afla casa domnului Lynne a fost spartă de sunet de trompete, de tunetul tobelor, de dangătul clopotelor, de bubuitul simulat al unui tun – toate interjecţiile muzicale barbare care au făcut Uvertura 1812 aşa faimoasă printre oamenii fără ureche muzicală.

— Sună ca o orchestră veritabilă, zise Manfred surprins.

Un poliţist care patrula, văzu maşina în faţa casei şi râse.

— E cam mare gălăgie, nu?

— Mă mir că nu trezeşte pe toată lumea, răspunse Manfred.

— Ba trezeşte, sau trezea, până când s-au obişnuit cu toţii. E cel mai puternic gramofon din lume, cred; ca drăciile de la baza scărilor de la metrou, prin care le zici oamenilor să se mişte. Megafon parcă.

— Şi cât durează? Toată noaptea? întrebă Manfred.

— Cam o oră, cred. Domnul care locuieşte în casă nu poate să adoarmă fără muzică. Are simţ artistic, cred.

— Are, zise Leon grav.

A doua zi descoperi că în casă mai trăiau patru slujitori, dintre care trei dormeau în incintă. domnul Lynne avea obiceiul de a se întoarce în fiecare seară pe la ora zece, mai puţin vinerea, când pleca din oraş.

Miercuri seara, bucătarul avea liber, la fel şi valetul şi omul bun la toate al lui Lynne. Mai rămânea menajera, dar ea nu reprezenta un pericol. Problema reală era că toţi aceşti oameni se întorceau în casă sau măcar în cartier la ora unsprezece. Leon hotărî să se întâlnească cu domnul Lynne vineri noaptea, zi în care pleca de obicei la Brighton. Aşteptă ca Lynne să părăsească gara Victoria, apoi sună acasă.

— Masters la telefon? întrebă el, iar o voce de bărbat îi răspunse.

— Da, domnule.

— Aici Mandez, zise Leon imitând engleza spartă a asistentului mexican. Domnul Lynne se întoarce deseară cu treburi importante şi vrea ca nimeni să nu fie acasă.

— Am înţeles, domnule, spuse Masters fără uimire în glas. Era limpede că primise instrucţiunile dinainte. Leon se aşteptase la dificultăţi în această etapă şi pregătise o explicaţie elaborată, de care, însă, nu mai avu nevoie.

— Nu doreşte să rămân, domnule?

— Nu, răspunse Leon. Domnul Lynne a spus clar să nu fie nimeni în casă. Doreşte ca uşa din lateral şi uşa de la

bucătărie să rămână descuiate, adăugă el după ce cumpăni puțin. O idee genială, dacă îi reuşea; se părea că îi reuşise.

— Foarte bine, domnule, zise Masters.

Leon merse de la telefonul de unde sunase, direct la ghişeu şi scrise un mesaj adresat lui Lynne, Hotel Ritz, Brighton. Mesajul suna aşa:

„Fata Goldstein a fost găsită în Santa Fé. Scandal mare.

Poliția pune întrebări. Am veşti importante pentru dumneavoastră. Vă aştept acasă."

Semnă „Mandez".

— O să-l primească la opt. Are, la nouă, un tren cu care să se întoarcă. Asta înseamnă că ar trebui să ajungă la Hampstead la zece şi jumătate, spuse Leon când se reîntâlni cu Manfred, care îl aşteptase în fața Poştei. Vom fi acolo cu o oră mai înainte; adică, de îndată ce se întunecă.

Intrară în casă fără cea mai mică problemă. Manfred parcă în fața casei unui doctor, loc în care o maşină nu ar atrage atenția, şi merse pe jos până la reşedința lui Lynne. O casă mare, izolată, mobilată scump şi, după cum anticipase Leon, fără niciun servitor.

— Asta e cutia zgomotoasă, zise Leon arătând o cutie frumoasă de lângă fereastră. Chiar electrică. Oare unde duce firul acela?

Urmă cablul până deasupra patului, unde se termina cu ceea ce părea a fi un buton de sonerie.

Leon rămase contrariat câteva clipe, apoi chipul i se lumină.

— Bineînțeles, dacă zgomotul ăsta infernal îl adoarme, butonul opreşte muzica şi îl scuteşte de la a se mai da jos din pat.

Deschise capacul cutiei gramofonului şi cercetă discul.

— 1812 chicoti el.

Ridică acul de pe disc, întoarse un buton şi platanul verde se roti. Merse apoi spre capul patului şi apăsă pe butonul soneriei. Rotaţiile platanului se opriră imediat.

— Asta e, dădu el din cap şi întoarse gramofonul, lăsând acul să se odihnească pe marginea discului.

— Ăla, arătă el spre o baghetă de bronz care pornea de lângă centrul discului şi se fixa într-un locaş de pe cutia muzicală, e repetitorul. E o invenţie americană pe care am văzut-o la Buenos Aires, dar nu am văzut prea multe dincoace de Ocean. Când discul se termină, braţul mută automat acul la începutul discului.

— Aşa că poate să meargă la nesfârşit, spuse Manfred interesat. Nici nu mă mir că prietenul nostru nu e agreat.

Leon căuta ceva prin cameră şi în sfârşit găsi ce căuta. Era un cuier ca o bară de alamă prins de o uşă care dădea într-o cameră de toaletă. Se lăsă cu toată greutatea pe el, dar acesta rezistă.

— Excelent, spuse el şi îşi deschise geanta. De acolo scoase un cablu rezistent şi îl înnodă cu dibăcie de un capăt al cuierului. Îl încercă şi nu se mişca. Mai scoase o pereche de cătuşe, le descuie, le desfăcu şi le puse pe pat. Apoi scoase ceva ce semăna cu un baston de feldmareşal. Era lung de vreo 35 de cm şi avea înfăşurate pe el două bucăţi late de fetru; legate strâns de baston erau nouă bucăţi de funie. Acestea, de două ori mai lungi decât bastonul, erau, la rândul lor, înfăşurate şi prinse cu sfoară împletită.

Leon privi un capăt al bastonului şi Manfred văzu un sigiliu roşu.

— Ce, Doamne iartă-mă, mai e şi aia, Leon?

Leon îi arătă sigiliul, iar Manfred citi:

— Completul închisorilor.

— Asta, zise Leon, mai este cunoscută şi drept mâţa.

Cu alte cuvinte, o pisică cu nouă cozi. E un instrument autentic, pe care am pus mâna destul de greu.

Tăie sfoara împletită care ținea funiile prinse de mâner, iar cele nouă „cozi” atârnau acum. Manfred le luă în mâini şi le examină cu interes. Corzile erau ceva mai subțiri decât şnururile jaluzelelor dar împletite mai strâns: la capătul fiecărei corzi era un ghem de mătase de jumătate de inch.

Leon luă arma în mâini şi învârti sforile deasupra capului.

— Făcută la Pentonville Gaol, explică el, şi mă tem că nu sunt aşa dibaci în mânuirea ei ca şi domnul care face asta în mod normal.

Amurgul se transformă în întuneric. Cei doi bărbați coborâră şi aşteptară în camera în care dădea holul.

La exact zece şi jumătate auziră o cheie răsucindu-se în broască şi o uşă închizându-se.

— Eşti aici, Mandez? întrebă domnul Lynne nelinişstit.

Făcu trei paşi, apoi Gonsalez îşi făcu apariția.

— Bună seara, domnule Lynne, spuse el.

Bărbatul aprinse lumina.

Văzu înaintea lui o siluetă îmbrăcată obişnuit, dar n-ar fi putut spune cine era, căci chipul intrusului era acoperit de un văl alb semi-transparent.

— Cine eşti? Ce vrei? făcu Lynne.

— Pe tine, răspunse Leon scurt. Înainte să trecem mai departe îți spun atât, domnule Lynne, că dacă strigi, dacă încerci să atragi atenția celor de afară, va fi ultimul sunet pe care îl scoți.

— Ce vrei cu mine? întrebă bărbatul solid tremurând, apoi privirea îi căzu pe Manfred, deghizat la fel, şi se prăbuşi pe scaunul din hol.

Manfred îl prinse de braț şi îl duse sus în dormitor.

Draperiile erau trase, singura lumină era dată de o lampă mică, de la marginea patului.

— Scoate-ți haina, zise Manfred.

Lynne se conformă.

— Acum vesta.

Se debarasă de vestă.

— Acum mă tem că va trebui să-ți dai jos şi cămaşa, spuse Gonsalez.

— Ce vreți să faceți? întrebă Lynne cu glas spart.

— Îți spun mai încolo.

Bărbatul solid, cu chipul contorsionat, rămase la bustul gol şi nu se împotrivi când Manfred îi puse cătuşele. Îl conduseră la uşa la care era cuierul, iar Leon îi trecu capătul liber al funiei printre legături şi îi ridică brațele.

— Acum putem sta de vorbă, zise Gonsalez. Domnule Lynne, de ceva timp sunteți implicat într-un trafic monstruos. Ați trimis femei, care, uneori, nu erau altceva decât biete copile, în America de Sud, iar pedepsele pentru asta sunt închisoarea şi... asta!

Luă bastonul de unde îl lăsase şi îl scutură ca să descâlcească sforile. Domnul Lynne se holbă la ele, fascinat, peste umăr.

— Popular se cheamă „pisica cu nouă cozi", spuse Gonsalez şfichiuind corzile deasupra capului.

— Vă jur că nu am ştiut niciodată... bolborosi Lynne.

Nu puteți dovedi nimic...

— Nici nu intenționez să dovedesc ceva, public, replică Leon. Sunt aici doar ca să vă demonstrez că nu puteți încălca legea şi scăpa de pedeapsă.

Manfred porni atunci gramofonul, iar trâmbițele şi tunetul tobelor inundară camera cu o armonie stridentă.

Acelaşi polițist cu care Manfred şi Gonsalez discutaseră câteva nopți mai înainte trecu încetişor pe lângă casă şi, rânjind, se opri să asculte. La fel şi un vecin.

— Ce hărmălaie face chestia aia, spuse locatarul, nemulțumit.

— Da, aşa e. Cred că îi trebuie un disc nou. Parcă s-ar sfârteca, nu credeți?

— Mie aşa îmi sună mereu, mormăi vecinul şi îşi văzu de drum.

Poliţistul zâmbi şi îşi continuă tura; dindărătul ferestrelor dormitorului domnului Lynne răzbăteau cadenţele Marseillaise-ei, bubuitul tobelor şi un sunet subţire de teamă şi durere pentru care Ceaikovski nu era, cu siguranţă, de vină...

Omul tras pe sfoară

Duminică seara, clubul Martaus e mereu plin cu cei mai deştepţi dintre oamenii deştepţi care rămân în oraş în weekend. Clubul Martaus este un loc luminat discret, cu feţe de masă imaculate, cu străluciri de argint şi sticlă, cu flori exotice, cu mesele aşezate lângă pereţi, încadrând un paralelogram de podea sclipitoare.

Tineri şi tinere, dar şi bătrâni, se distrează pe cinste la clubul Martaus – pentru un preţ. Nu nota pe care Louis, chelnerul-şef, ţi-o aduce, nici costul piperat al vinului, nici căpşunile la jumătate de coroană nu sunt cele care te doboară.

Eden ar fi putut să achite nota pentru cât mâncase, băuse şi fumase în Martaus, pentru că, de fapt, clubul avea o atmosferă nevinovată şi veselă. Niciodată nu se găsise în incinta lui vreun pachet de cărţi de joc. Louis ştia fiecare chip şi tot ce se ascundea în spatele lui, şi ar fi putut spune, cu o marjă de eroare de câteva lire, cam cât de mare era contul fiecărui obişnuit al casei. Nu îl cunoştea pe John Eden, cel mai nou membru, dar îl ghicise.

Eden dansase cu o fată pe care nu o cunoştea, lucru neobişnuit la Martaus, unde se vine cu partener şi, sub nicio formă, nu se invită la dans un străin.

Dar Welby era acolo. Jack îl recunoscu, deşi nu îl mai văzuse de ani buni. Welby era moda în persoană şi, aparent,

cineva destul de important. Când îl întâlni, Jack se simți ca un văr de la țară. Fusese plecat 8 ani în Africa de Sud şi se simțea puțin pe dinafară, dar Welby era bunătatea întruchipată şi insistase să-l prezinte lui Maggie Vane. O fată frumoasă, cu o rochie superbă şi cu bijuterii minunate – colierul de perle costase 20.000 de lire –, care îi cam tăiase răsuflarea lui Jack, iar când îi propusese să meargă la Bingley, nici nu se gândi s-o refuze.

Când traversă holul, Louis, chelnerul şef, scuzându-se, îi scutură o scamă de pe haină şi îi zise în şoaptă: „Nu te duce la Bingley", ceea ce era, bineînțeles, o dovadă de mare impertinență, iar Jack îl privi amenințător.

Rămase la Bingley până la şase dimineața şi lăsă în urma lui cecuri care reprezentau tot ceea ce agonisise în Africa şi încă peste. Se întorsese în Anglia visând la o moşie mică, la vânat, la pescuit, dorindu-şi să scrie o carte despre vânătoare, dar toate visele se duseseră pe apa sâmbetei când crupierul, zâmbind, întorsese o carte şi anunțase mecanic:

— Roşu câştigă.

Nu-şi închipuise vreodată că la Bingley se juca şi, cu siguranță, nici nu arăta ca atare. Devenise neliniştit când această fată divină îl condusese în camera în care se juca trente-et-quarante şi văzuse mizele fabuloase. Se aşezase la masă lângă ea, mizase modest şi câştigase.

Şi continuase să câştige – până când mări mizele.

Erau foarte amabili la Bingley. Acceptau cecuri şi chiar aveau unele ce aşteptau să fie completate.

★ ★ ★

Jack Eden se întoarse în apartamentul de pe Jermyn Street, chiar deasupra celui ocupat de către Manfred şi Leon Gonsalez, şi îi scrise fratelui său din India...

Manfred auzi împuşcătura şi se trezi. Apăru în sufragerie, unde îl găsi pe Leon, privind la tavanul pe al cărui var era o pată mică, roşie, care se întindea.

Manfred ieşi din cameră şi îl găsi pe proprietar în cămaşă şi pantaloni – auzise şi el împuşcătura.

— Credeam că a venit din camera dumneavoastră, domnule, spuse el. Trebuie să fi fost apartamentul domnului Eden.

Urcând scările, îi explică lui Gonsalez că Eden era nou-venit în ţară. Uşa apartamentului era încuiată, dar proprietarul găsi o cheie cu care să descuie. Lumina din sufragerie era aprinsă, iar Manfred ghici dintr-un foc ce se întâmplase. Trupul de la care provenea sângele de pe podea era întins pe masă.

Gonsalez îl cercetă ştiinţific.

— Nu e mort, spuse el. Mă îndoiesc că glonţul a atins vreun organ vital.

Bărbatul se împuşcase în piept; Gonsalez era sigur că vătămarea era minoră după poziţia rănilor. Îl pansă şi, împreună, îl aşezară pe canapea. Apoi, Gonsalez se uită în jur şi găsi scrisoarea de adio.

— Pinner, spuse el ţinând scrisoarea sus, presupun că nu doreşti să-ţi faci reclamă prezentând tentativa de sinucidere.

— E chiar ultimul lucru pe care mi-l doresc, răspunse proprietarul.

— Atunci o să pun scrisoarea în buzunar. Dă telefon la spital şi spune-le că a avut loc un accident. Nu vorbi despre sinucidere. Domnul tocmai s-a întors din Africa; avea asupra lui pistolul, care s-a descărcat.

Bărbatul încuviinţă şi părăsi grăbit încăperea.

Gonsalez se apropie de locul în care zăcea Eden, iar ochii tânărului se deschiseră. Se uită cu o încruntătură nedumerită de la Manfred la Gonsalez.

— Prietene, spuse Leon domol, aplecându-se deasupra rănitului, ai suferit un accident, înțelegi? Nu eşti rănit de moarte, de fapt, eşti chiar rănit uşor. O să vină ambulanța, o să mergi la spital şi o să te vizitez în fiecare zi.

— Cine eşti? şopti bărbatul.

— Un vecin, zâmbi Leon.

— Scrisoarea! icni Eden, iar Leon dădu din cap.

— E la mine în buzunar şi ți-o voi restitui când te întremezi. Înțelegi că ai suferit un accident?

Eden încuviință.

Un sfert de oră mai târziu, ambulanța se opri în fața uşii şi îl luă pe aşa-zisul sinucigaş.

— Acum, zise Leon când se întoarseră în cameră, să aflăm ce se întâmplă aici de fapt.

Deschise cu calm plicul şi citi.

— Deci?

— Tânărul nostru prieten s-a întors din Africa de Sud cu 7000 de lire, sumă economisită în 8 ani de muncă.

A pierdut toți banii în mai puțin de opt ore, însă, la o casă de jocuri al cărei nume nu-l divulgă. Nu numai că şi-a pierdut toți banii, se pare că a lăsat şi cecuri care să-i acopere datoriile.

Leon se scărpină pe bărbie.

— Trebuie să-i cercetăm mai amănunțit camera. Mă întreb dacă bravul domn Pinner are ceva împotrivă...

Bravul domn Pinner era chiar dornic ca Leon să le-o ia înainte polițiştilor. În urma căutărilor, Leon găsi carnetul de cecuri vârât într-un buzunar din interiorul hainei de la costumul lui Jack Eden şi se întoarse cu el în cameră.

— Nu găsesc nume, spuse el dezamăgit. Doar sume în bani gheață pe spatele foii. Totul, presupun, către aceeaşi persoană. Lucrează cu Third Național Bank of South Africa, are un birou pe Throgmorton Street.

Îşi copie cu grijă numerele cecurilor – zece în total.

— Mai întâi, de îndată ce poşta se deschide, trimitem o telegramă la bancă, cerând oprirea plăților. Bineînțeles, poate fi dat în judecată, dar o datorie la jocuri de cărți nu se poate revendica prin lege, iar până o să se poată face asta se vor întâmpla multe.

Primul lucru s-a întâmplat în după-amiaza următoare.

Leon specificase ca oricine îl caută pe domnul Eden să ajungă la el, iar la ora trei se înfățişă un tânăr bine îmbrăcat, care îşi înghițea h-urile cu o insistență stranie.

— Acesta e apartamentul domnului Eden?

— Nu, nu e, spuse Gonsalez. Este al meu şi al prietenului meu, care îl reprezentăm pe domnul Eden.

Vizitatorul se încruntă bănuitor.

— Îl reprezentați? Ei bine, poate mă lămuriți asupra unor cecuri care au fost oprite de la plată. Stăpânul meu s-a dus să ridice o anumită sumă de dimineață, dar banca l-a refuzat.

— Cine este stăpânul dumneavoastră?

— Domnul Mortimer Birn.

— Adresa dumnealui?

Tânărul o spuse. Domnul Mortimer Birn era, se pare, scontator, şi le transformase cecurile în bani multor indivizi care nu doreau ca acestea să ajungă pe la băncile lor. Tânărul insista asupra faptului că cecurile erau un bun comun al multor oameni.

— Şi toate au ajuns la domnul Birn. Ce coincidență fantastică! fu de acord Leon.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Eden, dacă nu vă supărați, spuse mesagerul domnului Mortimer Birn pe un ton neplăcut.

— Nu-l puteți vedea pentru că a suferit un accident, răspunse Leon. Dar o să mă întâlnesc eu cu domnul Birn.

Îl găsi pe domnul Birn într-un birou minuscul de pe Glasshouse Street. Profesia nu era menționată nici pe placa

de la uşă, nici pe geamul pictat, dar lui Leon îi mirosi a cămătărie din prima clipă.

Biroul exterior era gol când intră. Îți dădea senzația de dulăpior prăfuit, aveai loc exact cât să strecori înăuntru o masă mică, iar spațiul era micşorat şi mai mult de către un paravan de lemn, înalt cât un om, care îl proteja pe nefericitul ocupant al biroului de curent şi de privirile curioşilor. O uşă pe care scria „privat" ducea în sanctuarul domnului Birn. Din cameră se auzeau voci ridicate.

Gonsalez ascultă.

— ... venit fără să sune, da? Ea vine mereu dimineața, nu ți-am spus de o sută de ori? zbieră o voce.

— Nu mă cunoaşte, mormăi cealaltă.

— Nu trebuie decât să-ți vadă părul...

În clipa aceea, din cameră ieşi tânărul care venise pe Jermyn Street. Gonsalez îi privi o clipă pe amândoi. Unul era scund şi îndesat, celălalt era înalt, dar părul lui roşu aprins îi atrase atenția lui Leon. Apoi secretarul domnului Birn se întoarse în cameră iar glasurile încetară. Când Gonsalez fu chemat în birou, doar proprietarul clădirii mai era de văzut.

Birn era un bărbat îndesat şi chel, foarte amabil. Îi spuse lui Leon aceeaşi poveste pe care i-o spusese şi mesagerul.

— Ei bine, ce face Eden cu toate cecurile acelea?

Întrebă Birn în cele din urmă.

— Nu cred că le va onora, spuse Leon cu blândețe.

Vedeți dumneavoastră, sunt datorii de la jocuri de noroc.

— Sunt cecuri, întrerupse Birn, iar un cec e un cec, fie el pentru un joc de noroc sau pentru un sac de cartofi.

— Aşa scrie în lege? întrebă Leon, iar dacă e, vă rog să-mi scrieți o scrisoare în acest sens, caz în care veți fi plătit.

— Să fiți sigur că am s-o fac, spuse domnul Birn.

Dacă asta e tot, o scriu acum.

— Vă rog, zise Leon, dar domnul Birn nu scrise scrisoarea. În schimb, vorbi despre avocații lui; deveni tot mai indignat în legătură cu caracterul necinstit al oamenilor care refuzau datorii de onoare (nu menționă, însă, cum fusese convins că erau datorii la jocuri de noroc) şi încheie puțin cam apoplectic. În tot acel timp, Leon încerca să desluşească identitatea celui de-al treilea bărbat pe care îl văzuse şi care părăsise încăperea prin una dintre cele trei uşi.

Leon coborî scara îngustă în stradă şi, când păşi pe trotuar, apăru o maşină mică din care descinse o fată.

Nu îl privi ci, atingându-l, alergă pe lângă el şi sus, pe scări. Era singură, îşi condusese chiar ea luxosul vehicul.

Gonsalez, interesat, o aşteptă să iasă, cam douăzeci de minute. Era vădit tulburată.

Leon era curios. Merse direct la spitalul la care îl duseseră pe Eden şi îl găsiră pe tânăr suficient de lucid încât să vorbească.

Primele lui cuvinte îi trădară neliniştea şi remuşcările.

— Ce ați făcut cu scrisoarea? Am fost un prost s-o...

— Am distrus-o, zise Leon, ceea ce era adevărat.

Acum, tinere prieten, trebuie să-mi spui ceva. Unde se află localul în care te-ai dus?

A durat mult timp să-l convingă pe John Eden că nu încalcă un pact divulgând locația, iar apoi le spuse întreaga poveste de la cap la coadă.

— Deci, o doamnă te-a adus acolo... spuse Leon gânditor.

— Nu făcea parte din club. Era doar în vizită, ca şi mine. Mi-a spus că pierduse cinci sute de lire.

— Normal, normal, zise Leon. E vorba de o doamnă frumoasă cu ochi albaştri şi care conduce o maşină?

Bărbatul păru surprins.

— Da, am mers cu maşina ei, e cu siguranță frumoasă şi are ochi albaştri. De fapt, e una dintre cele mai frumoase

femei pe care le-am văzut. Nu trebuie să vă faceți griji în privința ei, continuă el clătinând din cap.

Dacă e vorba de victimizare, ea a fost victimizată.

— Paul Street nr. 196, Mayfair, ați spus.

— Sunt sigur că era Paul Street, şi cred că era numărul 196. Dar sper să nu faceți ceva împotriva lor, a fost doar vina mea. Nu cumva dumneavoastră sunteți cei doi domni care locuiesc sub mine? întrebă el, deodată.

Leon încuviință.

— Presupun că cecurile au fost prezentate la plată, iar câteva s-au întors deja.

— Nu au fost prezentate sau, cel puțin, n-au fost onorate, spuse Leon. Iar dacă te-ai fi sinucis, nu ar mai fi fost onorate deloc, banca ar fi întrerupt orice fel de plată.

Manfred cină singur în acea seară. Leon nu se întorsese şi nu auzise nimic de el până la opt, când sosise un curier cu un mesaj; trebuia să-i dea celui ce îl aduce hainele sale şi încă nişte obiecte.

Manfred se obişnuise cu modul de lucru al lui Leon Gonsalez aşa că nu fu surprins. Împachetă totul într-o valijoară, îl trimise pe băiat şi îşi petrecu seara scriind scrisori.

La două şi jumătate auzi zgomote de încăierare pe stradă; puțin după aceea, Leon intră pe uşă, fără grabă, netulburat, deşi tocmai se luptase cu un tânăr care supraveghease casa toată seara.

Nu era în hainele de seară, observă Manfred, ci purta aceleaşi haine pe care le avusese de dimineață.

— Ai primit valiza?

— A, da, răspunse Leon.

Scoase din buzunarul de la pantaloni un băț scurt, un băț făcut din piele de rinocer, numit sjambok în Africa de Sud. Avea cam 45 de centimetri, dar era o armă excelentă şi

se numărase printre obiectele cerute de Leon. Îl privi la lumină.

— Nu, nu i-am tăiat scalpul, concluzionă el. Mi-era teamă că da.

— Cine era?

Înainte să răspundă, Leon stinse lumina, dădu draperiile la o parte şi se uită afară. Apoi se întoarse, trase la loc draperiile şi aprinse lumina.

— A plecat, dar cred că o să-l mai vedem.

Bău un pahar cu apă, se aşeză lângă masă şi râse.

— Îţi dai seama, dragă Manfred, că domnul Fare, comisarul de poliţie, ne este prieten şi ne vizitează din când în când?

— Îmi dau seama foarte bine, zâmbi Manfred. De ce, l-ai întâlnit?

Leon scutură din cap.

— Nu, doar că alţii l-au văzut şi m-au asociat cu Poliţia Metropolitană. Am avut ocazia să discut cu amicul nostru, domnul Bingley, iar el şi cei care lucrează cu el sunt mulţumiţi că eu sunt ceea ce în Londra se numeşte split, adică detectiv, şi se crede că sunt implicat în închiderea caselor de jocuri de noroc. De acolo atenţia îndreptată asupra mea şi de acolo faptul că, după cum mi-am dat seama venind spre Jermyn Street (din fericire am uitat să-i spun şoferului unde să oprească şi a trecut de paznici înainte să-l anunţ), sunt supravegheat.

Îi istorisi vizita la spital şi întrevederea cu domnul Birn.

— Birn, care, bineînţeles, este Bingley, e proprietarul a cel puţin trei case de jocuri din Londra sau, cel puţin, este finanţatorul lor. Nu cred că el, în persoană, frecventează vreuna dintre ele. Localul din Mayfair a fost, evident, închis astă seară şi nu am încercat să-l găsesc.

Se temeau că prietenul nostru va anunţa poliţia. Dar cum, Manfred, aş putea să-ţi descriu frumuseţile casei

aceleia minunate de pe Bayswater Road, unde toată protipendada londoneză se adună seară de seară să joace baccara?

— Cum ai ajuns acolo? întrebă Manfred.

— Am fost dus, răspunse Gonsalez. Am fost să cinez la clubul Martaus. L-am recunoscut pe domnul Whelby şi l-am salutat ca un prieten vechi. Sunt convins că a crezut de-adevăratelea că ne-am întâlnit înainte să plec în Argentina şi că m-a ajutat să fac o avere.

Bineînțeles, am stat jos, am băut lichior şi m-a prezentat unei fete absolut superbe, cu o maşinuță impecabil tapițată.

— Te-a recunoscut cineva?

Leon scutură din cap.

— Mustața falsă pe care am purtat-o se confunda perfect cu una adevărată, spuse el mândru. Am pus-o fir cu fir şi a durat două ore s-o fac. O dată terminată, nu m-ai fi recunoscut. Am dansat cu frumoasa Margaret şi...

Ezită.

— Ai făcut dragoste cu ea, zise Manfred admirativ.

Leon dădu din umeri.

— Dragă Manfred, a fost necesar, răspunse el grav.

Şi ce noroc am avut că aveam în buzunar un inel din Africa de Sud. (M-a costat 110 guinee pe Regent Street azi după-amiază!) Şi ce noroc că i se potrivea! Nici ea nu se simțea foarte bine până când nu s-a întâmplat asta. Atât a costat să ajung în localul de pe Bayswater.

M-a dus cu maşina. N-a fost o vizită lipsită de profit, adăugă el modest.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote. Manfred râse. Leon era cel mai bun cartofor din Europa.

Degetele lungi şi delicate, viteza incredibilă cu care şi le mişca, talentul natural de a palma, toate acestea i-ar fi asigurat traiul ca scamator sau cartofor.

— Am jucat baccara iar cărțile erau împărțite dintr-un pachet de către un crupier inteligent, explică Leon.

Cărțile folosite erau aruncate într-un container. Cele din pachet erau, evident, aranjate astfel încât crupierul să le știe ordinea. Să obții 12 cărți din container era destul de simplu. Să le rearanjezi încât să fie, alternativ, pro și contra băncii, iarăși – nu era dificil, dar să le așezi deasupra celor pe care le împărțea – dragă Manfred, am fost un artist!

Leon nu explică nici cum procedase, nici cum le distrăsese atenția crupierului și celorlalți jucători de la pachet o fracțiune de secundă – crupierul lua rareori mâinile de pe pachet – dar rezultatele acțiunii se regăseau în teancul gros de bancnote de pe masă.

Își scoase haina și îmbrăcă o alta, din catifea, apoi se plimbă prin cameră cu mâinile în buzunare.

— Margaret Vane, spuse el încet. Una dintre cele mai sublime creații ale Domnului, George, fără cusur, înzestrată și totuși, dacă este ceea ce pare să fie, ceva atât de scârbavnic, încât...

Scutură din cap, mâhnit.

— Are un rol important sau e doar trasă pe sfoară?

Întrebă Manfred.

Leon nu răspunse imediat.

— Sunt confuz.

Îi povesti ce se întâmplase în biroul domnului Birn, îi spuse despre bărbatul roșcat și cearta domnului Birn cu el.

— Nu mă îndoiesc că ea despre care se vorbea era Margaret Vane. Dar nu asta mi-ar fi zguduit convingerea că e vinovată. După ce am plecat de la Bayswater am hotărât să descopăr unde locuiește. Evitase cu atâta dibăcie toate întrebările pe care i le pusesem pe această temă, încât am devenit bănuitor. Am luat un taxi și am așteptat înăuntru. Deodată, a apărut mașina ei și am urmărit-o. Domnul Birn are o casă în Fitzroy Square.

Acolo a mers şi ea. O aştepta un bărbat ca să-i ia maşina, iar ea a intrat direct în clădire. Atunci am început să cred că ea şi Birn sunt prieteni mai buni decât bănuiam. Am hotărât să aştept şi am oprit taxiul de partea cealaltă a pieței. După aproape un sfert de oră, fata a ieşit şi, spre mirarea mea, îşi schimbase hainele. Am coborât din taxi şi am urmat-o pe jos.

Locuieşte pe Gower Street 803.

— E, într-adevăr, ciudat. Nu prea se potriveşte, Leon.

— Asta zic şi eu, încuviință Leon. Voi merge pe Gower Street 803 mâine dimineață.

★ ★ ★

Gonsalez n-avea nevoie de foarte mult somn aşa că la 10 dimineața era în plină acțiune. Faptele pe care i le relată lui Manfred se dovediră interesante.

— O cheamă Elie Chaucer şi trăieşte cu tatăl ei, paralizat la ambele picioare. Au un apartament, un om de serviciu şi o femeie care îl îngrijeşte pe bolnav. Nu ştiu despre ei altceva decât că au trecut şi prin vremuri mai bune. Tatăl îşi petrece fiecare zi cu un pachet de cărți, căutând un mecanism de câştig la jocurile de noroc, de unde, probabil, şi sărăcia lor. Nu primeşte vizite niciodată, iar despre fată se crede că e actriță – adică proprietăreasa crede că e actriță. E cam ciudat totul, spuse Gonsalez gânditor. Rezolvarea se află, bineînțeles, acasă la Birn şi în mintea lui.

— Cred că o să ajungem şi acolo, Leon.

Acesta încuviință.

— Aşa cred şi eu, spuse el. Locuința domnului Birn nu prezintă dificultăți insurmontabile.

Domnul Birn rămase acasă în seara aceea. De fapt, stătea acasă de cele mai multe ori. Cufundat într-un fotoliu, fuma o țigară lungă, scumpă, şi citea London Gazette, pentru el cea mai interesantă literatură care apăruse din geniul lui Caxton.

La miezul nopții, intră menajera. Era o franțuzoaică de vârstă mijlocie, foarte politicoasă.

— E totul în ordine? întrebă leneş domnul Birn.

— Nu, monsieur, aş dori să vă rog să vorbiți cu Charles.

Charles era şoferul domnului Birn, iar între el şi Madame exista o eternă dispută.

— Ce-a mai făcut Charles? se interesă Birn.

— Poate intra în fiecare seară în bucătărie ca să mănânce, explică Madame, cu condiția să închidă uşa după ce iese. M'sieur, când am fost astă seară să încui uşa, nu era închisă. Dacă n-aş fi aprins luminile şi n-aş fi văzut-o, am fi putut muri cu toții în somn.

— O să vorbesc cu el de dimineață, mârâi domnul Birn. Ai lăsat uşa de la camera lui mademoiselle descuiată?

— Da, m'sieur, cheia e în broască.

— Noapte bună, spuse domnul Birn întorcându-se la lectură.

La două şi jumătate auzi uşa din stradă închizându-se încet şi un pas uşor traversând holul. Se uită la ceas, stinse țigara şi îşi aprinse o alta, apoi se ridică şi se îndreptă spre seiful din perete. Îl descuie şi scoase de acolo o cutie goală de oțel, o deschise şi o aşează pe masă. Apoi se aşează la loc în fotoliu.

Cineva bătu încet la uşă.

— Intră, spuse domnul Birn.

Fata, cunoscută şi ca Vane şi ca Chaucer, intră în cameră. Era îmbrăcată elegant, dar nu luxos. Simplitatea hainelor îi sporea în multe feluri frumusețea extraordinară, iar domnul Birn nu se mai sătura privind-o.

— Ia loc, domnişoară Chaucer, spuse el întinzând mâna spre săculețul de țesătură pe care îl aducea femeia.

Îl deschise şi scoase un colier de perle pe care îl cercetă cu atenție.

— Nu l-am furat, spuse ea disprețuitoare.

— Se poate, zise domnul Birn, dar nu se ştie niciodată.

Luă broşa cu diamante, inelele, cele două brăţări cu diamante şi smaralde, le studie pe fiecare, apoi le puse la loc în săculeţ şi le închise în cutia de oţel.

Nu vorbi decât după ce încuie şi seiful.

— Ei bine, cum merge astă-seară? spuse el.

Ea dădu din umeri.

— Nu mă interesează jocurile de noroc, răspunse încet, iar Birn chicoti.

— Eşti o proastă.

— Se putea şi mai rău, zise Elsie Chaucer, acru. Mai aveţi nevoie de mine?

— Ia loc, porunci el. Pe cine ai găsit?

Câteva clipe ea nu răspunse.

— Pe bărbatul pe care l-a prezentat Welby aseară.

— Cel din America de Sud?

Domnul Birn se întunecă la faţă.

— Nu a fost foarte profitabil. Bănuiesc că ştii asta. Am pierdut cam patru mii de lire pe seama lui.

— Nu şi inelul, spuse fata.

— Inelul pe care ţi l-a dat? Valorează vreo sută, şi am noroc dacă scot şaizeci pe el, zise domnul Birn dând din umeri. Poţi păstra inelul dacă vrei.

— Nu, mulţumesc, domnule Birn. Nu vreau astfel de cadouri.

— Vino încoace, spuse Birn deodată, iar ea înconjură fără tragere de inimă masa şi rămase în faţa lui.

El se ridică şi o luă de mână.

— Elsie, începu el. Mi-ai fost dragă şi ţi-am fost prieten bun. Dacă n-aş fi fost eu, ce s-ar fi întâmplat cu tatăl tău? Ar fi fost spânzurat! Bine ţi-ar fi fost, nu?

Ea nu răspunse, dar îşi trase uşor mâna dintr-a lui.

— Nu-i nevoie să renunți la bijuterii şi la hainele frumoase în fiecare noapte dacă ai fi înțeleaptă, continuă el, şi...

— Din fericire sunt înțeleaptă, dacă asta înseamnă că sunt întreagă la cap, răspunse fata, iar acum o să plec, dacă nu vă supărați, domnule Birn. Sunt obosită.

— Aşteaptă.

Merse la safe, îl descuie din nou şi scoase un pachet lunguieț învelit în hârtie maro, lipită cu scoci.

— Înăuntru e un colier de diamante. Valorează măcar opt mii de lire. O să-l pun în seiful de la bancă mâine, asta dacă nu...

— Dacă nu... repetă fata.

— Dacă nu cumva îl vrei tu.

Ea scutură din cap.

— V-a trecut prin minte, domnule Birn, spuse ea încet, că aş fi putut face rost de câte coliere vroiam?

Nu, mulțumesc. Aştept să termin de muncit pentru dumneavoastră.

— Şi dacă nu te las să pleci? mârâi Birn, punând la loc pachetul şi încuind seiful. Dacă te mai țin trei ani? Ce zici? Bătrânul încă poate fi arestat. Nu poți să ucizi un om, chiar dacă eşti crupier, şi să nu fii spânzurat.

— Am plătit cu vârf şi îndesat pentru nesăbuința tatălui meu, răspunse fata. Nu vă dați seama cât urăsc viața asta, domnule Birn. Mă simt mai rău decât cea mai stricată femeie din lume! Nu fac decât să conduc bărbații la minare – acum îmi doresc să nu fi făcut vreodată târgul ăsta. Uneori mă gândesc să-i spun tatei ce pătimesc pentru siguranța lui şi să-l las pe el să hotărască dacă merită sau nu sacrificiul!

Pe chipul bărbatului trecu o umbră de nelinişte.

— N-o să faci aşa ceva, spuse el tăios. Tocmai când merge aşa bine! Am glumit când am zis că o să te mai țin. Acum,

draga mea, spuse el zeflemitor, du-te acasă şi fă-ți somnul de frumusețe.

O conduse până la uşă, aşteptă să coboare scările şi văzu cum dispare în întunericul de pe stradă. Apoi urcă înapoi ca să încuie. Bău jumătatea de pahar de whisky rămasă şi se strâmbă.

— Ce gust ciudat, spuse el, făcu doi paşi înspre hol şi căzu.

Bărbatul care se strecurase în cameră cât timp el o condusese pe Elsie Chaucer se apropie de după draperii şi îşi desfăcu gulerul. Înaintă un pas în holul slab luminat, făcu semn cuiva, iar Manfred, încălțat cu cizme de cauciuc, apăru fără zgomot din întuneric.

— Clorură de butil, presupun?

— Nici mai mult, nici mai puțin, răspunse pragmaticul Leon, de fapt picătura de leşin atât de folosită în cercurile criminale.

Îl căută în buzunare pe bărbat, îi luă cheile, descuie safe-ul, scoase pachetul sigilat şi îl puse pe masă. Apoi privi gânditor corpul de pe jos.

— O să mai doarmă cinci minute, Manfred, dar cred că e suficient.

— Te-ai gândit puțin care sunt efectele somnului de zori de zi combinat cu butil? întrebă Manfred. Am văzut cum amestecai scopolamină cu morfină înainte să plecăm de pe Jermyn Street. Asta ai folosit, nu?

— N-am cercetat, răspunse Leon indiferent, iar dacă moare, crezi că o să-l plâng? Mai dă-i o doză în jumătate de oră, George. Mă întorc până atunci.

Scoase din buzunar o cutiuță neagră şi o deschise; seringa dinăuntru era deja plină şi, suflecându-i mâneca, îi făcu lui Birn injecția.

Domnul Birn se trezi în dimineața următoare cu o durere de cap cumplită.

Nu îşi amintea când se culcase, dar era evident că se schimbase, era îmbrăcat în pijamaua violet. Sună clopoţelul, se dădu jos din pat şi, deşi camera să învârtea cu el, reuşi să-şi ţină echilibrul.

Apăru menajera.

— Ce-am păţit azi-noapte? întrebă el, iar ea păru surprinsă.

— Nimic, domnule. V-am lăsat în bibliotecă.

— E din cauza nenorocitului ăluia de whisky, mârâi Birn.

Durerea de cap îi trecu după un duş rece şi o ceaşcă de ceai, dar era încă nesigur pe picioare când merse în bibliotecă.

Un gând îi trecu prin minte. Un gând cumplit. Dacă în whisky fusese un drog (deşi nu-şi putea închipui cum reuşise cineva să facă asta) şi cineva intrase în casă!...

Deschise seiful şi oftă uşurat. Pachetul era tot acolo.

Trebuie să fi fost de la whisky, mârâi el şi, refuzând micul-dejun, îşi chemă maşina şi merse direct la bancă.

Când ajunse în birou, îl găsi pe tânărul cu trăsături ascuţite nelinişţit.

— Cred că au intrat hoţi aici azi-noapte, domnule Birn.

— Hoţi? făcu Birn alarmat, apoi râse. Ei bine, n-ar prea fi avut ce să ia de aici. Dar ce vă face să credeţi că au trecut pe-aici?

— Pot să jur că a fost cineva în cameră, răspunse tânărul. Seiful era deschis când am intrat, iar una dintre cărţi fusese mutată şi lăsată pe masă.

Un zâmbet se contură pe chipul domnului Birn.

— Să le fie de bine, zise el.

Totuşi, era nelinişţit şi luă la rând toate hârtiile, să vadă dacă nu cumva lipsea vreun document important.

Titlurile de ipotecă erau în bancă, în aceeaşi cutie ca şi colierul venit ca plată pentru o datorie.

Chiar înainte de amiază, intră asistentul său.

— A venit individul, şopti el.

— Care individ? mârâi Birn.

— Cel de pe Jermyn Street, care a oprit plata cecurilor lui Eden.

— Cheamă-l înăuntru, zise Birn. Ei bine, domnule, continuă el vesel, v-aţi mai gândit în privinţa onorării datoriilor?

— M-am gândit îndelung, spuse Gonsalez. Putem vorbi între patru ochi?

Birn îi făcu semn asistentului să plece.

— Am venit să lămuresc mai multe lucruri. Pentru început, ceva legat de un anume domn Chaucer.

Patronul de cazinou tresări.

— Un om fermecător, acest Chaucer. Am discutat cu el de dimineaţă. Acum ceva vreme a avut un şoc care l-a paralizat. Aşadar, nu a putut să-şi părăsească locuinţa de mult timp.

— Îmi spuneţi lucruri care nu mă interesează, zise domnul Birn tulburat.

— Bietul om are impresia că v-a ucis un crupier. Se pare că juca şi şi-a pierdut capul când l-a văzut pe crupier luând o bancnotă.

— Crupierul meu? sări celălalt indignat. Ce vreţi să spuneţi? Nici nu ştiu ce e aia un crupier.

— L-a lovit în cap cu grebla de fise. Aţi fost la Chaucer a doua zi şi i-aţi spus că bărbatul era mort, doreaţi să scoateţi bani de la el. Curând, aţi aflat că era minat. Aţi aflat, de asemenea, şi că avea o fată deosebit de frumoasă şi v-aţi dat seama că v-ar putea fi de folos în planurile dumneavoastră mârşave, aşa că i-aţi explicat cum stătea situaţia, iar ea a fost de acord să intre în slujba dumneavoastră ca să-şi scape tatăl de faliment şi arest.

— Acum îmi povestiţi un basm, nu-i aşa? zise Birn, dar se albise la faţă, iar mâna care ţinea ţigara îi tremura.

— Ca să vă întăriți minciuna, continuă Gonsalez, ați dat un anunț în rubrica de decese din The Times, iar în ziarul local ați relatat ceremonia de înmormântare a domnului Jinkins; ambele articole îi vizau pe Chaucer şi fiica lui.

— Habar n-am despre ce vorbiți, murmură Birn, încercând să zâmbească.

— Am vorbit cu domnul Chaucer de dimineață şi l-am asigurat că Jinkins e în viață şi trăieşte liniştit în Brighton, conducând un cazinou – una dintre multele dumneavoastră ocupații, de altfel, domnule Birn – şi, apropo, nu cred că o s-o mai vedeți pe Elsie Chaucer.

Birn respira anevoie.

— Ştii cam mult, începu el, dar ceva din ochii lui Leon îl opri.

— Birn, zise Gonsalez calm. O să te falimentez şi o să-ți iau până şi ultima centimă din banii furați de la nefericiții care ți-au vizitat localurile.

— Încearcă, spuse Birn cu glas tremurat. Există şi lege în țara asta! Jefuieşte banca, n-o să ai mare lucru ce să iei, adăugă el rânjind. Am în bancă economii de două sute de mii de lire – economii sigure, domnule Ştie-Tot! Roagă-l pe directorul băncii să ți le dea. Sunt în safe-ul 65. Numai aşa poți să mă ruinezi, amice.

Leon se ridică şi dădu din umeri.

— Poate greşesc, spuse el. Poate că, până la urmă, tot o să te bucuri de pe urma planurilor tale murdare.

— Poți să fii sigur.

Domnul Birn îşi aprinse din nou țigara.

Îşi aminti de această discuție în după-amiaza aceea, când primi un telefon urgent de la bancă. Vorbele directorului îl făcură să se grăbească într-acolo cât putu de repede.

— Nu înțeleg ce are seiful dumneavoastră, dar un angajat care a intrat în depozit mi-a spus că a dat peste o miasmă

cumplită, iar când s-a uitat la safe a văzut fum ieşind pe gaura cheii.

— De ce nu l-aţi deschis? zbieră Birn căutând disperat cheia.

— Un motiv ar fi că n-am cheia, domnule Birn, răspunse directorul.

Cu mâini tremurânde, finanţistul introduse cheia în broască şi deschise capacul. Un fum galben dens şi înţepător aproape îl înăbuşi. Tot ce mai rămăsese din economiile lui sigure erau o mâzgă neagră şi lipicioasă, o sticluţă, câteva pietre fără valoare...

— Mi se pare, spuse detectivul care ancheta cazul, că aţi pus din greşeală înăuntru un recipient cu un acid foarte puternic. Ce acid – asta încearcă să descopere acum specialiştii noştri. Ori a curs, ori s-a spart recipientul.

— Singurul recipient de-acolo era o cutie cu un colier de diamante, se plânse domnul Birn.

— Da, încă se mai văd rămăşiţele. Sunteţi absolut sigur că nimeni n-ar fi putut pune mâna pe cutie şi să o schimbe cu un flacon de acid? Ar fi uşor. O sticluţă cum am descoperit, un dop dintr-un material uşor degradabil – şi gata! Ar fi putut cineva să deschidă pachetul şi să strecoare sticluţa înăuntru?

— Imposibil, imposibil, gemu cămătarul.

Stătea cu faţa în mâini, plângând după averea pierdută. Deşi câteva dintre obiecte puteau fi înlocuite, contractele din America dispăruseră pe veci, iar titlurile de gaj nu mai urmau să fie semnate vreodată.

Omul care nu a vorbit

Dacă nu s-ar fi aflat deja în posesia a numeroase blazoane, inele cu pecete, devize de familie, Gonsalez ar fi fost, cu siguranţă, caracterizat de fraza „homo sum, nihil

humani a me alienum puto”[5]. Nu exista domeniu care să nu-l fascineze. Oriunde se adunau mulțimi, oriunde omul putea fi văzut în cea mai bună sau în cea mai rea stare, Gonsalez era prezent, ignorând motivul care a strâns mulțimea, mai interesat fiind de fiecare membru al ei.

Acum mulți ani, patru tineri bogați şi sinceri se adunaseră, animați de un ideal comun. Au existat şi vor exista mereu astfel de grupări de entuziaşti. Renaşteri religioase, misiuni şi alte mişcări de reformare socială au luat naştere din alăturarea mai multor zeloşi înflăcărați.

Dar Cei Patru Justițiari îşi propuseseră pedepsirea greşelilor legii. Îi căutau şi îi găseau pe cei care scăpau din mâna încleştată a justiției şi făceau dreptate.

Niciunul dintre cei trei rămaşi în viață (unul dintre ei murise la Bordeaux) nu se îndepărtase de la idealurile lor, însă doar Leon păstrase entuziasmul juvenil care îi adusese împreună.

Îşi făcea de lucru în tot soiul de locuri, iar pe „Spaghetti” Jones îl văzuse pentru prima dată în spatele lojei mari de la pista de curse Hurst Park. O lege a coincidenței spune că, dacă, citind o carte, dai peste un cuvânt pe care nu l-ai mai văzut şi pentru care ai nevoie de dicționar, vei găsi acelaşi cuvânt în următoarele trei zile într-o altă publicație. Această lege a recurenței inexplicabile li se aplică, în mod egal, tuturor, iar Leon, văzându-l pe bărbatul masiv, avu senzația ciudată că urmau să se mai întâlnească – iar instinctele lui Leon dădeau rareori greş.

Domnul Spaghetti Jones era înalt, puternic şi solid, cu o căutătură aspră şi fălci zdravene. Avea o mustață neagră, învârtită la capete, şi purta un papion alb cu verde pentru a pune în evidență rozul cămăşii. Pe degetele groase avea inele

[5] „om sunt şi nimic din cele omeneşti nu-mi e străin” (lat.)

de diamant, iar lanțul de la gât, gros ca un odgon, îi cădea peste vestă. Era îmbrăcat într-un costum albastru deschis, croit perfect, şi în picioare, mici pentru un om de dimensiunile lui, purta nişte cizme galbene țipătoare. Pe scurt, domnul Spaghetti Jones era modelul a cum credea el că trebuie să arate un gentleman.

Nu îmbrăcămintea scumpă, nici zorzoanele nu îl fascinaseră pe Leon. Gonsalez mersese în spatele lojei în timpul cursei, iar în padoc nu era nimeni. Nimeni cu excepția domnului Jones şi a doi bărbați, ambii mai mici şi mai prost îmbrăcați decât el.

Leon rezervase un loc lângă ringul în care defilau caii şi se întâmplă ca grupul să treacă pe lângă el. Spaghetti Jones nu încercă să coboare glasul. Avea o voce bogată şi puternică, iar Leon auzi fiecare cuvânt. Unul dintre bărbați părea că se ceartă; celălalt, după o tentativă eşuată de a face pe împăciuitorul, se resemnă.

— Ți-am zis să fii la Lingfield şi n-ai fost acolo, spuse cu blândețe domnul Jones.

Îşi curăța unghiile cu un briceag mic, iar atenția părea să-i fie concentrată pe efortul de înfrumusețare.

— Nu mă duc la Lingfield şi nicăieri în altă parte pentru tine, Jones, se răsti bărbatul.

Avea o față ascuțită, palidă, iar Leon pricepu din voce că era speriat şi folosea tonul ridicat ca să-şi ascundă teama.

— Deci, nu te duci nici la Lingfield, nici altundeva?

Repetă Spaghetti Jones.

Îşi dădu pălăria pe spate, ridică privirea, apoi reveni la manichiură.

— M-am săturat de tine şi de ai tăi, continuă celălalt.

Ce dracu' suntem, sclavi? Pot să fac mai mulți bani şi singur, pricepi?

— Pricep, spuse Jones. Dar, Tom, vino la Sandown joia viitoare. Ne vedem în ring...

— Ba nu, ba nu, strigă celălalt, roşu la faţă. Am terminat-o cu tine şi ai tăi!

— Eşti cam neascultător, zise Jones aproape cu căldură.

Îl crestă de două ori pe faţă cu briceagul, iar bărbatul sări înapoi cu un urlet.

— Nu eşti deloc cuminte, făcu Jones, privindu-şi din nou unghiile, şi o să vii la Sandown când îţi zic eu.

Cu asta, se întoarse şi plecă.

Cel pe nume Tom scoase o batistă şi îşi tamponă faţa sângerândă. Avea două tăieturi superficiale – domnul Jones ştia până la o zecime de centimetru cât de adânc să lovească în siguranţă – dar erau urâte şi dureroase.

Bărbatul rănit privi spre silueta care se îndepărta şi rânji urât, arătându-şi dinţii decoloraţi, dar Leon ştia că va fi prezent la datorie la Sandown.

Episodul fusese deosebit de interesant pentru Gonsalez.

Se întoarse în apartamentul de pe Jermyn Street, încă marcat.

Manfred era plecat la dentist, dar în clipa în care intră pe uşă, Leon sări să-i povestească descoperirea.

— Cu siguranţă – cel mai interesant individ pe care l-am văzut în viaţa mea, George! făcu el entuziasmat.

Un atavism minunat – o reprezentare a cruzimii cum rar ţi-e dat să vezi. Îl mai ţii minte pe păstorul de la Escorial? Se apropie cel mai mult, cred. Pe individ îl cheamă Spaghetti Jones, continuă el, şi este şeful unei bande care şantajează agenţi de pariuri. Porecla i se trage de la faptul că are sânge italian şi locuieşte în cartierul italienesc. Bănuiesc, după asimetria feţei şi rotunjimea bărbiei, că în familie a avut cazuri de nebunie, cu siguranţă epilepsie, pe linie maternă.

Manfred nu întrebă cum descoperise Leon toate astea. Dacă Leon găsea un subiect de interes, nu renunţa la el până nu îl diseca până la capăt.

— Presupun că are cazier.

Gonsalez râse, amuzat.

— Aici greşeşti, dragă Manfred. Nu a fost niciodată condamnat, cel mai probabil nici nu va fi vreodată. Am găsit un agent de pariuri nefericit în „inelul de argint”

(inelul de argint este locul în care se înregistrează pariuri mai mici decât la Tattersall), care îi plătea tribut mai-marelui de ani buni. Era cam mohorât şi afumat, altfel nu mi-ar fi spus ce a făcut. L-am condus la un restaurant din Cobham, departe de mulțime, a băut gin (cea mai sănătoasă băutură din țara asta, măcar de-ar şti lumea) până când a început să plângă, iar plânsul i-a deschis sufletul.

Manfred zâmbi şi sună pentru cină.

— Legea îl va doborî în cele din urmă; am încredere în justiția engleză, spuse el. Greşeşte de mai puține ori decât oricare alta din lume.

— Dar, oare, îl va doborî? zise Leon neîncrezător.

Mi-ar plăcea să vorbesc cu amabilul domn Fare despre individul ăsta.

— O să ai ocazia, spuse Manfred, cinăm cu el mâine seară la Metropolitan Restaurant.

Identitatea de criminologi spanioli îi slujise bine în relația cu domnul Fare iar ei, la rândul lor, îl ajutaseră pe el – iar Fare era recunoscător.

După cina de duminică seara, când fumau cu toții şi când ceilalți comeseni se duseseră pe ringul de dans, Leon îi povesti pățania.

Fare încuviință.

— O, da... Spaghetti Jones e un caz greu, spuse el.

Nu am reuşit niciodată să-l prindem, deşi am reuşit să-l legăm de diverse crime neplăcute. Omul e mare. Are o minte sclipitoare, în ciuda vulgarității şi a lipsei de educație. Nu are remuşcări şi îşi conduce micul regat cu o mână de fier. Nu am reuşit niciodată să găsim un turnător împotriva lui, iar el n-a fost prins niciodată în flagrant.

Îşi scutură ţigara în farfurie şi se uită mult timp, gânditor, la grămăjoara cenuşie.

— În America, italienii au organizaţia Black Hand[6].

Presupun că ştiţi despre ea. E un sistem de şantaj ale cărui maşinaţiuni, din fericire, nu le-am simţit încă la noi în ţară. Cel puţin, până de curând. Am toate motivele să cred că Spaghetti Jones este capul singurei operaţiuni autentice despre care am fost informaţi.

— Aici, în Londra? făcu Manfred surprins. Nici prin cap nu-mi trecea că ar încerca aşa ceva în Anglia.

Comisarul încuviinţă.

— Ar putea fi, bineînţeles, o alarmă falsă, dar mi-am pus, de o lună, unii dintre cei mai buni oameni, pe urma autorilor de scrisori, fără, însă, a se apropia de ei. În timp ce mă îmbrăcam de dimineaţă, mă întrebam dacă n-aş reuşi să vă atrag într-un caz în care, recunosc, suntem blocaţi. O cunoaşteţi pe contesa Vinci?

Spre surprinderea lui Leon, Manfred încuviinţă.

— Am cunoscut-o la Roma, acum trei ani, spuse el.

Este văduva contelui Antonio Vinci, nu?

— Este o văduvă cu un fiu de nouă ani, spuse comisarul, şi locuieşte la Berkeley Square. O doamnă foarte bogată şi fermecătoare. Acum două luni a început să primească scrisori care, în loc de semnătură, aveau o cruce neagră. Erau scrise cu litere cursive superbe şi asta m-a făcut să mă gândesc la Spaghetti Jones, care în tinereţe a fost pictor de firme.

Leon dădu puternic din cap.

— Bineînţeles, e imposibil să descifrezi acest tip de scriere, spuse el cu admiraţie în glas. Prin cursiv presupun

---

[6] Mâna Neagră.

că vă referiți la ceva tipărit? E o metodă nouă, una chiar ingenioasă, dar v-am întrerupt, domnule.

În aceste scrisori se cereau bani?

— Cereau bani şi o avertizau pe contesă în legătură cu ceea ce s-ar întâmpla dacă nu i-ar trimite la o adresă menționată. Iar aici se poate observa îndrăzneala incredibilă a lui Jones şi a complicilor lui. Aparent, Jones este vânzător de ziare. Are un magazin mic pe Notting Hill, unde vinde ziarele de dimineață şi de seară, şi e un soi de agent local al vânzătorilor de pronosticuri, ale căror afişe se pot vedea lângă magazinele de ziare. Mai mult, magazinul figurează ca adresă de domiciliu...

— Ceea ce înseamnă, spuse Manfred, că oamenii care nu vor ca scrisorile să ajungă la ei acasă dau adresa magazinului?

Comisarul încuviință.

— Taxa e de doi penny pe scrisoare. Acest soi de adrese ar trebui declarate ca ilegale, pentru că deschid numeroase posibilități de fraudă. Inteligența planului e evidentă: Jones primeşte scrisorile, chipurile în numele clienților şi, avându-le în mână, poate să le deschidă sau poate să nu se atingă de ele (pentru ca atunci când vine poliția, cum am făcut o dată, scrisorile să fie intacte). Dacă nu reuşim să le interceptăm înainte să ajungă la magazin, nu avem cum să ținem scrisorile sub observație. De fapt, bărbatul căruia trebuiau să îi fie trimişi banii, conform scrisorii primite de contesă, se numeşte „H. Frascati, la domnul John Jones". Jones, bineînțeles, a primit răspunsul contesei, a pus plicul la grămadă cu alte zeci de scrisori ce trebuiau ridicate, iar când omul nostru a intrat în magazin în seara aceea, i s-a spus că scrisoarea fusese ridicată şi, evident, nu putea să percheziționeze pe toată lumea care intrase şi ieşise de acolo în cursul zilei; nu am reuşit să-l dovedim vinovat.

— Un plan genial! spuse Gonsalez admirativ. Contesa a trimis bani?

— A trimis, prosteşte, 200 de lire, răspunse Fare clătinând din cap, şi abia când a primit a doua cerere a anunțat poliția. Am conceput o scrisoare-capcană şi am trimis-o la adresa lui Jones, cu rezultatul pe care vi l-am spus. A primit încă un mesaj în care se cerea plata imediată, în care erau amenințați ea şi băiatul ei, iar noi am trimis încă o capcană. Asta se întâmpla joia trecută.

Plasasem doi polițişti cu binocluri care să supravegheze magazinul într-o clădire de vis-à-vis; puteau vedea tot ce se întâmpla în interior. Jones nu a manevrat nicio scrisoare în ziua aceea, aşa că seara am făcut o razie în magazin; scrisoarea era în raft, împreună cu celelalte, nedesfăcută, şi am părut extrem de ridicoli, povesti comisarul zâmbind, apoi făcu o pauză. Doriți s-o cunoaşteți pe contesa Vinci?

— Chiar foarte mult, zise Gonsalez iute şi se uită la ceas.

— Nu astă-seară, zâmbi comisarul. O să stabilesc o întâlnire pentru mâine după-amiază. Poate minţile dvs.

Ingenioase vor găsi un amănunt care a scăpat inteligenței noastre plafonate.

La întoarcerea pe Jermyn Street, Leon Gonsalez rupse tăcerea cu o întrebare uimitoare.

— Mă întreb unde am putea găsi o casă goală cu o baie foarte mare şi o cadă foarte mare.

— La ce...!? începu Manfred, apoi râse. Cred că îmbătrânesc, Leon, spuse el când intrau în apartament.

Era o vreme când gândurile tale nemaipomenite nu mă mirau deloc. Ce altceva trebuie să mai aibă această casă ideală?

Leon îşi aruncă pălăria în partea cealaltă a camerei, astfel încât să cadă perfect pe un cuier.

— Ce zici de şmecheria asta, George? întrebă el mândru. Casa – ei bine, ar trebui să fie destul de izolată, preferabil să

fie chiar lipsită de vecini. Departe de drum, iar acel drum să nu fie foarte umblat. Aş vrea să fie ascunsă în spatele tufişurilor sau al copacilor.

— Parcă te-ai gândi la o crimă oribilă, spuse Manfred amuzat.

— Nu eu, răspunse Gonsalez, dar cred că prietenul nostru Jones e un individ tare nesuferit.

Oftă.

— Ce n-aş da să-i pot măsura craniul, zise Leon inconsecvent.

Întâlnirea cu contesa Vinci fu plăcută. Era o femeie înaltă, drăguță, de 34 de ani, o adevărată grand dame.

— Bineînțeles, sunt îngrijorată, spuse ea. Philip nu e foarte puternic, deşi nici nu e chiar firav.

Mai târziu intră şi băiatul, un mititel cu piele măslinie şi ochi căprui, independent şi mai inteligent pentru vârsta lui decât s-ar fi aşteptat Manfred. Lângă el – guvernanta, o tânără italiancă frumoasă.

— Am încredere în Beatrice mai mult decât în poliția dumneavoastră, zise contesa când fata îl luă pe băiat înapoi la lecții. Tatăl ei e ofițer în poliția siciliană; practic, frica de asasinat a planat toată viața deasupra ei.

— Băiatul iese la plimbare? întrebă Manfred.

— O dată pe zi, în maşină, răspunse contesa. Îl ducem fie eu, fie eu şi Beatrice, fie doar Beatrice.

— Ce amenințări ați primit, de fapt? se interesă Gonsalez.

— Să vă arăt una dintre scrisori.

Merse la un birou, îl descuie şi se întoarse cu o coală de hârtie. Avea o calitate excelentă, iar caligrafia era foarte frumoasă:

Ne veți trimite o mie de lire la datele de 1 martie, iunie, septembrie şi decembrie. Banii să fie în bancnote şi să fie trimişi lui H. Frascati, la J. Jones, Nothing Hill Crescent 194.

O să vă coste mai mult să vă recuperați băiatul decât să-l păstrați lângă dumneavoastră.

Gonsalez ținu hârtia în lumină, apoi merse la fereastră ca s-o cerceteze mai bine.

— Da, spuse el înapoind-o. Ar fi, într-adevăr, greu să-l găsim pe autor. Chiar şi cel mai bun specialist din lume ar da greş.

— Presupun că nu îmi puteți da niciun sfat, spuse contesa clătinând din cap, în timp ce ei se ridicară să plece.

Vorbise cu Manfred, dar îi răspunse Gonsalez.

— Nu vă pot sfătui, doamnă, decât ca, dacă băiatul dispare, să ne anunțați de îndată.

— Şi, dragă Manfred, continuă Leon când ajunseră pe stradă, poți să fii sigur că domnişorul Philip va fi răpit. O să iau un taxi şi o să mă plimb prin Londra în căutarea casei aceleia.

— Vorbeşti serios, Leon? întrebă Manfred, iar celălalt încuviință.

— Niciodată n-am vorbit mai serios, spuse el grav. O să ajung acasă la cină.

Era aproape ora opt, o oră după cină, când Gonsalez urcă scările în fugă şi se năpusti în apartamentul de pe Jermyn Street.

— Trebuie să... începu el, apoi îi văzu chipul lui Manfred. L-au răpit?

Manfred încuviință.

— Am primit un telefon acum o oră, spusă el.

Leon fluieră.

— Aşa repede...

Vorbea pentru sine.

— Cum s-a întâmplat? urmă el.

— A trecut pe-aici Fare. A plecat exact înainte să vii tu, spuse Manfred. A fost răpit ridicol de simplu. La puțin timp după ce am plecat noi, guvernanta l-a luat pe băiat în

maşină şi au urmat traseul obişnuit, prin Hampstead Heath şi în comitatul de după el. Trec câteva mile de Hampstead Heath spre Beacon's Hill, apoi se întorc.

— Acelaşi traseu în fiecare zi este, bineînțeles, nebunie curată, zise Leon. Scuză-mă.

— Întorc mereu în acelaşi loc, continuă Manfred, fapt pe care l-au aflat şi răpitorii. Drumul nu e lat, şi ai nevoie de mai multe manevre ca să întorci un Rolls mare. Guvernanta era ocupată să întoarcă maşina, s-a apropiat un bărbat pe bicicletă, i-a vârât pistolul sub nas şi, în acelaşi timp, alți doi bărbați, apăruți de nicăieri, au deschis portiera, i-au luat guvernantei pistolul şi l-au luat cu ei pe băiat într-o altă maşină. Guvernanta văzuse maşina mai înainte pe marginea drumului, dar se pare că nu îi trezise suspiciunea.

— A văzut chipurile bărbaților?

Manfred scutură din cap.

— Individul care o imobilizase pe bonă purta o mască asemenea celei din recuzita de la teatru, se pot cumpăra cu un şiling de la orice magazin de jucării, şi ochelari de motociclist. Ceilalți doi păreau a fi deghizați la fel. Tocmai vroiam să mă duc la contesă când ai apărut tu. Dacă vrei să mănânci...

— Nu vreau să mănânc, răspunse prompt Leon.

Comisarul Fare era la casa din Berkeley Square când sunară, şi încerca fără succes să o calmeze pe mama disperată. Apariția celor doi fu salutară.

— Unde e scrisoarea? zise Leon de îndată ce intră.

— Care scrisoare?

— Scrisoarea prin care îşi fac cunoscute cererile.

— Încă n-a sosit, răspunse celălalt încet. Credeți că o puteți linişti pe contesă? E pe cale să devină isterică.

Era întinsă pe canapea, cumplit de palidă, cu ochii închişi, iar două servitoare încercau s-o trezească.

Deschise ochii când îi auzi vocea lui Manfred şi privi în sus.

— Băiatul meu, băiatul meu? îngăimă ea şi îi prinse mâinile în ale ei. Aduceți-l înapoi, vă rog! Vă dau orice!

Orice! Îmi puteți cere orice sumă!

Majordomul intră în cameră aducând o scrisoare pe o tipsie. Ea sări în picioare, dar se dezechilibră şi ar fi căzut dacă n-ar fi prins-o Manfred.

— E de la... ei, strigă ea nebuneşte şi rupse plicul cu degete tremurânde.

Mesajul era lung:

Fiul dumneavoastră se află într-un loc cunoscut doar de către autor. Camera este blocată şi încuiată şi conține apă şi mâncare suficientă pentru patru zile. Numai autorul ştie unde se află şi îl poate găsi. Pentru douăzeci şi cinci de mii de lire, adresa ascunzătorii va fi trimisă contesei; dacă banii nu vor fi plătiți, băiatul va fi lăsat să moară de foame.

— Trebuie să le trimit banii imediat, strigă rătăcită femeia. Imediat! Pricepeți? Băiatul meu! Băiatul meu!...

— Patru zile, murmură Leon, iar ochii îi luceau. Nici n-ar putea fi mai bine!

Numai Manfred îl auzi.

— Doamnă, spuse domnul Fare grav, dacă trimiteți douăzeci şi cinci de mii de lire, ce garanție aveți că vă vor înapoia băiatul? Sunteți foarte bogată. Nu e foarte probabil ca acest individ, când primeşte banii, să vă ceară mai mult?

— Pe lângă asta, interveni Leon, ar fi o risipă de bani. Mă angajez să vă aduc băiatul înapoi în două zile.

Poate chiar în una singură, depinde foarte mult dacă Spaghetti Jones a stat treaz târziu azi-noapte.

Domnul Spaghetti Jones purta această poreclă parțial din cauza legăturilor cu fiii şi fiicele Italiei şi parțial pentru că, fiind un gurmand înrăit, îşi încheia în mod invariabil cina,

indiferent câte feluri mâncase înainte, cu rețeta națională a italienilor.

Cinase foarte bine la restaurantul lui preferat din Soho, separat de clienții de rând, servit de către patronul localului de parcă ar fi fost datoria lui.

Folosi o scobitoare în văzul lumii, plăti consumația şi se îndreptă țanțoş spre un taxi. Era pe punctul de a urca în el când se apropiară doi bărbați.

— Jones, zise brutal unul dintre ei.

— Aşa mă cheamă, răspunse el.

— Inspector Jethroe de la Scotland Yard, vă arestez sub acuzația că l-ați răpit pe contele Philip Vinci.

Domnul Jones se holbă la el. De mai multe ori încercaseră să-l ducă în ambianța neplăcută a închisorilor Majestății Sale, dar nu reuşiseră.

— Cred că e o greşeală, chicoti el, încrezător în planurile sale.

— Intră în maşină, zise scurt polițistul, iar domnul Jones, mult prea experimentat în astfel de situații, nu se împotrivi.

Nimeni nu urma să-l toarne – nimeni nu urma să-l găsească pe băiat. În privința asta nu exagera deloc cu presupunerile. Arestarea nu însemna decât o vizită pe la secție, câteva vorbe cu inspectorul şi, în cel mai rău caz, să rămână peste noapte.

Unul dintre polițişti nu intră în taxi decât după ce discută îndelung cu şoferul iar domnul Jones, văzând cum omul legii înmânează o bancnotă de cinci lire, se întrebă ce soi de generozitate nebunească dăduse peste polițişti.

Au mers cu viteză prin West End, pe Whitehall şi, spre mirarea lui Jones, nu cotiră spre Scotland Yard, ci merseră mai departe pe Westminster Bridge.

— Unde mă duceți? întrebă el.

Bărbatul din fața lui, cel scund care vorbise cu taximetristul, se aplecă în față şi apăsă cu ceva pe paltonul

lung al lui Jones care, privind în jos, văzu un pistol automat negru şi simți că se moleşeşte.

— Să nu scoți o vorbă – încă, îi spuse bărbatul.

Oricât se strădui, Jones nu reuşi să le zărească fețele celor doi detectivi. Totuşi, când trecură pe sub un stâlp de iluminat, avu un şoc. Chipul celui din fața lui era acoperit de un văl alb care lăsa să se vadă doar contururile feței. Apoi începu să gândească repede. Dar mereu planurile de evadare se loveau de arma lucioasă din mâna celuilalt.

Trecură prin New Cross, Lewisham şi, în cele din urmă, taxiul începu să coboare pe Blackheath Hill.

Domnul Jones recunoscu localitatea, doar lucrase aici cu succes.

Maşina ajunse pe Heath Road, iar bărbatul de lângă el deschise fereastra şi se aplecă în afară, vorbind cu şoferul. Deodată, maşina intră pe poarta unei curți şi se opri în fața uşii unei case părăsite şi în paragină.

— Înainte să ieşi, spuse cel cu pistolul, vreau să înțelegi că, dacă vorbeşti sau strigi sau îi spui ceva şoferului, te împuşc în stomac. O să mori în trei zile şi în nişte dureri pe care mintea ta redusă nu cred că şi le poate imagina.

Domnul Jones urcă treptele până la uşă, apoi intră în tăcere şi cu umilință în casă. Noaptea era rece şi tremură când păşi în clădirea neprimitoare. Unul dintre bărbați aprinse o lampă, la lumina căreia încuie uşa. Apoi stinse lumina şi urcară treptele cu ajutorul lanternei din posesia lui Leon Gonsalez.

— Uite-ți căsuța, zise Leon mulțumit şi, deschizând uşa, apăsă un întrerupător.

Era o baie uriaşă. Era evident că Leon îşi găsise casa ideală, pentru că într-un colț avea loc şi un pat, pe care, de altfel, chiar Gonsalez îl adusese acolo. George Manfred înțelese că prietenul său avusese o zi grea.

Patul era confortabil, iar cearşafurile albe şi pernele moi erau deosebit de ispititoare.

În cada adâncă şi lată fusese pus un scaun Windsor greu, iar la capătul unui robinet era prins un furtun de cauciuc.

Domnul Jones observă toate acestea şi remarcă şi faptul că fereastra fusese acoperită cu pături.

— Întinde mâinile, zise Leon tăios şi, înainte ca Spaghetti Jones să priceapă ce se întâmplă, fu încătuşat iar o centură fu trecută prin inele şi trasă printre picioare.

— Ia loc pe pat. Vreau să văd cât de confortabil e, spuse Leon amuzat.

— Nu ştiu ce crezi că faci, zise domnul Jones într-un acces de furie, dar jur pe Dumnezeu că o să afle toată lumea! Dă-ţi jos masca să te văd!

— Aş prefera să nu, spuse Leon cu blândeţe. Dacă mi-ai vedea faţa aş fi nevoit să te ucid şi nu îmi doresc să fac asta. Stai jos.

Domnul Jones se supuse mirat, iar mirarea îi crescu atunci când Leon îi scoase pantofii de lac şi şosetele de mătase şi îi suflecă pantalonii.

— Ce vrei să faci? întrebă temător bărbatul.

— Aşază-te pe scaun.

Gonsalez arătă spre scaunul din cadă.

— E un scaun Windsor comod...

— Ascultă aici... începu Jones speriat.

— Intră odată în cadă! izbucni Leon, iar celălalt se supuse.

— Ţi-e bine? se interesă Gonsalez politicos.

Bărbatul îl privi încruntat.

— Ţie n-o să-ţi mai fie bine când termin cu tine, spuse el.

— Îţi place cum arată patul? întrebă Leon. Arată confortabil, nu?

Spaghetti Jones nu răspunse, iar Leon îl bătu uşor pe umăr.

— Deci, prietene, ai de gând să-mi spui unde l-ai ascuns pe Philip Vinci?

— A, asta era, rânji domnul Jones. Ei bine, n-ai decât să întrebi!

Îşi privi picioarele goale, apoi se uită de la unul la altul.

— Nu ştiu nimic despre Philip Vinci. Cine e?

— Unde l-ai ascuns pe Philip Vinci?

— Doar nu crezi că dacă aş şti ţi-aş spune, nu?

Zâmbi Jones batjocoritor.

— Dacă ştii, cu siguranţă o să-mi spui, răspunse Leon cu calm, dar presupun că o să dureze. Poate în 36 de ore? George, stai tu de pază primul? O să mă culc în patul acela confortabil, dar înainte de asta...

Cotrobăi în spatele căzii şi găsi o coardă pe care o înfăşură în jurul prizonierului şi o prinse de spătar.

— Ca să nu cazi, îl lămuri el amabil.

Se întinse în pat şi adormi în câteva minute. Leon avea darul de a adormi când îşi propunea, calitate pe care au avut-o, dintotdeauna, marii comandanţi.

Jones îşi plimbă privirea de la bărbatul adormit la cel care stătea pe un scaun comod în faţa lui. În mască erau două găuri pentru ochi, iar paznicul avea o carte din care citea pe genunchi.

— Cât durează chestia asta? întrebă el.

— O zi sau două, răspunse Manfred calm. Te-ai plictisit? Vrei să citeşti?

Domnul Jones mârâi ceva neplăcut şi nu acceptă oferta. Nu putea decât să le bănuiască intenţiile. Se aşteptase la violenţă, dar se părea că nu intenţionau să-l rănească. Doar îl ţineau acolo până avea de gând să vorbească. Le arăta el! Începu să se simtă obosit.

Deodată, capul i se aplecă înainte până când bărbia îi atinse pieptul.

— Trezeşte-te, zise Manfred.

Se dezmetici tresărind.

— Nu ai voie să dormi, îl lămuri Manfred.

— N-am voie? mârâi Jones. Ba o să dorm!

Şi se aşează mai comod pe scaun.

Începuse să moţăie când simţi o atingere neplăcută şi îşi retrase picioarele ţipând. Bărbatul cu mască îndrepta furtunul cu apă rece ca gheaţa direct pe picioarele lui, iar domnul Jones se trezi de-a binelea. Un ceas mai târziu capul îi cădea din nou, şi din nou furtunul fu aţintit pe picioarele lui, şi din nou Manfred îl privea atent, ca pe un invalid.

La şase dimineaţa, cu ochii injectaţi şi lucioşi, îl văzu pe Manfred cum îl trezeşte pe Leon şi îi la locul în pat.

În repetate rânduri, natura îl făcu să-i cadă bărbia în piept şi în repetate rânduri simţi jetul rece pe el şi se trezi ţipând.

— Lasă-mă să dorm, lasă-mă să dorm! striga furios şi neputincios, trăgând de legătură. Era înnebunit de oboseală, avea ochii ca de plumb.

— Unde e Philip Vinci? întrebă Leon implacabil.

— Asta e tortură, blestemat să fii! strigă bărbatul.

— Nu ţi-e mai rău decât băiatului încuiat într-o cameră cu mâncare pentru patru zile. Nu ţi-e mai rău decât bărbatului căruia i-ai crestat faţa cu briceagul, dragul meu prieten primitiv. Doar poate nu ţi se pare ceva grav să sperii un copil mic.

— Nu ştiu unde e, nu pricepi? zise răguşit Spaghetti Jones.

— Atunci trebuie să te ţinem treaz până îţi aminteşti, spuse Leon şi îşi aprinse o ţigară.

Curând după aceea merse jos şi se întoarse cu cafea şi fursecuri pentru Jones, dar îl găsi dormind buştean.

Somnul i se sfârşi cu un geamăt de durere.

— Lasă-mă să dorm, te rog, lasă-mă să dorm! îl imploră pe Leon cu lacrimi în ochi. Îți dau orice dacă mă laşi să dorm!

— Poți să dormi pe patul acela – şi e un pat foarte confortabil, spuse Leon, dar înainte de asta ne spui unde e Philip Vinci.

— O să ne vedem în iad până să vă zic, strigă Spaghetti Jones.

— O să-ți oboseşti ochii degeaba căutându-mă pe-acolo, replică elegant Leon. Trezeşte-te!

La şapte seara, un bărbat înfrânt şi scâncind gemu o adresă, iar Manfred plecă s-o verifice.

— Acum lasă-mă să dorm!

— Poți să mai stai treaz până se întoarce prietenul meu, zise Leon.

La ora nouă, George Manfred se întoarse din Berkeley Square, după ce eliberase un băiețel speriat dintr-un beci foarte neplăcut din Notting Hill. Amândoi îl ridicară pe omul pe jumătate mort din cadă şi îi desfăcură cătuşele.

— Înainte să te culci, ia un loc, zise Manfred, şi semnează ăsta.

„Ăsta" era un document pe care domnul Jones nu îl putea citi nici dacă ar fi vrut. Mâzgăli o semnătură şi, târându-se în pat, adormi înainte ca Manfred să scoată hainele de pe el. Şi dormea încă atunci când un detectiv de la Scotland Yard intră în cameră şi îl scutură violent.

Spaghetti Jones nu pricepu nimic din ce îi spuse detectivul; nu îşi aminti acuzația şi nu îşi aminti faptul că sergentul de la secție i-a citit mărturia semnată de el însuşi. Nu îşi aminti nimic până când îl treziră în celulă ca să apară în fața unui magistrat pentru audierile preliminare.

— Fantastic, domnule, îi spuse gardianul doctorului. Nu reuşesc să-l țin treaz pe omul ăsta.

— Poate că are nevoie de un duş rece, spuse doctorul, săritor.

Omul achitat

— Ai observat vreodată, spuse Leon Gonsalez, ridicând ochii din cartea pe care o citea şi scoţându-şi ochelarii cu ramă de corn, că ucigaşii prin otrăvire şi guvernantele sunt, în mod invariabil, mistici?

— Nu am studiat prea multe guvernante şi nici prea mulţi ucigaşi prin otrăvire, răspunse Manfred, căscând uşor. Prin „mistic" înţelegi un individ extatic care crede că poate comunica direct cu puterea divină?

Leon încuviinţă.

— Nu am înţeles niciodată asocierea unei forme superficiale, dar puternice, de religie cu crima, zise Leon încruntându-se. Religia, bineînţeles, nu dezvoltă instinctul criminal din om dar s-a dovedit că anumiţi criminali dezvoltă o formă ciudată de exaltare religioasă. Ferri, care a studiat 200 de ucigaşi italieni, a descoperit că toţi erau credincioşi; Napoli, cel mai religios oraş din lume, este şi cel mai criminal. Zece la sută dintre prizonierii britanici tatuaţi poartă pe ei un simbol religios.

— Ceea ce nu poate însemna decât că un om cu intelect scăzut i se supune artistului care face tatuajul şi cere imagini ale unor lucruri familiare, spuse Manfred, ridicând ziarul pe care îl citea. Deodată, îi dădu drumul pe genunchi.

— Te gândeşti la domnul Twenden, spuse el, iar Leon înclină uşor capul.

— Aşa este.

Manfred zâmbi.

— Twenden a fost achitat şi aclamat când părăsea Exeter Assize Court, zise el, deşi era vinovat!

— Cât se poate de vinovat... Mă întrebam dacă ții minte cazul, George. Nu l-am discutat niciodată cu tine.

— Apropo, era credincios? întrebă Manfred.

— N-aş spune că era, răspunse Leon clătinând din cap. Mă gândeam la scrisoarea pioasă de mulțumire pe care a scris-o şi pe care a publicat-o în ziarele de Baxeter şi Plymouth – suna ca o predică. Despre viața lui personală nu ştiu altceva în afară de ce s-a spus la proces. Crezi că şi-a otrăvit soția?

— Sunt convins, spuse Manfred. Vroiam să vorbesc despre asta cu tine diseară.

Procesul dr. Twenden fusese ştirea săptămânii pentru ziare. Doctorul avea treizeci de ani, soția lui era mai în vârstă cu şaptesprezece ani şi se clevetea că el ar fi luat-o de nevastă pentru banii ei – 2000 de lire pe an, venit care a încetat odată cu moartea ei. Cu trei luni înaintea întâmplării, moştenise 63.000 de lire de la fratele ei care se stinsese la Johannesburg.

Twenden şi soția lui nu se înțeleseseră extraordinar de bine, unul dintre motive fiind refuzul ei de a-i mai plăti datoriile. După ce primise moştenirea, trimisese la Torquay, la avocatul ei, schița unui testament în care spune că îi lasă 12.000 de lire soțului ei dacă nu se mai căsătoreşte după moartea ei. Restul averii urma să îi revină nepotului ei, un anume Jacley, un tânăr inginer civil angajat la Plymouth Corporation.

Avocatul citise schița şi îi trimisese o variantă brută pentru ca ea să-şi dea acceptul înainte de redactarea finală a testamentului. Documentul a ajuns la Newton Abbot, unde locuiau doctorul şi soția lui (doctorul chiar practicase acolo) şi nu a mai fost văzut. Un poştaş a depus mărturie că scrisoarea fusese adusă la ora opt fix, într-o sâmbătă. În ziua aceea, doctorul fusese chemat într-un caz de muşcătură de viperă. S-a întors seara şi a cinat cu soția lui.

Nu s-a întâmplat nimic neobişnuit. Doctorul a intrat în laborator ca să examineze săculeţul cu venin al reptilei.

De dimineaţă, d-na Twenden era foarte bolnavă, avea simptome de otrăvire şi a murit în aceeaşi seară. S-a descoperit că, pe braţ, avea o înţepătură ce ar fi putut fi făcută cu un ac hipodermic din care, bineînţeles, avea doctorul – de fapt, avea chiar zece.

Bănuielile au căzut imediat asupra lui. Nu chemase alte ajutoare, încercase s-o salveze singur, dar femeia murise. După aceea, s-a dovedit că otrava care o ucisese provenea de la un şarpe.

În favoarea lui era faptul că nu se găsise nicio urmă de venin pe niciuna dintre seringi. Îi aplica soţiei lui un tratament subcutanat împotriva reumatismului, fapt confirmat şi de către doi asistenţi şi de către doctorul care îl recomandase.

Tratamentul era aplicat de două ori pe săptămână, iar în sâmbăta aceea trebuia făcut.

A fost judecat şi achitat. Între momentul arestării şi momentul eliberării, devenise popular, acea popularitate care se strânge în jurul unui politician de succes sau al unui criminal arătos, şi fusese purtat pe braţe de la tribunal de către mulţimea de admiratori gălăgioşi, admiratori care nu descoperiseră nimic de admirat la caracterul lui şi care nici măcar nu ştiau de existenţa lui până când mâna de fier a legii nu se strânsese în jurul lui.

Probabil că entuziasmul mulţimii se datora anunţului pe care îl făcuse acuzatul – se apărase singur.

— Fie că sunt condamnat sau achitat, nu mă voi atinge de niciun bănuţ al scumpei mele soţii. Vreau să mă descotorosesc de averea asta blestemată şi să o ofer săracilor. Voi părăsi acest pământ spre un meleag îndepărtat, printre străini, unde voi preţui amintirea soţiei mele, a partenerei mele, a prietenei mele.

Aici doctorul izbucnise în plâns.

— Un meleag îndepărtat, spuse Manfred, amintindu-şi cuvintele înflăcărate ale prizonierului. Poți face multe cu 63.000 de lire într-un meleag îndepărtat.

Ochii lui Leon jucau cu o voioşie stăpânită.

— Mă doare, George, să aud un asemenea cinism. Ai uitat că săracii din Devonshire îşi fac încă planuri despre cum să cheltuiască banii?

Manfred scoase un sunet de mulțumire, apoi reveni la lectură, dar tovarăşul lui nu epuizase subiectul.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe Twenden, spuse el gânditor. Ai vrea să mergi până la Newton Abbot, George? Oraşul în sine nu e cine ştie ce frumusețe, dar suntem la jumătate de oră de vechea casă din Babbacombe.

De data asta, George Manfred lăsă ziarul deoparte, hotărât.

— A fost o crimă foarte urâtă, spuse el grav. Cred că trebuie să fiu de acord cu tine, Leon. M-am tot gândit la asta toată dimineața, şi pare că e nevoie de o retuşare.

Dar... — ezită – are nevoie şi de dovezi. Dacă nu putem găsi dovezi, altele decât cele prezentate Curții, nu putem să acționăm doar cu bănuieli.

Leon încuviință.

— Dar dacă găsim dovezi, spuse el blând, îți promit un plan fabulos, Manfred.

În după-amiaza aceea îl căută pe prietenul lui, domnul Fare de la Scotland Yard, iar când comisarul auzi rugămintea, fu mai mult amuzat decât mirat.

— Mă întrebam cât va mai dura până să vreți să ne vizitați închisorile, señor, spuse el. Pot să vorbesc cu ceilalți comisari. Ce închisoare doriți să vedeți?

— Aş vrea să vizitez o închisoare de comitat tipică, spuse Leon. Ce ziceți de Baxeter?

— Baxeter! făcu Fare, surprins. E cam departe de Londra. Nu diferă foarte mult de Wandsworth, la câteva mile de aici, sau de Pentonville, închisoarea principală.

— Aş prefera Baxeter, spuse Leon. Merg, oricum, pe coasta Devonshire-ului, şi m-aş putea ocupa şi cu această inspecție.

Ordinul urma să vină a doua zi. Era o înştiințare tipărită, prin care directorul închisorii Majestății Sale din Baxeter era autorizat să-i permită posesorului ei să viziteze închisoarea între orele 10 şi 12 dimineața şi 3 şi 4 după-amiaza.

Se opriră la Baxeter, iar Leon merse la închisoare, o clădire mai drăguță decât multe de genul ei. Fu primit de către director şi de către şeful paznicilor, un bărbat înalt şi chipeş, fost soldat într-un regiment de gardă, care îl conduse prin cele trei aripi şi pe terenurile interzise.

Leon îl revăzu pe Manfred la gară, tocmai la timp ca să ia expresul de Plymouth care urma să-l ducă la Newton Abbot.

— O vizită absolut satisfăcătoare, spuse Leon. De fapt, cea mai convenabilă închisoare în care am intrat vreodată.

— Convenabilă ca să intri sau ca să scapi din ea?

Întrebă Manfred.

— Ambele, răspunse Leon.

Nu rezervaseră camere la hotel. Leon hotărâse, dacă era posibil, să găsească o cazare aproape de locul în care se petrecuse tragedia, şi avură noroc. La trei case distanță de locuința de pe colț în care trăia dr.

Twenden.

Proprietăreasa era o femeie amabilă, iar ei erau singurii cu care împărțea clădirea; soțul ei era tunar pe una dintre navele Majestății Sale. Le arătă o sufragerie luminoasă şi două dormitoare la acelaşi etaj. Manfred comandă ceai, iar când uşa se închise în urma femeii, se întoarse să-l contemple pe Leon, care stătea lângă fereastră şi se uita la

palma lui stângă, acoperită, ca şi cealaltă, de o mănuşă de mătase cenuşie.

Manfred râse.

— De obicei nu comentez în ceea ce priveşte costumaţia ta, dragă Leon, spuse el, şi, ţinând cont de originile tale continentale, e remarcabil cât de puţine greşeli faci în alegerea hainelor – din punctul de vedere al unui englez.

— E ciudat, nu-i aşa, zise Leon, zgâindu-se în continuare la palma lui.

— Dar nu te-am văzut niciodată purtând mănuşi de mătase, continuă Manfred, curios. În Spania nu e neobişnuit să porţi mănuşi de bumbac, sau chiar de mătase...

— Cea mai fină mătase, murmură Leon, şi nu reuşesc să îndoi palma în ele!

— De asta ai stat cu mâna în buzunar, spuse Manfred surprins, iar Gonsalez încuviinţă.

— Nu pot să îndoi mâna în ele, pentru că pe palmă se află o plăcuţă de cupru, iar pe plăcuţă se află câţiva centimetri de adeziv plastic cu o textură deosebit de plăcută.

— Înţeleg, zise Manfred încet.

— Îmi place la nebunie închisoarea Baxeter, zise Leon, iar directorul este un tânăr foarte amabil. Bucuria şi interesul pe care le-a manifestat când mi-a arătat celulele meritau văzute. M-a lăsat chiar să cercetez cheia universală a închisorii, pe care, bineînţeles, o ţinea la el.

I-am abătut atenţia şi am apăsat capătul serat al cheii pe palmă – a durat doar o clipă, dragă George, iar pe cheie nu a rămas nicio urmă care să dovedească abuzul pe care îl săvârşisem.

Scoase o foarfecă din buzunar, o deschise şi începu să taie cu dibăcie palma mânuşii.

— „Nemaipomenit”, am spus eu, „aceea e cheia universală!” şi am mers să vedem carcera şi curtea şi

cimitirul neîngrijit în care se odihnesc cei care au încălcat legea; în tot acest timp, a trebuit să ţin mâna în buzunar de teamă să nu mă lovesc de ceva şi să stric modelul.

Dosul palmei fusese pregătit în mod deosebit dinainte, mătasea se desprinse uşor, descoperind un strat subțire de lut cenuşiu în mijlocul căruia se afla modelul unei chei.

— Găurica de pe margine e măsura pentru diametru?

Întrebă Manfred, iar Leon încuviință.

— Asta este cheia de la Baxeter Gaol, dragă Manfred, spuse el zâmbind şi o lăsă pe masă. Cu asta pot să intru – ba nu, nu pot, se opri el brusc şi îşi muşcă buza.

— Eşti mare, zise Manfred admirativ.

— Nu-i aşa, făcu Leon cu o grimasă. Ştii că există, totuşi, o uşă pe care nu pot s-o deschid?

— Care anume?

— Poarta mare de la intrare. Poate fi deschisă numai dinăuntru. Hmm...

Acoperi cu grijă matrița de lut cu pălăria când proprietăreasa intră cu tava.

Leon sorbi din ceai, privind în gol înspre tapetul închis la culoare, iar Manfred nu îi întrerupse şirul gândurilor.

Leon Gonsalez fusese dintotdeauna ticluitorul de planuri pentru Cei Patru Justițiari şi elaborase fiecare plan ca şi cum ar fi fost o poveste spusă chiar de el.

Imaginația lui extraordinară îi permitea să urmărească orice posibilitate. Manfred spusese de multe ori că numai punerea la cale a planului îl mulțumea pe Leon la fel de mult ca şi îndeplinirea lui.

— Ce idiot sunt, zise în cele din urmă. Nu mi-am dat seama că nu există broaşte în porțile principale ale închisorilor – mai puțin în Dartmoor.

Din nou începu să privească peretele, cufundat în tăcere, tăcere întreruptă uneori de bolboroseli.

— Trimit telegrama... În fine, trebuie să vină de la Londra... Ar trebui să trimită pe cineva dacă e destul de alarmantă. Probabil 5 oameni – nu, cinci încap într-un taxi – poate şase... Dacă uşa furgonetei e încuiată, dar n-o să fie... Dacă nu merge, pot încerca în noaptea următoare...

— Despre ce naiba vorbeşti acolo? întrebă Manfred amuzat.

Leon tresări din transă.

— Mai întâi trebuie să dovedim că individul e vinovat, spuse el, şi va trebui să începem de astă-seară. Mă întreb dacă proprietăreasa noastră are o curte.

Avea. Începea din spatele casei şi avea vreo două sute de metri, iar Leon îşi încheie mulţumit inspecţia.

— Casa doctorului? întrebă el inocent, iar proprietăreasa i-o arătă. Nu cumva cel care a fost întemniţat la Baxeter?

— Chiar el, răspunse femeia victorioasă. Vă spun, cazul a făcut senzaţie pe-aici.

— Credeţi că e nevinovat?

Femeia nu luase o hotărâre în această privinţă.

— Unii cred ceva, ceilalţi altceva, răspunse ea diplomatic. A fost mereu un om de treabă şi a avut grijă de soţul meu ultima dată când a venit acasă.

— Doctorul stă în casă?

— Da, domnule. O să plece în curând.

— A, da, vrea să-şi împartă averea parcă. Am citit ceva în ziare – în folosul săracilor, corect?

Proprietăreasa îşi trase nasul.

— Sper să fie aşa, spuse ea cu înţeles.

— Adică nu prea credeţi că o să se şi întâmple, zâmbi Manfred, întorcându-se de la observarea crizantemelor timpurii.

— Ba s-ar putea, replică precaută proprietăreasa, dar nimic până acum. Vicarul a fost la doctor ieri dimineaţă şi l-a întrebat dacă nu poate fi păstrat ceva şi pentru săracii din

Newton Abbot. În ultima vreme avem cam mulți şomeri, iar doctorul a răspuns că da, o să se gândească, şi i-a trimis un cec de cincizeci de lire, din câte am auzit.

— Nu e cine ştie ce, spuse Manfred. Ce vă face să credeți că o să plece?

— Şi-a făcut toate bagajele, iar servitorii lui sunt în preaviz, aşa mi-am dat seama. Nu cred că strică, sincer.

Săraca de ea, n-a avut o viață prea fericită.

„Săraca de ea" era soția doctorului, iar când o rugară să le explice, proprietăreasa le spuse ce auzise şi ea de la lume, că probabil erau numai zvonuri şi că de ce să nu se plimbe doctorul cu fetişcane frumoase, dacă aşa vroia...

— Avea tabieturile lui, adăugă proprietăreasa.

Se pare că „tabieturile" tot apăruseră şi trecuseră de-a lungul căsniciei.

— Aş vrea să-l cunosc pe doctor, zise Leon, dar ea scutură din cap.

— Nu se întâlneşte cu nimeni, domnule, nici măcar cu pacienții.

Cu toate astea, Leon reuşi să obțină o vizită. Până acum judecase bine caracterul bărbatului şi anticipase că doctorul nu-i poate refuza o întrevedere unui jurnalist.

Servitorul notă numele lui Leon, închizându-i uşa în nas şi mergând după doctor; când se întoarse, îl pofti înăuntru.

Îl găsi pe doctor în birou, iar aspectul camerei confirma spusele d-nei Martin cum că urma să plece în curând. De fapt, era ocupat cu distrugerea unor scrisori de serviciu şi facturi când intră Leon.

— Poftiți, mormăi doctorul. Dacă nu vă primeam, cine ştie ce scriați despre mine. Ce doriți?

Era un tânăr chipeş cu trăsături regulate, o mustață neagră atent îngrijită şi favoriți mici.

„Nu-mi plac ochii albastru-deschis" îşi zise Leon, „şi mi-ar plăcea să te văd fără mustață."

— Am fost trimis din Londra să vă întreb căror societăți caritabile le veți împărți banii soției dumneavoastră, domnule Twenden, spuse Leon cu francheța energică şi chiar obraznică a unui reporter londonez.

Buzele doctorului se curbară.

— Măcar pot să-mi dea un răgaz să mă hotărăsc, spuse el. Ideea e că trebuie să plec în străinătate cu afaceri, iar în timp ce sunt plecat voi cântări cu grijă meritele diverselor organizații caritabile din Devon pentru a descoperi care sunt cele mai demne şi cum vor fi folosiți banii.

— Şi dacă nu vă mai întoarceți? întrebă Leon brutal.

Adică, se poate întâmpla orice; vaporul se poate scufunda, trenul se poate zdrobi – atunci ce s-ar întâmpla cu banii?

— E în totalitate treaba mea, spuse doctorul înfipt şi, închizându-şi ochii, arcui sprâncenele o clipă. Chiar nu doresc să redeschid subiectul. Am primit nişte scrisori minunate de la public, dar am primit şi unele abuzive.

Am primit de dimineață una în care autorul zicea că e mare păcat că nu mai există Cei Patru Justițiari! Cei Patru Justițiari!

Zâmbi mulțumit.

— De parcă ar trebui să-mi pese de tâmpeniile astea!

Leon zâmbi şi el.

— Poate că ar fi mai bine dacă ne-am întâlni deseară, propuse el.

Doctorul scutură din cap.

— Sunt oaspete de onoare la o petrecere a unor prieteni, anunță Twenden dându-şi importanță, şi nu mă voi întoarce până la unsprezece şi jumătate, cel mai devreme.

— Unde se va ține dineul? Ar ieşi un articol interesant, spuse Leon.

— La Lion Hotel. Puteți spune că prezidează Sir John Murden şi că Lordul Tussborough a promis că participă.

Pot să vă dau, de altfel, o listă cu invitații.

„Dineul e veritabil”, gândi Leon cu satisfacție.

Gonsalez primi lista, o puse în buzunar şi ieşi, înclinându-se. În seara aceea, de la fereastra dormitorului său, îl privi pe doctor, îmbrăcat minunat, intrând într-un taxi şi demarând. Un sfert de oră mai târziu, servitoarea, pe care Leon o văzuse, ieşi din casă punându-şi mănuşi. Gonsalez o privi cincisprezece minute, timp în care ea stătu la colțul străzii. În mod evident, aştepta ceva sau pe cineva. Leon văzu ce era.

Autobuzul de Torquay trecu, se opri în stație, iar ea urcă în el.

După cină, vorbi cu proprietăreasa şi introduse în discuție casa doctorului.

— Presupun că e nevoie de o mulțime de servitori să întreții o casă ca aceea.

— Acum mai are o singură servitoare, domnule: Milly Brown, care locuieşte în Torquay. Pleacă sâmbătă.

Bucătarul a plecat sâmbăta trecută. Doctorul mănâncă la hotel.

Îl lăsă pe Manfred să discute cu femeia – iar Manfred putea fi foarte amuzant.

Strecurându-se prin curte, ajunse la o alee micuță în spatele caselor. Poarta din spate, care dădea în grădina doctorului, era încuiată, dar zidul nu era foarte înalt. Se aşteptase ca uşa să fie încuiată, aşa că nu fu surprins când ea nu se deschise. O fereastră de lângă uşă era, în schimb, larg deschisă: era limpede că nici doctorul, nici menajera nu se aşteptau la hoți. Intră pe fereastră şi ajunse pe chiuveta din bucătărie, traversă încăperea şi pătrunse în casă fără probleme. Cercetarea bibliotecii în care intrase în după-amiaza aceea dură puțin. Biroul nu avea sertare secrete, iar multe dintre documente fuseseră arse. Cenuşa se revărsase din vatră pe pragul de mozaic al căminului. Micul laborator, care pe vremea celorlalți ocupanți fusese o cameră de

fabricat unt, nu dezvălui nimic, ca de altfel niciuna dintre celelalte încăperi.

Nu se aşteptase ca doar în această scurtă investigaţie să facă vreo descoperire, amintindu-şi că poliţia, probabil, întorsese casa pe dos după arestarea doctorului şi că, practic, de atunci încoace fusese permanent locuită.

Căută sistematic şi cu rapiditate în toate buzunarele de la hainele pe care le găsi în dulapul din dormitor, dar nu găsi nimic interesant în afara unui program de teatru.

— Mă tem că n-o să-mi fie de folos cheia, spuse Leon cu regret şi coborî scările din nou. Îşi aprinse lanterna; mai puteau exista haine în hol, dar cuierul era gol.

Vânturând lanterna, în lumina razelor apăru o cutie de scrisori mare, din tablă, prinsă de uşă. Sub capacul galben nu văzu nimic. Cutia de scrisori arăta de parcă ar fi fost asamblată de mână. Era făcută din tablă rugoasă şi vopsită, fixată stângaci pe un cadru de lemn; la fiecare colţ avea câte un suport. Unul dintre ele era rupt. Introduse mâna şi văzu că obiectul pe care îl credea a fi un capăt rupt al cadrului era, de fapt, un pachet pătrat aşezat vertical; era atât de decolorat, încât părea că face parte din cadrul iniţial. Îl scoase, sfâşiind hârtia; se ţinea într-un cui, aşa se explica de ce nu căzuse când uşa fusese trântită. Suflă praful de pe el; pachetul era din partea Laboratorului Pasteur. Nu vroia să-l cerceteze acolo, îl strecură în buzunar şi ieşi din casă pe unde intrase. Se întâlni cu Manfred exact când acesta începuse să se îngrijoreze – Leon fusese plecat timp de trei ore.

— Ai găsit ceva? întrebă George.

— Asta, răspunse Gonsalez.

Scoase pachetul din buzunar şi povesti cum intrase în posesia lui.

— Institutul Pasteur, făcu Manfred surprins. Bineînţeles, serul pe care i l-a injectat doctorul soţiei sale. Numai la

Pasteur se prepară aşa ceva. Ţin minte că am citit asta în rezumatul procesului.

— Ser pe care i-l injecta chiar de două ori pe săptămână, dacă ţin bine minte, spuse Leon, miercurea şi sâmbăta, iar la proces s-au adus dovezi cum că în miercurea dinaintea crimei nu i-l injectase. M-a frapat atunci că nimeni nu l-a întrebat, cât timp se afla în boxă, de ce a omis să aplice tratamentul.

Tăie hârtia în lung şi o desfăcu; înăuntru se afla o cutie lunguiaţă pe care era prinsă o scrisoare. Avea antetul laboratorului, adresa lui şi era în franceză:

„Stimate domnule doctor, Vă expediem de îndată serul Numărul 47 de care aveţi nevoie şi ne cerem scuze că, din cauza unei erori a unuia dintre angajaţi, nu a ajuns la dumneavoastră săptămâna trecută. Am primit astăzi telegrama dumneavoastră în care ne anunţaţi că nu mai aveţi deloc ser şi facem tot posibilul ca acest colet să vă parvină cât mai repede."

— „Nu mai aveţi deloc ser", repetă Gonsalez.

Ridică hârtia de împachetat şi examină ştampila.

— Paris, 14 septembrie, spuse el. Şi uite şi ştampila de primire: „Newton Abbot, 16 septembrie, 7 a.m."

Se încruntă.

— A fost introdusă în cutia de scrisori în dimineaţa zilei de 16, zise el rar. Doamnei Twenden i-a fost aplicat tratamentul în seara de 15. 16 era duminică şi există o livrare de dimineaţă. Înţelegi ce înseamnă asta, Manfred?

Manfred încuviinţă.

— E evident că nu avea cum să-i facă injecţia pentru că nu mai avea ser, iar acesta a ajuns când soţia lui era pe moarte. Este, bineînţeles, neatins.

Scoase o sticluţă mică şi lovi uşor dopul.

— Hmm, făcu Leon. Se pare că, până la urmă, tot o să am nevoie de cheie. Îți amintești, Manfred, nu a injectat serul miercuri; de ce? Pentru că nu mai avea.

Aştepta să ajungă acesta, şi probabil că nu i-a mai dat importanță. Se poate să descoperim că poştaşul a sunat la uşă şi, din moment ce nu i-a răspuns nimeni duminică dimineață, a împins pachetul în cutia de scrisori, unde s-a întâmplat să cadă în colțul unde l-am găsit.

Lăsă jos hârtia şi inspiră adânc.

— Iar acum cred că mă apuc de lucru la cheia aceea.

Două zile mai târziu, Manfred intră cu veşti noi.

— Unde e tovarăşul meu?

D-na Martin, proprietăreasa, zâmbi larg.

— Lucrează în seră, domnule. Credeam că glumeşte zilele trecute când întreba dacă putea să prindă o menghină de masa pentru olărit, dar – Doamne! — ocupat a mai fost.

— Creează un carburator nou, spuse Manfred, rugându-se ca proprietăreasa să nu aibă cunoştințe despre motorul cu ardere internă.

— Lucrează din greu, domnule; a ieşit puțin să ia o gură de aer şi vă spun, n-am mai văzut un om aşa de transpirat! Cred că lucrează cu pila aceea întruna!

— Nu trebuie să-l întrerupeți, începu Manfred.

— Nici prin cap nu-mi trece, replică, indignată, femeia.

Manfred îşi croi drum prin grădină iar prietenul lui, care îl văzu venind – sera era un atelier perfect pentru Leon, putea să zărească dacă proprietăreasa venea spre el şi avea timp să ascundă cheia la care tot pilea de trei zile – îl întâmpină.

— Pleacă astăzi, mai precis la noapte, spuse Manfred.

Se duce la Plymouth; de acolo, ia nava companiei Holland-American spre New York.

— La noapte? făcu Leon surprins. E numai bine. Cu ce tren?

— Asta nu ştiu.

— Eşti sigur?

Manfred încuviinţă.

— Dă de veste că pleacă mâine şi se face nevăzut la noapte. Nu cred că vrea să se afle de plecarea lui. Am descoperit asta datorită unei neglijenţe din partea sa.

Eram la poştă când trimitea o telegramă. Avea portofelul deschis pe tejghea şi am văzut câteva bilete ivindu-se din el. Mi-am dat seama că erau bilete de vapor şi am reuşit să văd tipărit „Rotterdam". Am căutat în ziare şi am găsit că Rotterdam pleacă mâine. Când am auzit că a anunţat că pleacă mâine din Newton Abbot, am fost sigur.

— Toate bune, spuse Leon. George, suntem pe cale să ducem la bun sfârşit cea mai vrednică acţiune din viaţa noastră. Spun „noi", dar mă tem că trebuie să fac asta singur – deşi ai un rol la fel de important de jucat.

Chicoti şi îşi frecă mâinile.

— Ca orice alt criminal inteligent, a comis una dintre cele mai stupide greşeli. A moştenit banii soţiei sale printr-un testament vechi, prin care îi rămâneau toate posesiunile ei, cu excepţia a 2000 de lire pe care ea le depozitase în bancă, bani care au mers la nepotul ei, inginerul din Plymouth. În lăcomia lui, Twenden, mai mult ca sigur că a uitat de acest moştenitor. Are toţi banii într-o bancă din Torquay. Au fost transferaţi din Newton Abbot acum câteva zile, a vorbit tot oraşul despre asta.

Du-te la Plymouth, discută cu tânărul Jacley, vorbeşte cu avocatul lui, dacă are, sau cu orice alt avocat dacă nu are, iar dacă cele două mii de lire nu au fost plătite, pune-l să înainteze o cerere pentru arestarea lui Twenden. E tutore neglijent în acest caz, iar judecătorii îi vor acorda mandatul dacă află că doctorul pleacă mâine pe Rotterdam.

— Dacă ai fi un om de rând, Leon, spuse Manfred, aş crede că pedeapsa ta e cam nepotrivită.

— Nu va fi, zise Leon încet.

La nouă şi jumătate, dr. Twenden, cu gulerul de la palton ridicat şi cu borurile unei pălării de fetru ascunzându-i partea de sus a feţei, intra într-un vagon de clasa întâi la Newton Abbot, când detectivul-sergent pe care îl cunoştea îl bătu pe umăr.

— Am nevoie de dvs., domnule doctor.

— De ce, domnule sergent? întrebă doctorul, pălind deodată.

— Am un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

Când i se citi acuzaţia la secţia de poliţie, bărbatul o luă razna.

— Vă dau banii acum, acum! Trebuie să plec deseară.

Plec în America mâine.

— Am înţeles, replică sec inspectorul. De aceea şi sunteţi arestat, domnule doctor.

Şi îl încuiară într-o celulă pe timpul nopţii.

A doua zi, dimineaţă, fu adus în faţa Curţii. Fură ascultate probele, tânărul nepot din Plymouth dădu o declaraţie, iar Curtea se sfătui.

— Există dovezi prima facie cu privire la intenţia de fraudă, domnule doctor Twenden, spuse preşedintele comisiei în cele din urmă. Sunteţi arestat fiind în posesia unei sume foarte mari de bani şi a unor scrisori de credit. Este evidentă intenţia dvs. De a părăsi ţara. În aceste condiţii, nu putem face altceva decât să intentăm proces în următoarea sesiune.

— Dar pot fi eliberat pe cauţiune! Insist asupra acestui lucru! zise doctorul, furibund.

— Nu va fi nicio cauţiune, răspunse, acru, preşedintele.

În după-amiaza aceea, Twenden fu dus cu taxiul la închisoarea Baxeter.

Sesiunea avea să fie în săptămâna următoare, iar doctorul clocotea de mânie în aceeaşi închisoare din care

reuşise să mai iasă o dată, dacă nu cu prestigiu, măcar evitând dezastrul.

În a doua zi de la întemnițare, directorul de la Baxeter primi un mesaj:

Şase deținuți transferați la dumneavoastră vor ajunge în gara Baxeter la 10:15.

Pregătiți o furgonetă pentru a-i transporta.

Era semnată Imprison, adresa telegrafică a Comandantului.

Se întâmplă ca tocmai atunci să aibă loc o revoltă la una dintre închisorile londoneze, iar directorul, după ce îşi exprimase mirarea asupra orei târzii, aranjă ca furgoneta să îi preia pe deținuții transferați, la gara Baxeter.

Trenul de 10:15 din Londra intră în gară, iar gardienii care aşteptau pe peron merseră încet de-a lungul lui, căutând un vagon cu obloanele trase. Dar nu era niciun prizonier în tren, şi nici nu mai urma să vină altul până la patru dimineața.

— Probabil că l-au ratat, spuse unul dintre paznici.

Apoi şoferului: E-n regulă, Jerry.

Trânti uşa furgonetei Black Maria[7] care rămăsese deschisă, iar vehiculul ieşi greoi din curtea gării.

Urcă încet panta şi intră pe porțile negre ale închisorii; trăsura făcu stânga pe o altă poartă, dispusă în unghi drept față de prima, şi se opri în fața uşilor deschise ale unui şopron separat de restul închisorii.

Vizitiul mormăi când coborî şi deshămă caii.

— N-o să pun trăsura înăuntru deseară, spuse el.

Poate o bagă prizonierii mâine.

— E în regulă, spuse paznicul, nerăbdător să plece.

---

[7] Tip de furgon – se numea aşa pentru că pe vremuri lua noaptea prostituatele.

Caii se îndepărtară în tropot de copite, se auzi un zgomot sec, de metal, când porțile se închiseră, apoi liniște.

Până acum totul mergea bine, în opinia unui om. Un vânt de sud-vest bătea nebunește dinspre Dartmoor pe la colțurile închisorii, iar vaierele i se pierdeau în curtea părăsită și întunecată.

Deodată, se auzi un scârțâit ușor, iar portiera „Black Mariei" se deschise. Leon descoperise că mai exista o ușă pe care cheia lui nu o putea descuia. Se strecurase în trăsură când paznicii cercetau trenul și îi fusese destul de greu să iasă. Știa foarte bine că nu trebuia să vină nimeni din Londra, dar avea nevoie neapărată să intre în „Black Maria". Îl adusese exact unde vroia să ajungă.

Ascultă. Cu excepția vântului, nu se auzea nimic. Se îndreptă prudent spre o clădire acoperită cu sticlă și folosi cheia universală. Încuietoarea se deschise și intră într-o cameră mică, în care erau fotografiați prizonierii. O altă ușă ducea într-o magazie. După aceasta erau celulele. Se interesase cu iscusință unde se aflau celulele disponibile.

„În curând trebuie să treacă o patrulă", își zise privind ceasul. Așteptă până ce pașii trecură pe lângă ușă. Patrula traversă aripa până la blocul de celule.

Deschise ușa și intră în sala părăsită. Auzi pașii gardianului întorcându-se și urcă ușor pe niște trepte de fier deasupra și de-a lungul ușilor celulelor. Deodată, îl văzu pe bărbatul pe care îl căuta. Deschise ușa fără zgomot. Doctorul Twenden se uită la el, clipind, din patul de lemn.

— Ridică-te, șopti Gonsalez, și întoarce-te.

Doctorul se supuse fără nicio reacție.

Leon îi legă mâinile la spate și îl apucă de braț.

Încuie ușa celulei. Ieșiră prin magazie, intrară în clădirea de sticlă și, înainte ca doctorul să priceapă ce se întâmpla, Leon îi puse o batistă pe gură.

— Mă auzi?

Bărbatul încuviință.

— Simți asta?

„Asta” era ceva ascuțit care îi înțepa brațul stâng.

Încercă să se smucească.

— Trebuie să recunoşti valoarea unei seringi, tu dintre toți, îi zise Gonsalez în ureche. Ai ucis o femeie nevinovată şi ai fentat legea. Acum câteva zile ai vorbit despre Cei Patru Justițiari. Sunt unul dintre ei!

Omul privii cu ochii mari o față pe care nu o putea vedea în întuneric.

— Legea te-a scăpat, dar noi nu. Înțelegi?

Omul încuviință, mai greoi de astă dată.

Leon îi eliberă brațul şi simți cum doctorul alunecă pe podea. Rămase întins acolo, în timp ce Gonsalez intră în şopron, ridică trapele care atârnau în gol, până când se auzi un clic, apoi trecu capătul funiei pe care o purta la brâu, peste grindă...

Se întoarse la bărbatul inconştient.

Dimineața, când paznicii se apropiară de şopron, care era atât adăpost pentru trăsură cât şi loc de execuție, văzură o funie întinsă. Trapele erau deschise, iar un om atârna la capătul frânghiei, țeapăn. Un om care scăpase de ştreangul legii, dar murise de mâna dreptății.

„Acum mulți ani, patru tineri bogați şi sinceri se adunaseră, animați de un ideal comun. Au existat şi vor exista mereu astfel de grupări de entuziaşti. Renaşteri religioase, misiuni şi alte mişcări de reformare socială au luat naştere din alăturarea mai multor zeloşi înflăcărați.

Dar Cei Patru Justițiari îşi propuseseră pedepsirea greşelilor legii. Îi căutau şi îi găseau pe cei care scăpau din mâna încleştată a justiției şi făceau dreptate.

Niciunul dintre cei trei rămaşi în viață (unul dintre ei murise la Bordeaux) nu se îndepărtase de la idealurile lor,

însă doar Leon păstrase entuziasmul juvenil care îl adusese împreună.”

„De data aceasta, cei patru justițiari ai lui Edgar Wallace au rămas doar trei. Dintre ei, doar Leon Gonsalez şi George Manfred mai sunt interesați să născocească şi să aplice pedepse neobişnuite unor indivizi vinovați de fapte reprobabile, al treilea, Poiccart, descoperind plăcerea grădinăritului în Spania. Dar chiar şi în formație incompletă, eroii lui Wallace sunt redutabili şi devastatori. Iar lectura acestor zece povestiri îl consacră pe autor şi drept un maestru al genului scurt.”

George Arion

CUPRINS

Omul din Capham
Omul cu canini
Omul care ura râmele
Omul care a murit de două ori
Omul care o ura pe Amelia Jones
Omul care era fericit
Omul căruia îi plăcea muzica
Omul tras pe sfoară
Omul care nu a vorbit
Omul achitat